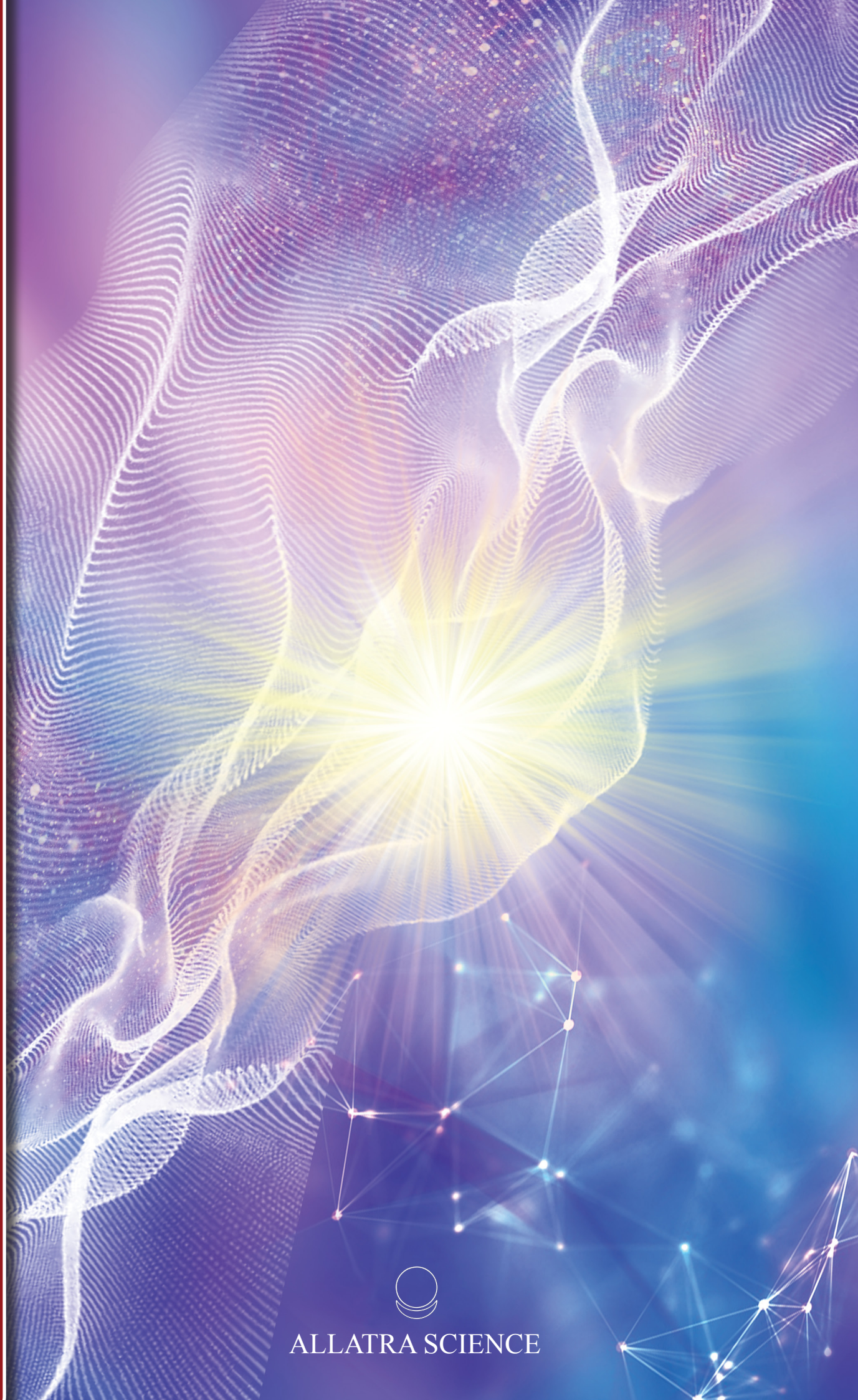
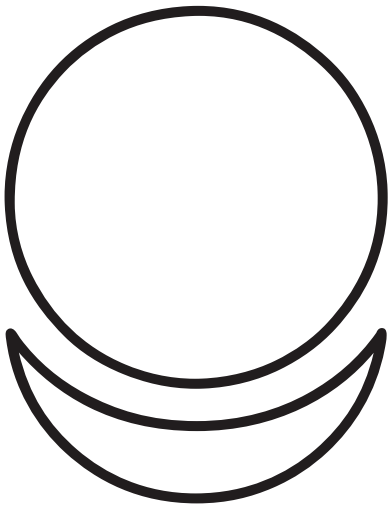
ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА

ALLATRA SCIENCE

Доклад

„ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА“

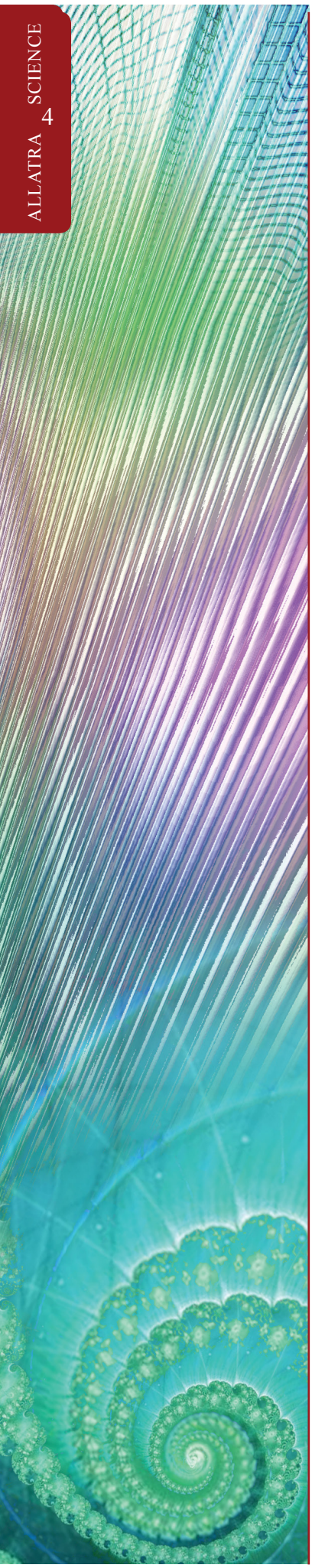
Докладът „ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА“ е подготвен от интернационална научноизследователска група ALLATRA SCIENCE на Международното обществено движение „АЛЛАТРА“ и редактиран от Анастасия Нових. В доклада се съдържа информация за произхода и строежа на елементарните частици, първоосновата, от която е изградена материята, връзката на елементарните частици с космологията в теорията на единното поле, електромагнитните и гравитационни взаимодействия, алтернативните източници на енергия и много други. В доклада е подчертана важността, мащабността и нуждата от своевременно оповестяване на знанията в областта на фундаменталната и приложна физика. Дадени са отговори на все още нерешени основни въпроси в съвременната физика, както и съответните пояснения.

Материала е предназначен с цел общо запознаване участниците на Международното обществено движение „АЛЛАТРА“ с фундаменталните основи на ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА.

Контакти: e-mail: science@allatra.org
Официална страница: www.allatra.org/bg
Страница, където е изложен доклада: http://allatra.org/bg/reports/iskonnaja-fizika-allatra
Страницата на ALLATRA SCIENCE: www.allatra-science.org

ALLATRA SCIENCE

2015

ВЪВЕДЕНИЕ

ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА съдържа в себе си базови знания за първичните първооснови на *физиката на фундаменталните частици* и закономерностите при техните взаимодействия. Това действително е еволюционен пробив в световната наука, която все още се намира в стадий на изследване епохалните открития от XX век. Дадените знания засягат цял спектър от фундаментални и интердисциплинарни изследвания в различни научни области: от физиката на елементарните частици до космологията, в това число разкриващи уникална информация за първооснovите на физиката на неутриното и астрофизиката на елементарните частици.

Какво представляват *фундаменталните частици*? От какво са изградени елементарните частици? Как могат да бъдат управлявани? От къде се заражда и къде изчезва видимата материя? Върху какво са построени законите на гравитационните взаимодействия? От какво се състои тъмната материя? Как може да бъде създаден жив и не жив обект? Начините, по които може да се осигури автономно съществуване на човечеството в екстремални климатични условия, както на Земята, така и в космоса? ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА дава отговор на всички тези, а и много други въпроси и разкрива фундаменталните основи на елементарните частици и космологията, като цяло.

Благодарение на ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА кои да е експерименти могат да бъдат изчислени с абсолютна точност, а не да се гадае и предсказва, хвърляйки вината върху неизвестните. В днешно време се изразходват колосални средства за издръжката на различни научноизследователски лаборатории, в които с помощта на скъпоструващо оборудване и консумативи учените се опитват да създадат *определени условия*, за да проверят своите *догадки,* да проведат наблюдения, да потвърдят своите предположения и да изведат съответните формули... с техните погрешности. Но изменяйки условията, ще се изменят и много други неща. Един прост пример. В нормални условия дестилираната вода има свойствата на диелектрик (вещество, което практически не провежда електрически ток). А по време на *слънчево затъмнение* се държи като електролит (вещество провеждащо електрически ток). Изменят се условията – променя се и резултата!

Запознавайки се с разчетните таблици, указващи на неточностите *(забележка: виж по нататък в доклада)* може да се разбере, колко елементарни грешки се допускат в науката при подобен род наблюдения, какви са грешките в скъпо струващите експериментални изследвания и лекотата, с която могат да бъдат отстранени, когато човек взима за основа знанията изложени в ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА. Защо е нужно да се изграждат съоръжения като големия адронен колайдер, ако дори и обикновения ученик знаейки основите на ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА на своя таблет може да изчисли с абсолютна точност взаимодействието на елементарните частици *в какви да е условия*? Би било много по-хуманно всички тези огромни средства, които днес се изразходват за скъпоструващи изследвания да бъдат насочени за реална помощ на нуждаещите се, още повече знаейки колко много хора в наши дни са принудени да съществуват на границата на оцеляването.

Благодарение на ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА човечеството може да извърши еволюционен скок в науката, тъй като физиката се намира в основата на естествознанието.

ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА позволява да се проведат качествено нови изследвания и да се извършват открития в различни научни области, да се осъществяват изключително точни разчети практически, без да се изразходват средства. Безусловно, тези еволюционни знания дават възможността качествено и по един нов начин да се развиват кои да е научни дисциплини, да се извършат грандиозни пробиви в квантовата физика, геофизика, астрофизика, биофизиката, химическата физика и т.н. Изследванията в тези научни области, опиращи се на основите на ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА вече показват потресаващи резултати, в това число и в сферата на новите технологии позволяващи производството на неизчерпаема енергия.

Знанията изложени в ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА дават достъп до неизчерпаеми източници на енергия, която присъства навсякъде в това число и в космическото пространство. Това е неизчерпаема енергия, благодарение, на която са образувани елементарните частици и благодарение, на която се случва тяхното движение и взаимодействие. Умението да се извлича енергия от трансформацията на едно състояние в друго открива нов, безопасен и лесно-достъпен за всеки човек източник на алтернативна енергия. Потенциала на дадения неизчерпаем източник е огромен, той е значително по-голям, стабилен и безопасен от потенциала на Слънцето или геотермалната енергия. Нещо повече, при използването на този източник отпада необходимостта от съхранението на излишната енергия, както и непрекъснатото и подаване на потребителя за по-нататашното и използване. Та нали тази енергия се намира навсякъде, тя може да стане достъпна тук и сега за всеки човек, при какви да е условия: както на Земята, така и в космоса.

Това безусловно ще промени изцяло качеството на живота на човешката цивилизация. Атомните централи ще изчезнат поради своята неефективност. Нефта, газта и другите известни в настоящия момент енергийни източници ще изгубят своята актуалност вследствие на трудоемкостта за тяхното добиване, съхранение, ограниченото им количество и вредите, които нанасят на екологията. Използването на неизчерпаемия източник на енергия ще доведе не само до съкращаване на вредните емисии изхвърляни в атмосферата, а и до утилизация на цели производствени цикли поради откриващите се нови перспективи и качествено нови възможности за получаване на необходимите живото поддържащи готови продукти.

Пред човечеството ще се разкрие възможността за формиране на абсолютно нов начин на живот, в който ще изчезнат понятия, като нуждата, глада, необходимостта от тежък и изморителен физически труд свързан с обезпечаването на жизненонеобходимите продоволствия. Хората ще се сдобият с повече свободно време. Потребителския пазар ще изчезне поради своята неадекватност, та нали коя да е вещ, като храната, дрехите, жилищата, колите човек ще е в състояние да произведе самостоятелно, безплатно и в необходимото количество. В тези условия е възможен качествено нов преход на цивилизацията в руслото на духовното саморазвитие, мащабното научно познание на света и самия себе си. Но съществува и опасността от използването на тези открития за егоистични цели. Както ни е известно, *вредите или ползите от кое да е епохално откритие зависят от мирогледа на болшинството хора: егоистичния (потребителски) или духовно съзидателния.*

Всичко в този свят е изградено от елементарни частици. А когато станат достъпни знанията за техния строеж и техния контрол, тогава ще стане възможно създаването на какъв да е жив или не жив обект, да се копира или клонира (в това число да се създават фенотипни и генетически идентични организми), с други думи да се

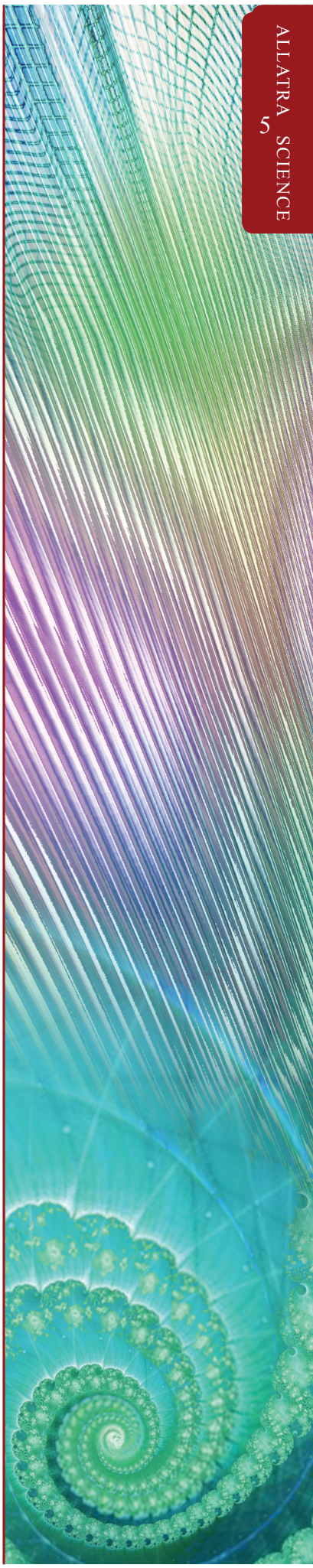

Fig.1 (A) Wild-type fly. (B,C) Flies [syn1, syn2] were synthesized from the WT fly.

Фото 1. (А) Дрозофила от див тип [WT], използвана като основа за синтеза на нови мушички [syn1, syn2] (B,C).

възпроизвежда нужното качество и количество, колкото пъти е необходимо. Днес, благодарение на знанията на ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА, се провеждат научни изследвания в много направления, в това число и в областта на най-новите биотехнологии, които позволяват да се създадат различни живи организми, било то дребни двукрили насекоми, да речем мушицата, или едри животни. А перспективите за възможното им подобряване и дори създаването на съвършено нови организми с нужните характеристики и свойства са съвсем близо.

Безусловно това е едно от главните направления на научнотехническия прогрес, което ще способства за ускореното разрешаване на много проблеми, например в областта на снабдяването с хранителни продоволствия, подобряването на екологията, повишаване качеството на медицината и медицинското обслужване. Благодарение на най-новите биотехнологии, основани на ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА, медицината може да се превърне в точна наука. При това с точно разбиране процесите произтичащи в човешкия организъм, не само на нивото на молекулярните и генетически процеси, но и на нивото на взаимовръзка на елементарните частици. В настоящия момент разработките на учените от Международно обществено движение „АЛЛАТРА“ доказват, че удължаването на човешкия живот отвъд видовия предел е – абсолютна реалност.

В перспектива ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА е напълно способна да реши глобалните проблеми свързани с осигуряването на човечеството не само с кислород и други химически елементи, но и с продоволствия, като чистата вода, независимо от климатичните условия на Земята или друга планета, полезните изкопаеми, селскостопанското и промишленото производства, наличие на източници на вода и т.н. Получаването от елементарните частици на безплатна висококачествена суровина в необходимите количества, чиста вода, въздуха и много други ще направи човешкия живот много по-качествен, пълноценен и ще осигури всичко необходимо за достойното човешко съществуване. Нещо повече, това ще освободи хората от необходимостта да упражняват тежък физически труд, ще даде възможност за опазване на околната среда трансформирайки или изцяло премахвайки множество промишлени производства и свързаните с тях проблеми, както възстановяването и умножаването на богатствата на флората и фауната.

Няма да има необходимост например от използването на огромни количества земеделски земи за отглеждането на пшеница, а после същата тази пшеница да бъде подлагана на цял цикъл от различни технологически процеси, за да се получи годен за консумация хранителен продукт. Та нали този същия вкусен, полезен за организма, истински хляб с нужните качества и в желаното количество може да се получи благодарение контрола над елементарните частици. Няма да има необходимост от отглеждането на животни и тяхното убиване, за получаването на вкусни месни изделия. Нали всичко е съставено от елементарни частици и знаейки техните комбинации и закони на взаимодействие е възможно не само да се създаде готов продукт (притежаващ нужното качество и количество полезни свойства), но и благодарение на конкретна програма да бъде мултиплициран в нужното количество. Използвайки тези знания, утилизирането на всички отпадъци без каквато и да било вреда за природата става реалност.

При пълноценното и ускорено развитие на ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА ще се отвори възможността в кратки срокове да се решат редица жизненоважни задачи касаещи човечеството, не само в областта на иновационната енергетика, и жизнено необходимите продоволствия, но и в областта на климатичното геоинженерство. На днешен

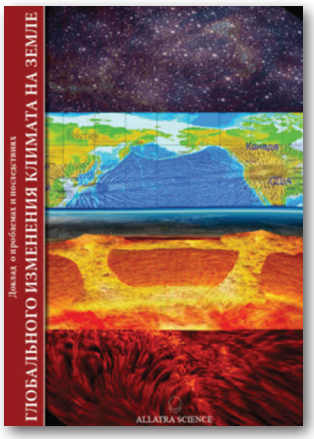
ден човечеството има реален шанс да оцелее в условията на глобални климатични промени, които за съжаление са неизбежни в близките десетилетия. В областта на климатичното геоинженерство вече са проведени редица успешни научни изследвания. Разработени са нови направления, основаващи се на ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА. Най-новите разработки в областта на климатичния геоинженеринг разтварят широко възможностите и перспективите за по нататъшна научно-развойна дейност в тази посока. Те позволяват провеждането на мониторинг на климатичните процеси и благодарение многофакторния анализ да се определи точно хода на един или друг процес, да се открият природните компенсаторните механизми и да се активират необходимите локални или общо адаптивни въздействия с цел промяна на климатичните условия *(забележка: за по-подробна информация вижте доклада „За проблемите и последствията от глобалните климатични промени на Земята и ефективните методи за решаване на дадените проблеми“, разположен на официалната страница на Международното обществено движение „АЛЛАТРА“ http://allatra.org/ru/reports/o-problemah-i-posledstvijah-globalnogo-izmenenija-klimata-na-zemle).*

Както е известно, абсолютно всички съвременни технологии се базират на фундаменталните научни изследвания и главна роля тук играе физиката. Учените с тревога отбелязват, че за последните 50 години в света не е имало епохални открития в областта на естествените науки. И за това има много причини, но основната се крие в интензивното развитие на потребителското общество. И това включва в себе си много аспекти, започвайки от формирането в по-голямата част от хората на егоистичния мироглед, влошаване качеството на съвременното образование и завършвайки с принуждаването на много страни да съществуват на границата на икономическия и политически колапс. И често, вследствие от последното, някои държави се занимават с банална политическа показност и имитация на реални действия и „успехи“, които не отразяват реалната действителност. Несъмнено тази ситуация се отразява и на такава важна за човечеството научна област, както космическите изследвания.

На днешен ден водещите космически държави, които до скоро се явяваха първооткриватели на космоса, не могат дори да повторят своите минали грандиозни успехи с давност 50 и повече години. Сега изучаването на космоса в по-голямата си част се ограничава с безпилотни полети в близкото космическото пространство. А по-голямата част от пилотируемите полети, както и преди се извършват единствено в пределите на термосферата (на височина не повече от 400 км от повърхността на Земята, тоест в ниска околоземна орбита), тъй като съвременната наука все още не е намерила способи за защита на човека от космическата радиация. Много други от сегашните проблеми на космонавтиката остават все още нерешени, започвайки от фундаменталните изследвания в технологичната област и завършвайки с чисто приложните. Същите тези космонавти все така се нуждаят от подобряване на хигиенните условия и редица елементарни битови въпроси по пребиването им на космическата станция. Инженерите и до ден-днешен не могат да създадат пералня машина и достатъчно практичен душ за космическите кораби. В условията на безтегловност течащата вода остава все така проблемна, отчитайки чувствителното електронно оборудване на борда на космическата станция. Хората все още не могат да живеят автономно в космоса, тъй като се нуждаят от постоянно попълване със свежи хранителни запаси, вода, въздух, резервни части и т.н.

ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА е способна да разреши не само дадените проблеми. Това е наука, която ще доведе до еволюционни космически

Доклад „За проблемите и последствията от глобалните климатични промени на Земята и ефективните методи за решаване на дадените проблеми“.

С доклада можете да се запознаете на адрес: http://allatra.org/bg/reports/o-problemah-i-posledstvijah-globalnogo-izmenenija-klimata-na-zemle

„Това, което се е струвало невъобразимо в продължение на векове, което вчера е било само дръзка мечта, днес става реалност, а утре – свършен факт“

С.П.Корольов

„Ние никога не живеем в настоящия момент, постоянно витаем в бъдещето и бързаме то да се случи, все едно закъснява, или пък си спомняме миналото и се опитваме да го върнем, сякаш си е тръгнало твърде рано. Поради нашата неразумност блуждаем във времето, което не ни принадлежи, пренебрегвайки това единственото, което ни е дадено“.

Блез Паскал

„Когато държиш в ръцете си универсалните ключове (знанията за основните елементарни частици), тогава можеш да откриеш всяка врата (на микро и макрокосмоса)“.

пробиви, тя има огромен потенциал за провеждането на нови изследвания и откриването на нови научни направления. Знанията, които носи ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА дават принципно ново осъзнаване на въпроси като: „На какво можем да летим?“, „Колко далеч можем да стигнем?“, „В какви условия да се осъществява летенето и как да се създаде изкуствена гравитация, близка до земните условия на борда на космическите кораби?“, „Как човек може да живее автономно в космоса?“, „Как да се защити кораба от космическата радиация?“. Тези знания също така ни дават възможността да разберем смисъла на самата Вселена, която се явява естествена „лаборатория“ на елементарните частици и позволява провеждането на „експериментите“ в условия недостъпни на Земята.

ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА ни дава по задълбочено разбиране за произхода и еволюцията на Вселената. Тя разкрива нови клонове в областта на космологията, квантовата физика, космическата биология, гравитационната биология и биотехнологията, планетологията, физиката на хелиосферата и околоземното космическо пространство, физиката на космическите лъчи, извън атмосферната астрофизика. Тези знания ще позволят на хората да преодолеят йонизиращата радиация, УВ-радиация, проблемите свързани с вакуума, преодоляването на метеоритната опасност, промяната на магнитното поле и това всичко ще позволи на хората да съществуват на други планети в различни гравитационни условия и т.н. И това вече не е фантастическа перспектива на далечното бъдеще. Това е реалното утре, а в много неща и сегашното днес. Както се казва, когато държиш в ръцете си универсалните ключове (знанията за основните елементарни частици), тогава си способен да отвориш коя да е врата (в макрокосмоса или микрокосмоса).

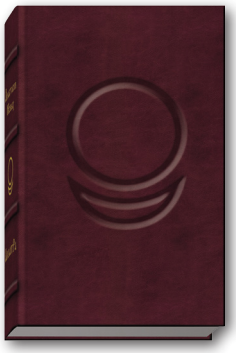
ИСТОРИЯ

Интензивното развитие на ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА започва през 1996 година, когато група учени биват посветени в основите на тези знания. Първото запознанство с ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА ни дава разбирането колко много тези знания са важни за човечеството и в същото време колко опасни могат да бъдат в условията на развиващото се потребителско общество. Не е тайна, че кои да е значими научни разработки и достижения, иновационни технологии на цивилизацията се използват на първо място с цел създаването на нови видове оръжия и усъвършенстването на технологиите за манипулация и управление на масите. Свободното разпространение на такава информация в системата на потребителското общество тогава се е считало за крайно нежелателно, отчитайки тогавашната ситуация. Та нали в условията на духовно нравствената криза, масовата непросветеност на обществата по дадените въпроси, все по-задълбочаващата се узурпация на властта от световния елит, в това число и контрола над развитието на науката, тези важни за човечеството знания могат да се превърнат в инструмент за достигане и утвърждаване властта над хората. Тъкмо за това информацията не е била широко огласявана дълго време, но научната работа и изследванията в различни направления благодарение основата на ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА не е спирала. Въпреки това, с времето станало ясно, отчитайки новите фундаментални знания и отварящите се перспективи, че е необходимо да се създадат условия независими от политическите и жреческите, условия, които да способстват свободното изучаване на науката и привличането на голямо количество прогресивни световни учени към фундаменталните разработки, при това специализиращи не само в областта на физиката, но и в близките научни направления.

Благодарение на серията художествено публицистични творби на Анастасия Нових, в които са изложени духовно нравствените аспекти способни да възродят съзидателното общество и пътищата за самостоятелното духовно самоусъвършенстване на човека благодарение на изконните знания, широк кръг от световната общественост получи достъп до някои базови разбирания на новата физика. Основата от знания заложени в ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА е била поставена от Анастасия Нових в книгите „АллатРа“ и „Езоосмоз“ (достъпа до всички книги на автора е свободен и всеки може лесно да ги свали от Интернет). Множество базови разбирания на сложните физически процеси в тези книги са изложени в алегорична форма, удобна за възприемане от широк кръг хора. По този начин тези фундаментални знания, засягащи различни области не само от физиката, но и от други научни дисциплини, станаха достъпни на прогресивната научна общественост, която изповядва придържането към човешките духовно нравствени основи, самопознанието, саморазвитието, разширяването на кръгозора и знания в различни направления на науката. Знанията изложени в книгите на Анастасия Нових, привлякоха вниманието на активната част от интелигенцията. Те привлякоха вниманието на много умни хора, живеещи по законите на Съвестта и желаещи да съдействат за развитието на обществото изключително в духовно нравствен аспект. Нещо повече, както показва практиката, дадените книги вече способстват за широкомащабната промяна на мисленето в обществото от потребителски формат, към духовно нравствен и съзидателен такъв.

В резултат на това, знанията, дадени в книгите, позволиха на много порядъчни, умни, талантливи и добросъвестни хора от различни страни да се обединят на духовно нравствена основа. Всичко това позволи създаването на мащабно всенародно движение – Международното обществено движение „АЛЛАТРА“ (www.allatra.org/bg). Това увеличи многократно възможностите за оповестяване на световната общественост за надигащите се заплахи и рискове, както и за привличането и включването на много порядъчни и талантливи учени в разработката на нови перспективни направления в науката на основата на ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА. Това са хора на Честта и Съвестта, които са избрали науката не заради пари и слава, а заради развитието на самата наука, за благото на обществото и висшите хумани цели. Това е този духовно интелектуален фундамент на независимата световна наука, който позволява в сегашните условия оперативното разрешаване на множество глобални проблеми, предизвикателства, заплахи и рискове на съвремието, в това число и тези от общо планетарен характер.

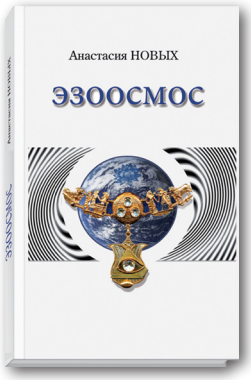

Анастасия Нових
«АЛЛАТРА»
http://allatra.bg/library/

АллатРа
МЕЖДУНАРОДНОЕ ОБЩЕСТВЕННОЕ ДВИЖЕНИЕ

Международно обществено движение «АЛЛАТРА»

www.allatra.org

Анастасия Нових
«Езоосмос»
http://allatra.bg/library/

ЗА ДОКЛАДА

Резултатите от научните изследвания в най-различни направления благодарение основата на ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА дадоха реално разбиране за природата и произхода на такива физически явления, като: *времето, пространството, масата, гравитацията, електричеството, магнитното поле, светлината* и много други. На днешен ден, отчитайки наличната обширна информационна база и опит от прилагането на изконните знания в различни научни области, в това число в областта на геофизиката (в частност разработките, касаещи новите методи на изследване в сеизмологията, вулканологията и климатическия геоинженеринг), се появява острата необходимост от открито заявяване на някои основни знания, които носи ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА. Нуждата от това заявление се диктува от надигащата се опасност от най-висока степен, обусловена от влизането на Земята в цикъл от необратими климатични промени и съществуващите от това рискове и заплахи за човечеството в близките десетилетия *(забележка: за по-подробна информация вижте доклада „За проблемите и последствията от глобалните климатични промени на Земята и ефективните методи за решаване на дадените проблеми“ от Международното обществено движение „АЛЛАТРА“).* Всичко това е пряко свързано със сложилата се в днешни дни ситуация в световното общество, изискваща здрава оценка относно развитието на събитията в близкото бъдеще с отчет измененията, които внасят самите хора в обществените взаимоотношения.

Доклада „ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА“ е предназначен за основно запознаване на участниците от Международното обществено движение „АЛЛАТРА“ с фундаменталните основи на ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА. Това е само „азбука“ на основите на елементарните частици. Това е напълно достатъчно за вникването в смисъла и важността на дадения въпрос от умните хора и ще им помогне да съпоставят изложената информация и да направят своите независими изводи. За по-добро разбиране от участниците на основите на ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА в процеса на разглеждане на едни или други обществено приети научни теории и факти, в доклада умишлено е въведена терминологията от книгите на Анастасия Нових, характеризираща основните понятия.

ДОКЛАД „ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА“

ИСТОРИЯ НА ВЪПРОСА

АТОМИ

Учението за Великата пустота, за дискретния (скокообразен) строеж на материята и неделимите частици е било известно на хората в различни епохи и култури. В дълбоката древност то било автентично и описвало духовните и материалните основи на света и човека. Колкото повече тези знания преминавали през призмата на потребителското егоистично мислене и политическия и религиозен фанатизъм, толкова повече се губел техния изначален смисъл, вкарвали се изкривявания поради неразбирането на фундаменталните основи.

Например, на Изток хората знаели за неделимите частици от древни времена. Представата, че света произлиза от „Великата пустота“ или така наречените „зрънца По“, благодарение на духовните знания присъствало у хората още хиляди години преди „основоположника“ на атомистиката, древногръцкия философ Демокрит (460 г. – 370 г. преди н.е) да популяризира в древна Гърция известното Източно учение за съществуването на най-малките невидими частици, от които е съставено всичко, което ни заобикаля. Тези фундаментални неделими частици в древността били наричани *атоми*. Древното разбиране за атома, като основа на мирозданието качествено се отличавало от съвременното разбиране, в което атома е именуван само като най-малката частица в химическия елемент. Както ни е известно, древногръцката дума «atomos» (гъцк. Ἄτόμος) означава буквално „неделим“, тоест частица, която не се дели на по-малки частици. В Древна Гърция това понятие дошло от Изток.

Например, в Древна Индия е съществувала думата Атман (както и Атма) в качеството си на обозначение на *„единното и неделимото“*. Също така в санскрит присъства такова понятие като „ану“. На санскрит думата „ану“ („атом“) се явява титла на висшия творец – Брахма (в превод от санскрит думата „Брахма“ означава „свещена сила пораждаща действие“), за когото се споменава, че се явява най-малкия атом, също, както и *безпределната и всеобхващаща Вселена, тоест, че всичко се състои от него.*

В превод от един от най-древните езици – санскрит думата „Atman” (Atma) изначално е обозначавала понятия от нематериален характер: „душа, божествена същност, всемирното духовно начало, вечност“. Понятието „Атма“ основно се е използвало в концепцията, обясняваща строежа на света от макро до микрообектите.

Литература: Философия: Енциклопедически речник/ глав.ред. Иван А.А. - М.: Гардарски, 2004; Нова философска енциклопедия; в 4 т./глав.ред. Степин В.С..- М.: Мисъл, 2000-2001.

В индуизма Брахма – това е непознаваемия принцип на Вселената, от чиято същност излиза всичко и се връща обратно в него, вечен, без начало и край. В архаичните форми Брахма е бил представян като първоначалното висше божество, отговорно за актовете на творение (възраждане) – създидание, съхранение и разрушение на материалния аспект на всички неща.

Литература: Философски енциклопедически речник/ глав.ред. Иличев Л.Ф., Федосеев П.Н., Ковалев С.М., Панов В.Г. - М.:Съветска енциклопедия, 1983; Нова философска енциклопедия; в 4 т./ глав.ред. Степин В.С..- М.: Мисъл, 2000-2001.

У древните народи от Месопотамия (жителите на Шумер и Вавилон) Ану също се е считал за висш върховен бог, почитан от древни времена. Първоначално той бил свързван с богинята Ки. До сега на Изток (в Индия, Китай, Япония) се е съхранил термина „ки“ който се използва за обозначение на *енергията*.

В Индия най-малките частички на мирозданието били наричани параману (на санскрит ану, параману – „най-финия“, „най-малкия“), и това значение използвали в качеството на представа за това какво представлява най-малкия „строителен блок на Вселената“. В различните училища на индийската мисъл са се съхранили сведения, че всяко параману съдържа в не проявен вид характерните качества на всички елементи, които се появяват при създаването на материалните съединения – скандхи. В превод от санскрит «skandha» (на езика пали – «khandha») означава „камара“, „връзка“, „група“, „единица“ или говорейки на съвременен език – „клъстер“. В древните индийски учения се указвало на това, че уникалните свойства на дадените частички се явяват тяхната *непроницаемост и свръхминиатюрно състояние, благодарение на което са способни мигновено да пресичат Вселената на дълж и на шир. Неизменните, неподлежащите на възприемане и неделими частички образували временните и подлежащи на възприемане обекти. Основата на неделимите частички и тяхната взаимовръзка осъществявала сила от нематериален характер. В една точка от пространството могат да се озоват голяма част параману. (Забележка: вижте по-нататък в доклада за реалните и фантомните частички По, силата на Аллата).*

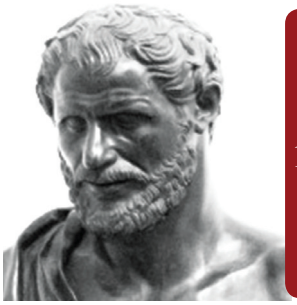
Отгласи от това древно учение, съществувало някога на Изток, са се запазили в различни индийски литературни сборници, в това число и в сборника „Вайшешика-сутра“, където се споменава за пределно малката частичка, която има сферична форма (парималдала) и се явява постоянната неизменна първопричина на всички неща, носител на „различията“, субстратът на постоянните качества, минималната величина на веществата в елементите. Съгласно древното учение, всички неща са съставени от „нищото“, а предела на разделението на материалните неща на елементарната частичка на мирозданието се явява атома. А съвкупността от тези най-малки частички образува материята. След вни-

В Древен Египет един от най-древните богове на мирозданието от египетската митология носел името Атум (Ра-Атум). Любопитно е да се отбележи, че тази дума звучи съгласно интерпретацията на преводачите. В действителност било известно, че в древноегипетския език гласните не са се изобразявали в писмен вид, тоест думата Атум била изобразявана само със знаци, обозначаващи съгласни. От митологията е известно, че Атум символизирал ***първоначалното и вечното единство на всички неща****, че е възникнал сам от себе си, от първичния хаос в образа на змия. Образа на змията в движение, като правило, в древността е* ***изобразявала вълновата структура или спиралата.*** *В свещената книга на древните египтяни, която учените условно нарекли „Книга на мъртвите“ в 175 глава е споменато, че Атум говори на бог Озирис за края на света, че той отново ще разруши всичко създадено до сега, а самият той ще се превърне в змия. Творящата ръка на Атума се явява Иусат („най-великата сред тези, от които произлиза“). Това е една от първите древни богини, споменати в древноегипетската митология, прамайката на всички богове. Отъждествявали я със свещеното дърво на Живота и Смъртта. В древноегипетското изкуство била изобразявана като жена, на чиято глава се намирал* ***знака АллатРа*** *(кръг и полумесец).*

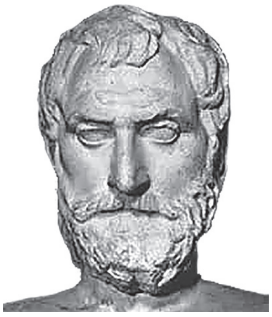
Литература: Гладки В.Д. Древният свят. Енциклопедически речник. В 2 тома. – М.: Центрполиграфиф, 1998; Hart, George. A Dictionary of Egyptian Gods and Goddesses. London: Routledge, 2006

мателно запознаване с доклада „ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА“ всички тези древни знания ще станат напълно понятни и обосновани от позицията на съвременната физика. Освен това, у вас ще се формира цялостно разбиране за тяхното естество, ще изчезнат противоречията, свойствени на различните древните Източни школи, изучаващи дадените изконни знания.

Както е известно, древното учение за атомите на Запад било популяризирано от Демокрит и неговите единомишленици. Той пътешествал много години на Изток и изучавал мирогледа и свещените знания на различните народи. Живеел е в Индия, Вавилон, Персия, където имало натрупан богат хилядолетен опит благодарение духовното наследство на човешката цивилизация, в това число и понятията за сътворението на света и човека, Земята, далечните звезди, Великата пустота и Вселената. Демокрит бил и в източна Африка – Етиопия, живял в Египет – съкровищницата на древни научни и духовни знания от Древноегипетската цивилизация, общувал с древноегипетските жреци – пазителите на тайните на древните манускрипти. Не е удивително, че мирогледа на дадения човек отражавал неговото собственото разбиране за отгласите от древните знания, събрани по време на пътешествието му на Изток. А ако вземем предвид и неточностите в превода и изкривяването на информацията преминаваща през призмата на традиционното мислене и особеностите на западната култура, тогава лесно може да се разбере защо в тези древни знания с времето все повече и повече са се изкривявали. И въпреки това...

Демокрит Абдерски (Δημόκριτος; ок. 460 –370 г. преди н. е.)

Левкип (Λεύκιππος; 500–440 г. преди н.е.)

📖 *Съгласно възренията на древногръцките философи Левкип и Демокрит, съществуват само атомите и пустотата: „В целия свят е разпространена божествената субстанция от своеобразни атоми с най-тънки свойства“; „...частиците на тази разпространена във въздуха субстанция“; „към истината се отнася само неделимото (атомите) и празното пространство“.*

Литература: Истинския речник на класическите древности/ глав.ред. Любкер Ф., Гефкен Ф.Й., Цибарт Е. – Лейпциг: Тойбнер, 1914.

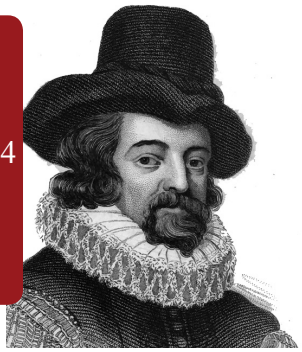
📖 *„Атомистите считали, че сблъсъка на атомите в пустотата, пораждали вихри, явяващи се началото на образуването на света. Мисленето се интерпретирало като следствие от движението на атомите“.*

Литература: Речник на античността/ глав.ред. Ирмишер Й,. Йоне Р. Прев. от нем. – М.,:Прогрес, 1989.

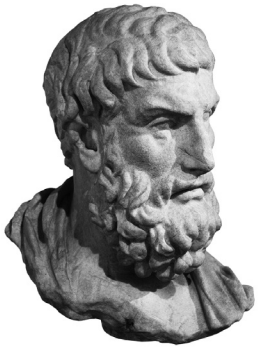
📖 *Знанията, които Демокрит заимствал от древните духовни Източни учения (за Великата пустота и неделимата частица, притежаваща истинно битие, нетленна и не възникваща) трансформирал в учение „атомистичен материализъм“:*

- *Началото на Вселената – атомите и пустотата, всичко останало съществува единствено в **мнението***
- *Единствено в общото **мнение** съществува сладкото, горчивото, топлото, студеното, цветовете, а в **действителност съществуват единствено атомите и пустотата**.*
- *Съществуват безброй **първопричини**, но неделими поради прекалено малката си величина. Това са най-малките първични тела – атомите...*
- *Могат ли едни и същи тела да се състоят от едни и същи атоми? Да могат. Как от едни и същи букви се пишат различни книги.*
- *Атомите се явяват субстанция, не въздействаща на другите и неподатлива на въздействие. Разпръснати в пустотата, когато се приближават един към друг или се закрепят един за друг, то от тези атомни конгломерати едни се явяват вода, други – огън, трети – растения, четвърти – човек.*
- *В първоначалния хаос на движенията на атомите във Великата пустота... се образуват вихри.*
- *Световете са безброй, различават се по големина, появяват се от безкрайната пустота, възникват и загиват... В едни светове няма ни Слънце ни Луна, а в други – Слънцето и Луната са с много по-големи размери от нашите, а в някои и повече на брой. Разстоянията между световете не са еднакви; освен това в едни места световете са повече, а в други – по-малко. Едни светове растат, други достигат своя разцвет, а трети се приближават към своята гибел. В едни места световете се раждат, а в други – изчезват... Някои светове нямат животни и растения и там отсъства влагата.*
- *Има два вида познания: Едното е истинното, а другото тъмното. Към тъмнината се отнасят всички следващи познания: зрението, слуха, обонянието, вкуса, осезанието. А що се касае до истинното познание, то е нещо съвършено различно от първото.*

Литература: Таранов П.С. „120 философа: Живот. Съдба. Учение. Мисли“: Универсален аналитически справочник по история на философията в 2 т. – Симферопол: Реноме, 2005.

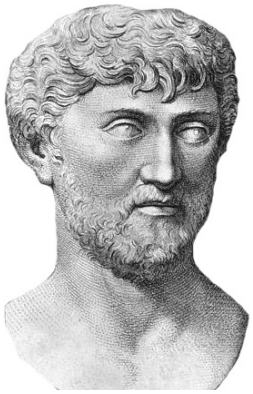
Франсис Бейкън (Francis Bacon; 1561–1626)

Епику́р (Επίκουρος; 342/341 г. преди н. е., Самос, 271/270 г. преди н. е., Атина)

Анаксагор (Αναξαγόρας;г. Клазомен, ок. 500 – 428 г. преди н. е.)

Тит Лукреци Кар (Titus Lucretius Carus, ок. 99 г. преди н. е. – 55 г. преди н. е.)

В даденото учение атомите се разглеждали като първоначални „най-малки, неделими, непроницаеми, непреходни, не съдържащи в себе си пустота“.

Днес на новите поколения Демокрит се представя като основателя на атомистиката (учението за дискретния строеж на материята) и материалистическата философия, скривайки всички подробности свързани със заимстването на знания от Изтока. И както се случва в такива случаи, публично се обявява „факта“, че до сегашни дни не се е съхранил нито един труд на дадения древен учен и били останали единствено цитати и критика на неговите идеи и трудове, написани от доста по-късните антични автори.

Каквото и да се говори учението за неделимите частици и дискретността на материята продължило да съществува не само в различните школи на Изтока, но вече и в западните, където всеки го тълкувал посвоему. Например на Изток през VII-IX в. учението за неделимите частици, строежа на веществата, пространството и времето било известно и на арабския мюсюлмански свят благодарение на мутакалимите. На Запад атомизма може да се проследи в трудовете на древногръцкия философ Епикур, римския философ Тита Лукреций Кара, в учението за геометриите (от гръцката дума „ὅμοιος“ – „подобен“, „μέρος“ – „част“) на древногръцкия философ, математик и астроном Анаксагор, древногръцкия натурфилософ Архелай, в учението или по-скоро в математизираната версия на атомизма у гръцкия философ Диодор Крона, в учението за триъгълниците на древногръцкия философ Платон и т.н. Всеки, който се е занимавал с този въпрос считал за необходимо да го нарича свое учение и да внася в него своите разбирания от ума, които много често били погрешни. Съответно това изкривено наследство внасяло в света илюзии и заблуждения за бъдещите поколения, *формирайки науката за наблюдението на външните проявления, без да се разбира същността на течащите вътрешни процеси.*

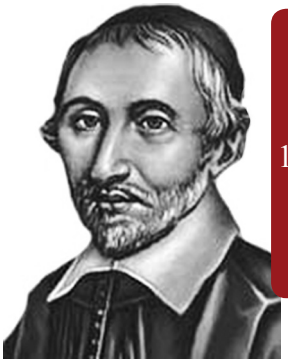
В XVI век английския философ („родоначалника на английския материализъм“), и влиятелен политик, лорд канцлер Френсис Бейкън (Francis Bacon: 1561-1626), опирайки се на идеите на Демокрит, внесъл още повече изкривявания в същността на дадените знания. Той представил материята като активна и неунищожима, предполагайки, че „блокчетата“ изграждащи материята не съществуват, че нейното разделяне трябва да бъде безкрайно. В този смисъл определяйки целите на науката, този човек отражавал единствено своите егоистични амбиции. Той считал, че целта на науката се явява *увеличаването на властта на човека над природата*, като *лишен от душа материал, който трябва само да се експлоатира* от човека. Подобни твърдения – не са новост за този, който знае историята на световната политика и е наясно как зад кулисите на световната политическа кухня, се подготвят различни събития и политически „блюда“ на лъжата за народите. Не е удивително, че до сега някои политици смятат своя електорат, тоест народа з*а бездушна биомаса*.

Имало обаче и други хора, които разпространявали дадените знания, изхождайки от своите разбирания и усещания за света. Например, в XVII в. Пиер Гасенди (Pierre Gassendi: 1592-1655) – френски философ, свещеник на римската църква, професор, който работил в областта на историята (изследовател на древните текстове), математиката, астрономията, механиката. Неговите атомистични трудове – практически са преразказ на трудовете на Епикур, в комбинация с личните му разбирания, свойствени за общоприетите теологически вярвания на конкретния регион и епоха. Гасенди въвел за Запада понятието молекула (латинската дума „moles” означава „маса“, с умалителен суфикс „cula” – „малка маса, частица“) като най-

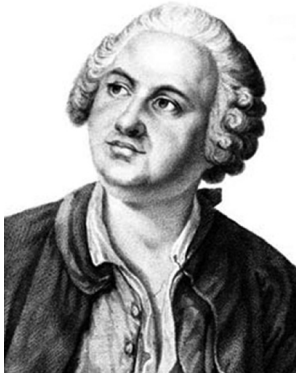
малката маса на първичното съединение на атомите, които придобивали нови свойства. Трябва да се отбележи, че в средновековието научният език на Запада (езикът на теолозите, юристите, лекарите) се е считал латинския, тъкмо за това цялата научна терминология била латинизирана. Тъкмо за това думата „атом“, която смятали за такава с гръцки произход, била изведена от обръщение и заменена с латинската „ корпускула“ означаваща „частичка“, „телце“ („corpusculum” е умалително от латинската дума „corpus” – „телце, частица, микроскопична частица“). Този термин означавал най-малката частица на материята или ефира. Така в XVII-XVIII в. в естественонаучните системи се появили атомистичните (корпускуларни) теории. Съгласно корпускуларната философия на Гасенди, атомите представлявали безкрайното малко, неуловимите, неунищожими частици, от които били изградени всички тела. Между тях се намира пустотата, атомите въздействат един на друг, преместват и се преместват, съединяват се в структури – молекулите. Той предполагал, че атомите – са първоосновата на всички неща – сътворени от бог , той дори смятал, че светлината и топлината също се състояли от атоми.

По време на тази епоха се появила цяла плеяда учени, които изучавали древните сведения за най-малките неделими частици и дискретността на материята, отричайки ги в своите интерпретации за света. Те им се възхищавали и ги критикували. Но разсъжденията им на базата на собственото разбиране на дадените древни знания, така или иначе намерили своето проявление в техните трудове. Това например са учени като: италианският физик, астроном, философ и математик Галилео Галилей (Galileo Galilei; 1564-1642); италианският монах, философ Джордано Бруно (Giordano Bruno; 1548-1600); френският философ, физик, математик Рене Декарт (Rene Descartes; 1596-1650); холандският астроном, физик и математик Кристиан Хюйгенс (Christiaan Huygens; 1629-1695), чийто ученик бил немският философ, физик и математик Годфрид Лейбниц (Gottfried Wilhelm Leibniz; 1646-1716; английският физик Исак Нютон (Isaac Newton; 1643-1727); ирландският химик и богослов Роберт Бойл (Robert Boyle; 1627-1691) и много други. Естествено, че дошлите след тях нови поколения, изучавайки техните трудове, отново подхванали темата за неделимите частици, но вече съобразно изменилия се обществен мироглед за дадената епоха. Трудовете на същия този Лейбниц повлияли на мнозина германски учени, сред които бил и ученият енциклопедист и математик Кристиян Волф (Christian Feriherr von Wolff; 1679-1754). При последния своите младини ходел на курсове в бъдещият руски учен енциклопедист от световен мащаб, физик, химик и минералог Михаил Ломоносов (1711-1765), който преминал допълнително обучение в Европа.

Михаил Ломоносов под влиянието на трудовете на различни учени, в това число и Робърт Бойл, създал молекулярно кинетическа теория на топлината, атомно кинетическата концепция за дискретния строеж на материята и най-малките неделими частици, които нарекъл в своите трудове „елементи“. В своята дисертация „Елементите на математическата химия“ той пише: „Елементите са частици от тялото, не са съставени от каквито и да било други по-малки отличителни тела... Корпускулата представлява сбор от елементи, образуващи една малка маса“. Той описвал в своите трудове същите тези древни знания, само че интерпретирани според неговите разбирания. Например в принципа за съхранение на силата (енергията) той споменава, че всички вещества се състоят от корпускули – молекули, които на свой ред се явяват сбор от елементи, тоест атоми. Самите атоми се явяват *кълбовидни въртящи се частици*. В неговите трудове се проследяват същите тези древни знания, как един от фундаменталните принципи на мирозданието се явява *вртеливото*

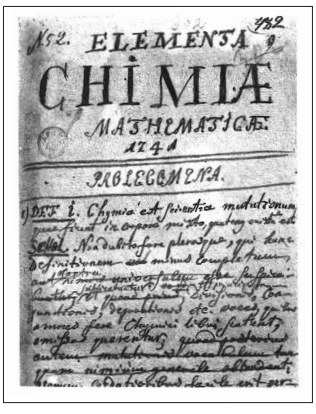
Пиер Гасенди (Pierre Gassendi; 1592 –1655)

Михаил Василевич Ломоносов (1711 –1765)

„Ако сътвориш нещо добро със своя труд, труда отминава а доброто остава, а ако извършиш нещо лошо с наслада, насладата отминава, а лошото остава“

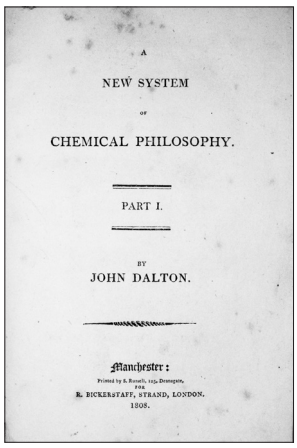
М.В.Ломоносов

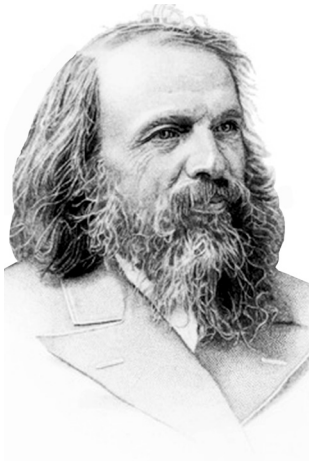
«Елементи на математическата химия», дисертация М.Ломоносов

Джон Далтон
(John Dalton;
1766–1844)

Джон Далтон
«Нов курс по химическа философия»
(1808)

Дмитри Иванович Менделеев
(1834 – 1907)

«Науката само тогава е благотворна, когато я приемаме не само с разума, а и със сърцето си».

«Истината бива разкривана от този, който я разкрива».
Д.И. Менделеев

движение (забележка: вижте книга „АллатРа“ за спиралното движение). И както са написали за него съвременните учени - „той е черпил от източника на всеобщия природен закон и поставил фундамента на естествознанието на XIX в.“, „Неговите трудове в много отношения надминават фундаменталните закони за дискретния строеж на материята, открити много по-късно“.

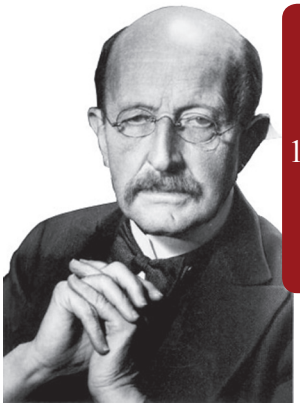
И така защо съвременното човечество познава атома не като фундаментална неделима (неструктурирана) материална частица, а просто като най-малката част от химическия елемент, съхраняваща неговите свойства? В съвременната наука се счита, че атомизма бил възроден и въведен отново като фундаментално понятие благодарение на един от най-известните учени на XIX в. английският химик, физик и естествоизпитател Джон Далтон (John Dalton; 1766-1844). Всъщност този човек, познавайки древните концепции за неделимите частици – атомите, основателно изкривил за бъдещите поколения остатъците на древното учение и самото понятие на атома като такова. В съвременните разбирания това изкривяване е равносилно на това ако например сега вземем термини от физиката на високите енергии (Същите тези понятия за невидимите бозони, и техните целочислени спинове) и ги използваме (поради неразбиране на техния смисъл и функции) за описване структурата на обикновените видими химически съединения. Например, взимаме химическото съединение на водата (H2O) като напълно осезаемо вещество и приемем, че кислородът – от сега нататък ще се нарича „бозон“, а водородът „спин“. Тоест налице е явно неразбиране на древните знания и опит за използването на невидимите фундаментални процеси в полето на осезаемите явления.

Точно така постъпил и Джон Далтон. Той се опитал да обясни химията с помощта на древните атомистично представи. Не е учудващо, че в неговата концепция има толкова противоречия. Например в труда „Нова система на химическата философия“ (New System of Chemical Philosophy, 1808) той написал следното твърдение: „Атомите – са химически елементи, които не е възможно да бъдат повторно възпроизведени, да се разделят на по-малки частици или унищожат по пътя на коя да е химическа реакция. Химическата реакция просто променя подредбата на атомите“. Същите тези химически реакции той започнал да разглежда като свързани процеси на съединяване и разединяване на атомите, за да обясни скокообразните изменения в състава на едно съединение при трансформацията му в друго. Той въвел понятието „атомно тегло“ и взел за единица атомното тегло на водорода, предложил система от химически знаци за „простите и сложните атоми“ и т.н.

От една страна Далтон със своите трудове подтикнал науката в посоката на теоретичната химия и създаването на химическата промишленост. А от друга страна подбраните от него формулировки за атома, които по-късно били утвърдени от обществото изкривили разбирането за смисъла на фундаменталната неделима материална частица. Когато в XIX в. станало ясно, че „химическите атоми“ се разделят на много по-малки елементарни частици, това породило пренебрежението на бъдещите поколения към „примитивните знания“ от древността и връзката им с философията, която няма нищо общо с точните науки. Но работата дори не е в този учен. Разбирайки, как и защо в края на XIX в. и началото на XX в. как били изкривявани и дискредитирани древните разбирания за „атома“, „ефира“ (като понятие, свързано със свободната енергия), със замах зачеркващи желанието на бъдещите поколения да вникнат по дълбоко в историята на дадения въпрос, ставало напълно очевидно за какво се правело всичко това и защо сега науката е влязла в задънена улица по

най-важните въпроси касаещи физиката на високите енергии и изучаване физиката на макро и микрокосмоса.

В края на XIX и началото на XX в. се случила цяла редица важни научни открития, извършени от учени, които още по времето на своето утвърждаване като такива изучавали трудовете от древността и били запознати с атомистичните концепции от тези времена. Това е и откритието на периодичния закон за химическите елементи, което било направено в 1860 година от знаменития руски учен енциклопедист, химик и физик Димитрий Иванович Менделеев (1834-1907) и доказателствата на известния немски физик теоретик, основоположник на квантовата физика Макс Планк (Max Planck; 1858-1947), че излъчването и поглъщането на енергията носят дискретен характер (1900 г.) и т.н. Тези открития се прилагат и до ден-днешен. Обаче днес човечеството е достигнало такова научно ниво на познание на микрокосмоса, че днешните открития, базиращи се на външни наблюдения не носят разбиране за процесите случващи се вътре в самата система. Днес не достигат изконни знания от древността тъкмо за това не се случват нови фундаментални открития, знания, които частично са изложени и анализирани в ракурса на съвременните физически понятия в настоящия доклад.

Макс Планк (Max Planck; 1858 –1947)

„Науката представлява едно единно цяло. Разделянето и на различни области е обусловено не толкова от природата на нещата, колкото от ограничената способност на човешкото познание“.

Макс Планк

ЗА ЕФИРА

В древността, заедно с концепцията за фундаменталните неделими материални частици – атомите, се споменавало и за *неизчерпаемия източник на свободна енергия*, която се характеризирала като вездесъща, всепроникваща („не съществува място в материалния свят, където да я няма“), една от първооснovите на материалния свят. В най-древните източници, достигнали до днешни дни, тя се именува като „акаша“. Ākāsa – това е дума от санскрит, образувана от ā + kāś, и означава буквално „непрестанно сияние“, осветено пространство

(Литература: The Pali Text Society's, Pali-English Dictionary. Edited by Davids, Rhys; Stede, William. London, 1921-1925).

Самото декодиране на този термин указва на това, че древните са знаели за свойствата на непрестанния източник на енергия, които след много векове открил сръбският физик и изобретател Никола Тесла (1856-1943). Но за това малко по-късно.

Превеждайки древния текст на европейски езици, преводачите разшифровали смисъла на понятието акаша като „това, което лежи в основата“. По този начин, в контекста на гръцкия език това звучало както „същност“ (ousia, тоест – основно). А по-късно в латинския превод гръцката дума „същност“ се заменила с думата „субстанция“ (substantia) и се разглеждала като „основното начало на явленията“, материята като единство на всички форми в своето движение, всички възникващи в това движение различия и противоположности. В съвременните речници определението на думата „акаша“ е следното: пространствена субстанция, от която произлиза „началото на проявлението“, „първоначалния импулс“.

Съхранили са се древни сведения, че акаша има само един характерен признак – Звука *(забележка: вижте книга „АллатРа“, стр.53).* При това Звука в понятието на невъзможните за възприемане, изключително тънки вибрации на непроявения Звук (споменат в древните текстове още като Първичният Звук), явяващ се причината на всички следващи проявления на невидимите и видимите, тънките и грубите елементи на Вселената. Акаша – е носителя на този Звук и се описва като безкрайно и вездесъщо

आकाश

Ākāsa – това е санскритска дума, образувана от ā + kāś, буквално «далечно сияние», «непрестанно сияние», осветено пространство.

„Той (човека) отдавна е осъзнал, че цялата материя подлежаща на възприятие произлиза от първичното вещество, непостижимо финото, изпълващо цялото пространство, Акаша, или световния ефир, на което му въздейства даряващата с живот Прана, или творческа сила, даваща живот в безкрайния цикъл на всички обекти и явления“.

Откъс от статията на Никола Тесла „Най-великите достижения на човека“, публикувана в «New York American» 6 юли 1930 година.

Вселенско вещество, което прониква във всичко, не притежава материална форма, но дава основа за многообразието на нещата. Споменава се, че всички обекти в света притежават свойството на пространствената отделимост едни от други именно благодарение на това, че са заобиколени от акаша и си взаимодействат с нея. Проявлението на акаша е всичко, което, представлява комбинация от елементи, възприема се като осезаемо, слушаемо и видимо. При това тя е толкова фина, че не може да бъде възприета от човешките органи на възприятие. В преводите на древните учения се казва за това, че при проявата на света е съществувала само тази субстанция, а когато завърши световния цикъл, то всичко отново ще се превърне в акаша, и следващия цикъл ще започне от нея.

(Литература: Евразийска мъдрост от А до Я: философски тълковен речник / Зорин В.И. – Алмати: Речник-Создик, 2002).

Сведенията за акаша, които са достигнали до наши дни могат да бъдат открити в литературата, разказваща за ученията на древноиндийските школи, такива както: Вайшешика, Няя, Санкхя и други, чиито философи се опитвали да разсъждават над още по-древните знания, достигнали до тяхното време. Например в Санкхя акаша се разглеждала в качеството си на „причиняваща“ акаша и „причинена“ акаша, дадени са пояснения във връзка с тази трансформация. Тези знания стават изключително интересни, когато знаеш първоосновите на процесите случващи се в *езоосмическата решетка*

Заимствайки знанията от Истока или по-точно от Древна Индия, Древните гърци нарекли неизчерпаемия източник на свободна енергия *„ефир“* (от гръц. «αινηρ» – «лъчезарен»), опитвайки се да предадат смисловия превод на индийския термин акаша на гръцки, като *„непрестанно сияние“*, *осветено пространство.* Този термин в античността употребявал и Аристотел, с цел обозначение на материята, от която е съставено всичко, в това число „от какво е съставено небето и какво има на небето“. Трябва да се разбере, какво именно са влагали в понятието „небе“ в тези времена древните гърци. В гръцката митология съществувало понятието, „най-горния, чист, прозрачен, *лъчезарен* въздушен слой, *мястото, където живеят боговете*“, в противовес на „долния въздушен слой, където *всичко е временно и тленно*“. Тъкмо за това понятието ефир, в качеството си на въздуха над облаците (най-горния въздушен слой) имало малко по-различен смисъл. Съответно ефира, както и акаша при тях обозначавали всепроникващата среда, един от космическите елементи, съставляващ безтегловната субстанцията на небето и звездите, най-финото първично вещество, което било недостъпно за чувствено наблюдение. Почти всеки древногръцки естествоизпитател или философ описвал тези древни знания, изхождайки от своето разбиране и поднасял известната на Изток древна информация за невидимия свят като перлата на „своето учение“.

Сведенията за ефира като най-тънкото първично вещество могат да бъдат намерени в ученията на древногръцките философи: Анаксагор – математик, астроном, основоположник на атинската школа; жреца, политика и философа Емпедокъл; древногръцките философи Платон и Аристотел (възпитаник на Платон е Александър Македонски), които наричали ефира „петият елемент“ (квинтесенция), нематериалната субстанция на небесната твърд и светила, запълваща небесното пространство. У Аристотел „петият елемент“ (квинтесенцията) – ефирът бил крайъгълния камък в неговата космология, субстанцията на целия „над лунния свят“ (както самите светила, така и носещите ги „сфери“). При това се споменавало, че на ефира бил свойствен само един

вид движение – *пространственото кръгово движение (забележка: вижте книга „АллатРа относно спиралното движение)* в отличие от четирите елемента (земя, огън, въздух, вода) „под лунния свят“, подлежащи на „сътворение и унищожение“ (цикличната взаимно трансформация) и надарени със свойството на праволинейното движение.

(Литература: Философски енциклопедичен речник / глав.ред. Иличьов Л.Ф., Теодосиев П.Н., Ковальов С.М., Панов В.Г. – М.: Съветска енциклопедия, 1983).

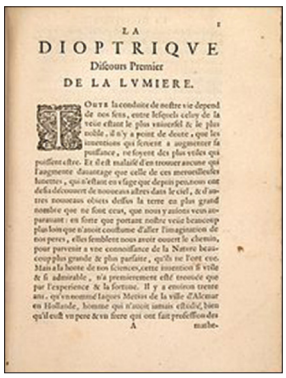
Една от най-влиятелните философски антични школи се явявала стоицизмът, който в последствие станал популярен и в Рим. Основните направления на дадената школа били физиката (философията на природата), логиката и етиката (философията на духа). Тяхната физика се опирала на философските трудове от миналите векове, физиката на Аристотел и космологията на Хераклит. У стоицистите най-финото вещество се наричало пневма, от която се състои всичко и която действа във всичко. Съгласно тяхното учение, след „световния пожар“ всичко отново се превръщало в това първично вещество. Пневма се считала за най-фината субстанция, жизнената сила, която пронизва целия космос „дъха на живота“ и го обединявала в един цялостен организъм. Съгласно тяхната система пневматичната система имала свой собствен център на управление, „ръководеща част“, която се намира в ефира *(забележка: вижте по нататък в доклада за реалните (стационарни) частички По).*

Интересно е, че пневма в превод от гръцки означава „полъх“, тоест първичен тласък *(забележка: вижте по нататък в доклада информацията за първоначалния тласък – процесът на езоосмоза)*. Първичният тласък като процес в античната космология пораждал движимата субстанция, тоест задавал първоначалното движение. Във връзка с това, думата „пневма“ била превеждана още като „горене на ефира“, тоест енергията на ефира. По-късно понятието „пневма“ започнали да превеждат като „дъх“, по-късно като – „дух“, от „духам“, „дишам“. Сега понятието пневма, например в религията бива свързвано със сферата на духа. В християнската теология може да се срещнат такива понятия като „pneuma hagion”, тоест Свети Дух, а също така и учението за Светия Дух – пневматология.

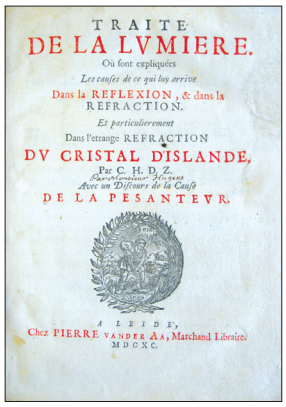
В гностицизма и херметизма пневма била характеризирана като „посредник“: в космоса – между светлината и тъмнината, висшата и низшата области на света, а в човека – между тялото и душата (въздушната обвивка на душата). Гностиците наричали хората, намиращи се под властта на божествената пневма – пневматици, противоположно на хората, които се намирали под властта на материята. В магическите папируси при алхимиците пневма се характеризирала като скрита, тайнствена сила, която можело да бъде овладяна с цел постигането на определени цели (такива като превръщането на кой да е метал в злато). У същите тези неоплатонци пневма се считала за посредник между материалния и нематериален свят, обвивката на душата,

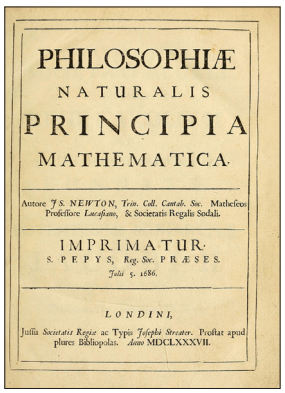
> *“Съдейки по всичко, и името [на първичното тяло], дошло от предците до днешно време, говори за това, че те се опирали [на този смисъл] на същите тези възрения, които споделяме и ние, и от това следва да се предположи, че при нас идват едни и същи идеи не един и два, а безкрайно много пъти. Именно за това, считайки, че първичното тяло е различно от земята, огъня, въздуха и водата, те го нарекли най-горно място - "ефир" (aithsr), давайки му това име поради факта, че то „винаги бяга“ (aei thein) след вечното време“.*
>
> *Литература: „Аристотел. За небето. Книга I”. Превод А.В.Лебедев*

LA
DIOPTRIQVE
Discours Premier
DE LA LVMIERE.

Рене Декарт „Диоптрика“ («La Dioptrique», 1637)

TRAITE
DE LA LVMIERE.
Où sont expliquées
Les causes de ce qui luy arrive
Dans la REFLEXION, & dans la REFRACTION.
Et particulierement
Dans l'etrange REFRACTION
DV CRISTAL D'ISLANDE,
Par C. H. D. Z.
Avec un Discours de la Cause
DE LA PESANTEVR.
A LEIDE,
Chez PIERRE VANDER AA, Marchand Libraire
MDCXC.

Кристиян Хюйгенс „Трактат за светлината“ («Trait de la lumiere», Leiden, 1690)

PHILOSOPHIÆ
NATURALIS
PRINCIPIA
MATHEMATICA.
Autore *IS. NEWTON*, Trin. Coll. Cantab. Soc. Matheseos Professore Lucasiano, & Societatis Regalis Sodali.
IMPRIMATUR.
S. PEPYS, Reg. Soc. PRÆSES.
Julii 5. 1686.
LONDINI,
Juſſu Societatis Regiæ ac Typis *Joſephi Streater*. Proſtat apud plures Bibliopolas. Anno MDCLXXXVII.

Исаак Нютон (1642 – 1727) „Математическите начала на естествената философия“ («Philosophiæ Naturalis Principia Mathematica», 1687)

предпазваща я от оскверняващото докосване до тялото и от непосредствен контакт с материалния свят при чувственото възприятие („душата възприема отпечатъците на телата върху пневматичната обвивка“). *(забележка: вижте в книга „АллатРа“ понятието за субличностите).*

(Литература: Философски енциклопедически речник / глав.ред. Иличьов Л. Ф., Теодосиев П. Н., Ковальов С. М., Панов В. Г.— М.: Съветска енциклопедия, 1983; Leisegang H., Pneuma Hagion. Der es Geistbegriffs der sinoptischen Evangelien aus dergriechischen Mystik, Lpz., 1922; Verbeke G., Involution de la doctrine du pneuma du stolcisme a St.Augustin, Louvain — P., 1945; Saake H., Pneuma, в кн.: RE, Suppl., Bdl4, 1974).

Отгласите за ефира са се запазили и в легендите за боговете. Съгласно Древногръцката митология, Ефирът бил сина на първичния вечен мрак Ереба (това име в превод от гръцки означава „мрак“) и богиня Никта (това име в превод от гръцкото „никс“ означава „нощ“). Смятало се, че Никта се явявала един от първичните свето образуващи потенциали и нейното жилище е разположено в бездната тартар. Ефира бил споменаван като пламтящ въздух, в който кръжали звездите и живеят боговете *(забележка: вижте по-нататък в доклада темата за езоосмическата мембрана)*. В древността под ефир разбирали това, което отделяло безкрайния свят на бога от временния материален свят. Смятало се, че през ефира се просмуквала силата, която създавала и активирала всичко видимо и невидимо в този материален свят, а също така и това, което хората наричат „живот“. Отчитайки основите на ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА, дадените сведения, дошли до наши дни, вече не ни се струват легенди. Познаването на основите дава ясно и обосновано разбиране, че това са естествени процеси, лежащи в основата на мирозданието.

За ефира като всемирна всепроникваща среда, на която е присъща ролята на носител на кои да е взаимодействия в материалния свят, са се запазили знания и в следващите епохи. Практически всички, които са се интересували от древните сведения за неделимите елементарни частици – атомите, са се сблъсквали и със знанията за неизчерпаемия източник на енергия – ефира, обаче възприемали тази информация съгласно доминиращия мироглед на своята епоха. Същия този Джордано Бруно, Рене Декарт, Кристиан Хюйгенс, Исак Нютон, Леонард Ейлер, Михаил Ломоносов, Дмитрий Менделеев и много други.

Например, физик и математик Рене Декарт в своето знаменито произведение „Диоптрика“ („La Dioptrique”,1637) излага идеите за ефира като преносител на светлината. Кристиян Хюйгенс в своя основен труд „Трактат за светлината“ („Trait de la lumiere, 1960) описва вълновата теория за светлината, където излага ключовата идея: светлинните възбуждения се явяват еластични импулси в ефира. Исак Нютон в своя основен труд „Математическите начала на естествената философия“ («Philosophiæ Naturalis Principia Mathematica», 1687), където се опитал да обобщи своите резултати и изследванията на своите предшественици, също така споменал за знанията известни в древността. В частност, *за мигновеното предаване на действието от едно тяло към друго на разстояние през празното пространство без помощта на материята.* Тази информация Нютон изтъкнал като своя идея за далечното действие или действието на разстояние. А също така споменал интерпретирайки по своему за древните знания за „първичния тласък“ в контекста на идеята за божествения произход на света. Великият математик, механик и физик на XVIII век, добавяйки своя фундаментален принос в развитието на тези науки – академик Леонард Ейлер (Leonhard Euler; 1707–1783) в своите трудове писал за това, че всички оптически електрически, магнитни и други явления се обясняват посредством взаимодействието на „грубата“ материя и доста „по-финото“ веще-

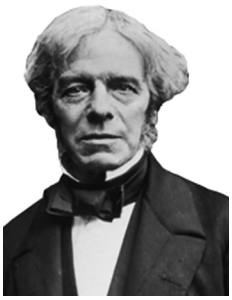
ство (с по-слаба плътност, но доста по-еластично) – ефира. Той се опитал да обясни известните по това време явления с колебанията на ефира.

Като цяло през XVIII, XIX в. и дори в началото на XX в. във времената на бурно развитие на експерименталната наука (чиито плодове съвременната наука използва и до днес) ефирът бил една от централните теми на обсъждане от физиците, математиците, химиците и изследователите на много други дисциплини. За световния ефир са писали и говорили много световноизвестни учени. Например английският физик и математик Джеймс Максуел (James Maxwell; 1831–1879) – един от основоположниците на статическата физика и създателя на класическата електродинамика. Именно благодарение на моделната представа за ефира и наличието на древните знания за тази особена вселенска среда, той успял да открие теорията на електромагнитното поле. Максуел смятал, че напрежението на електромагнитното поле е свързано с еластичните напрежения в ефира, а магнитната индукция е свързана с неговото *вихрово движение*. В „Трактат за електричеството и магнетизма“ («A Treatise on Electricity and Magnetism», 1873) той написал следното: „Понастоящем ние не можем да разберем разпространението (забележка: на взаимодействието) във времето като нищо друго, освен полет на материална субстанция през пространството или като състояние на движението или напрежението в среда вече съществуваща в пространството... **Действително, както и да се предава енергията от едно тяло на друго във времето, трябва да съществува среда или вещество, в което се намира самата енергия в момента, когато вече е напуснала едно тяло, но все още не е достигнала до друго...** Следователно всички тези теории (пример: за вълновото взаимодействие и електромагнетизма) водят към понятието за среда, в която има място разпространението, и ако приемем тази среда като хипотеза, мисля, че тя трябва да заеме централно място в нашите изследвания, струва си да се опитаме да построим мислена представа за начина на нейното действие и в най-малки подробности; тъкмо това се явява моята постоянна цел в настоящия трактат“.

Концепцията за ефира била изучавана от следващите учени. Английският физик и химик Майкъл Фарадей (Michael Faraday; 1791–1867) – основоположник на съвременната концепция на „*силовото поле*“ в електродинамиката, автор на редица фундаментални открития, в това число, закона за електромагнитната индукция, закона за електролизата и т.н. Немският физик Хенрих Херц (Heinrich Hertz; 1857–1894) – един от основоположниците на електродинамиката, който експериментално доказал съществуването на електромагнитните вълни (благодарение на неговата работа, както и работата на много други учени в последствие било създадено радиото). Холандския физик Хенрик Лоренц (Hendrik Lorentz;1853–1928), чиито трудове били посветени на електродинамиката, статичната физика, оптиката, теорията на излъчванията, атомната физика. Той обединил концепцията за непрекъснатото електромагнитно поле с определението за дискретните електрически заряди, влизащи в състава на веществото. Знаменитият френски математик, физик, астроном и философ Жул Анри Поанкаре (Jules Henri Poincaré; 1854–1912), който използвал в своите трудове концепцията за световния ефир и указвал на това, че ефира не е възможно да бъде открит по експериментален път, както се споменавало и в древността. Освен това в древността също така се отбелязвало, че тази субстанция е недостъпна за хората, но познавайки нейната природа е възможно да се създаде неизчерпаем източник на сила (енергия). Тъкмо тази информация станала обект на внимание от страна на политическите, религиозни управляващи и богатите хора от всич-

Джеймс Максуел (James Maxwell; 1831 – 1879)

Майкъл Фарадей (Michael Faraday; 1791 – 1867)

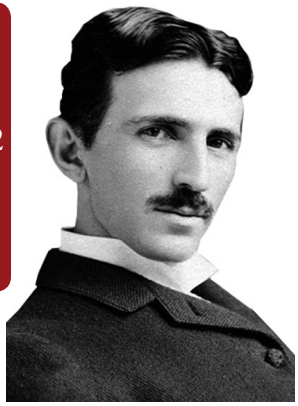
Хенрих Херц (Heinrich Hertz; 1857 – 1894)

Хендрик Лоренц (Hendrik Lorentz; 1853 – 1928)

Жюл Анри Поанкаре (Jules Henri Poincare; 1854 – 1912)

Никола Тесла (Nikola Tesla; 1856 — 1943)

„Нашият свят плува в огромен океан от енергия, Ние летим в безкрайното пространство с непостижима скорост. Всичко се върти, движи се – всичко е енергия. Пред нас стои грандиозната задача – да намерим начини да добиваме тази енергия. Тогава извличайки я от този неизчерпаем източник, човечеството ще се предвижва напред с гигантски стъпки“.

Откъс от дневника на Никола Тесла, 1891

„Великите тайни на нашето битие тепърва предстои да бъдат разгадани, дори смъртта най-вероятно може да не се окаже край“.

Никола Тесла

„Действието дори и на най-микроскопичното същество води до изменения в цялата вселена“.

Никола Тесла

ки епохи, които привличали към даденните изследвания най-големите умове на своето време, финансирали техните разработки, стимулирали (или поне не пречили) на знаменитите учени да изследват въпросите свързани с ефира.

Тази всепроникваща среда се разглеждала интензивно във века на новите научни открития във физиката в качеството си на първооснова, също както и в древността. Но в света на новите разбирания по онова време ефира бил разглеждан и като преносител на светлината и електромагнитните взаимодействия. Смятало се, че именно ефира способствал за предаването на електромагнитните излъчвания, благодарение на което се появил известния на всички израз в радио предаванията — „влизам в ефир“. Това била епохата на великите открития във физиката и както писали съвременниците на това време: „идеите буквално витаели във въздуха“. Всички тези фундаментални открития набирали сериозна скорост благодарение на експерименталните потвърждения, но само до определен момент...

Неочаквано в началото на XX в. всички изследвания свързани с ефира били прекратени. На много учени отстояващи теорията на ефира било прекратено финансирането, започнали да създават различни изкуствени пречки, например, затварянето на лабораториите, съкращаването на научните работни места, създаването на усложнения при намирането на работа и т.н. Едновременно във всички световни медии се разгърнала мащабна кампания за дискредитацията на ефира, като едно от основните понятия в теоритическата физика. Защо за ефира, на основата, на който плеяда от знаменити учени на XIX в. в своите фундаментални теории получаващи изключително интересни експериментални данни за уникалната природа на електромагнетизма, всички изведнъж млъкнали така рязко? А по-късно дори и на тези физици, които дори споменавали думата ефир в разговор със своите колеги, безапелационно били дамгосвани с етикета – „лъже учен“, без изобщо да се гледа на неговите заслуги, дори да е бил прав хиляди пъти в своите изводи? Какво действително се случило тогава?

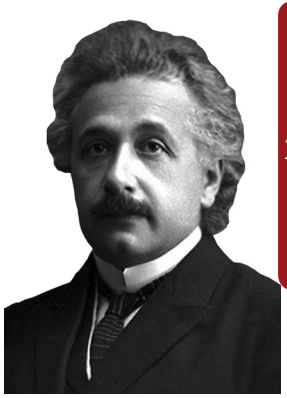
„Виновникът“ за това бил известният сръбски физик и изследовател на токовете с високо напрежение, талантливия инженер и изобретател Никола Тесла, който по експериментален път открил начин за добиване на неизчерпаема енергия от ефира. Неговата специалност била електротехниката, а основния му научен интерес станало изучаването въпроса за генериране на безжичен пренос на енергия на разстояние. Неслучайно в неговите идеи на пръв поглед присъствали фантастични теории за тогавашното човечество. Например благодарение на свободната енергия взета от атмосферата (по точно от ефира), да бъдат безжично осветени морските и океански пътища за преминаващите плавателни съдове през нощта, а и през деня. Ако подобни открития бяха въплътени в ежедневието, то щяха да позволят разбирането на множество събития и загадки от дълбока древност, а също така и множество факти, установени в процеса на различни археологически открития и находки, които не влизат в традиционното тълкуване на историята, живота и техническите достижения на древните хора. Това би отговорило на множество въпроси. Например, как древните египтяни осъществявали строителството и декоративното оформление вътре в пирамидите, без да прибягват към известните на съвременните хора начини на осветление? Благодарение на коя сила древните хора успявали да повлияят на гравитацията, да преместват мегалитни блокове и да строят от тях цели градове? За какво са били предназначени такива „космодруми“ като например древната Баалбекска веранда в Ливан? От къде у предците на африканското племе догони са се появили точни сведения за звездата Сириус и нейната система, както и какъв източник на енергия трябва да имаш,

за да долетиш (безопасно) на космически кораб до тази и други звезди?

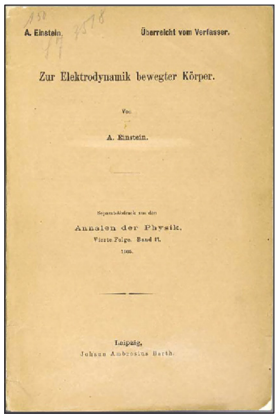
Тесла постигнал потресаващи резултати в своите изследвания и мечтаел изобретенията му и свободната енергия да бъдат достъпни за всички хора, което естествено значително би облекчило и опростило живота на цялото човечество, и щяло да изведе цивилизацията в нова ера на техническото развитие. Но проблема бил в това, че неговите изследвания били финансирани от американските промишленици, които имали съвсем други планове за това как трябва да изглежда света. Тяхната цел била не безплатното снабдяване с електроенергия на нуждаещите се, както и построяването на духовно нравствено общество, а извличането на колкото се може повече печалба и създаването на потребителско общество, в което те и техните наследници да имат неограничена власт над хората.

Съвсем неслучайно периода от 1895 до 1904 г. бил наречен период на революционни промени във физиката. От 1892 до 1905 г. бил пика на най-значимите открития на Тесла. Въпреки това неговата „вина“ и „стратегическа грешка“ била в това, че първите, на които показал своите важни открития, били тези, които се стремели да създадат същото това потребителско общество. Тези открития (и свързаните с тях възможни последствия и перспективи) до толкова шокирали американските финансисти и промишленици, че от страх да изгубят своите доходи и властта си над хората, не само рязко прекъснали финансирането на проектите на Тесла, но и предприели всичко възможно понятието ефир „веднъж и завинаги“ да изчезне от фундамента на науката – физика. Историята с Никола Тесла – разбира се е частен случай. Подобни открития е можел да направи, който и да било друг учен, тъй като науката в това време действително е вървяла към важен преломен момент, разтварящ фантастични перспективи пред човешката цивилизация. Но този частен случай за съжаление се отразил върху цялата наука и най-главното – на нейното бъдеще. По този начин, Никола Тесла, самият не желаещ подобен ход на събитията, бързайки да демонстрира революционната технология на тези, които можели да изгубят от това епохално откритие купища пари и власт над хората, както и своето „световно господство“ зачеркнал за цял век изследванията по въпроса с получаването на свободна енергия от ефира.

От 1905 г. в науката започнало целенасочено унищожаване на теориите за ефира. Неслучайно 1905 г. влязла във физиката като „година на чудесата“ (на латински Annus mirabilis; интересен факт за знаещите хора: в английската литература наименованието „Annus mirabilis“ основно се използва за 1666 г.). Вследствие на тайния заговор на световните промишленици и магнати, на авторитетния научен Олимп спешно били издигнати редица „фигури“, чиито кандидатури започнали да се рекламират по цял свят, а те на свой ред, започнали да подменят понятията за ефира и да отдалечават физиката в съвсем друго русло. Например през 1905 г. Никому не известният 26 годишен Алберт Айнщайн (Albert Einstein; 1879–1955; по това време вече гражданин на Швейцария, сътрудник на патентното бюро) публикува четири статии по най-актуалните направления, които се развивали по това време и привличали вниманието на световните учени от различни страни. Сред тях е и труда „За Електродинамиката на движещите се тела“ («Zur Elektrodynamik bewegter Körper», 1905), където Айнщайн излага специалната теория на относителността. Нещо повече, неговите трудове моментално се публикуват в престижното научно Немско списание – „Физични анали“ («Annalen der Physik»). По това време електродинамиката била много

Алберт Айнщайн (Albert Einstein; 1879 – 1955)

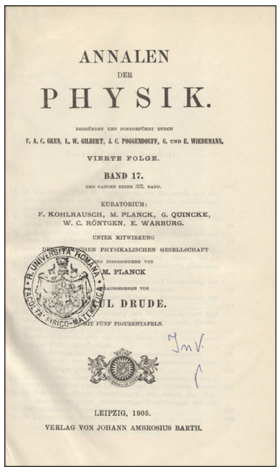

A. Einstein. Überreicht vom Verfasser.

Zur Elektrodynamik bewegter Körper.

A. Einstein.

Annalen der Physik.

Алберт Айнщайн „Към електродинамиката на движещите се тела“ («Zur Elektrodynamik bewegter Körper», 1905)

ANNALEN
DER
PHYSIK.

VIERTE FOLGE.

BAND 17.

LEIPZIG, 1905.
VERLAG VON JOHANN AMBROSIUS BARTH.

Списание „Физични анали“ („Annaleb der Physik“), в който били публикувани трудовете на А.Айнщайн

Хендрик Лоренц е казал: „...материята притежаваща тегло е абсолютно проницаема, а именно заедно с всеки атом едновременно съществува и ефира, какво ще се случи, ако разглеждаме атомите като местни модификации на ефира“.

Откъс от книгата на П.С.Кудряцов „История на физиката“ Том 3, 1971

С каквито и трудности в опитите да си представим строежа на ефира да не се сблъскваме, то едно е несъмнено, междупланетното и междузвездното пространство не е празно, а е запълнено с материална субстанция и тела от най-широк мащаб и трябва да се признае, най-еднородното от всички, които са ни известни.

Откъс от статията на Джеймс Максуел „Ефир“ Енциклопедия Британика, 9-то издание, 1878

Едно от найудивителните открития, което физиците утвърдили през последните години е, че материята не съществува.

Откъс от книгата на Анри Поанкаре „За науката“

популярна тема и привличала вниманието на много хора, благодарение на теоретическите и експериментални открития на Никола Тесла и редица известни учени по това време, работещи в областите на електричеството и електромагнетизма.

Специалната теория на относителността на Айнщайн *гледала от друг ъгъл на физичните представи* за времето и пространството. Неговите възгледи се поднасяли като „независими“ от тогавашните теории, които по това време се базирали върху ефира. Например, ако знаменития холандски физик и теоретик, носител на Нобеловата премия по физика Хенрик Лоренц, а също така и авторитетния френски математик и физик Анри Пуанкаре, смятали всички нови ефекти за динамически свойства на ефира, то в „теорията на относителността“ на Айнщайн всичко това се превеждало от динамиката към кинематиката и *изключвало понятието на ефира*. Младият учен започнал да утвърждава: всичко, което се счита като свойства на ефира „всъщност е“ проявление на обективните свойства на пространството и времето и изобщо не е необходимо да се използва понятието за ефира само, за да се докаже невъзможността на неговото наблюдение. Тоест Айнщайн изпразнил в своите трудове както *понятието за ефир, така и опиращото се на него понятие на абсолютното движение и абсолютното време (забележка: по-подробно за абсолютното време и движение вижте в книгата „Езоосмоз“).* При това теорията на относителността не се явявала нещо ново в науката. Още дълго време преди тази публикация на Айнщайн, Анри Пуанкаре в своя труд „Измерване на времето“ («La mesure du temps», 1898) сформирал общ и универсален принцип на относителността за електромагнитните явления. Но проблемът бил в това, че Лоренц и Пуанкаре били привърженици на ефира, което не било никак изгодно за тези, които се занимавали с унищожението на това научно понятие по поръчка на едрите финансисти.

За това, че дадения заговор целенасочено и последователно се въплъщавал в живота, при това с всевъзможни способи свидетелстват много факти. В началото най-големите имена на свое то време заобикаляли с относително мълчание предлаганата „нова теория“ или просто се ограничавали единствено с професионалния коментар, че всички тези теми вече били разглеждани по-рано от други учени, и резултатите от техните изследвания били валидни само за определени условия. Но по-късно физиците все почесто започнали да бъдат разделяни на привържениците на новата теория и на привърженици на концепцията за ефира. И в крайна сметка учените окончателно били разделени на два лагера благодарение на едно официално заявление, направено през септември 1920 г. На Събора на 86-тия Конгрес на Съюза на немските естествоизпитатели и лекари в немския град Бад Наухайм (Bad Nauheim; Германия) тържествено бил обявен факта, че понятието ефир е изпразнено от съдържание. Мястото и времето за това не били случайни (европейския курорт Бад Наухайм разположен на земята Гесен, на 38 км от *Франкфурт на Майн*). *(забележка: вижте информацията от книгата „Сенсей IV”).* Учените от това време разбирали, че това твърдение зачерква множество вече доказани физични теории, без да предоставя в замяна нови задължителни доказателства и обяснения. От този период в научното общество започнали да действат шаблоните хитро подхвърлени от строителите на потребителското общество, разделящи науката на два лагера: „слепите“, които не можели да прозрат очевидните факти и „немите“, които знаели, но се страхували да говорят за това.

С помощта на медиите те съсредоточили вниманието на световната общественост в утвърждаването на „истинността на теорията на относителността“, насаждайки идеята, че ефира всъщност не съществувал. С невероятна скорост се популяризирали книги и лекции проповядващи относително едностранчиво за новата теория, като очевиден и неопровержим факт. Това изиграло своята не малка роля в игнорирането и унищожаването на знанията за ефира. Говорейки на съвременен език, световните управници използвали технологиите за влияние на масите чрез СМИ, в резултат, на което било унищожено определено обществено мнение и било подменено с лъжовно, право противоположно публично твърдение, изгодно за тесен кръг властимащи. Много по-късно тази технология ще стане публично известна и ще бъде наречена „Прозорецът на Овертон“ („Overton window“). Нейният смисъл се състои в специалната обработка на общественото съзнание от стадия на възприемане на дадена идея, като кардинално „неприемлива“ (например, нарушаваща кои да е обществени устои, древни знания, постулати, традиционни възгледи, морално-етически общочовешки норми) до стадия на не само публично „приемливата идея“, но и създаването на неизменно ново правило за обществото на тази лъжлива основа. (Стадии на информационна обработка на общественото съзнание съгласно „Прозорецът на Овертон“: *невъзможно приемане* на лъжливата идея – *радикален* поглед върху идеята – минимално *приемлив* поглед върху идеята – максимално *разумен* поглед върху идеята – *най-популярен* поглед върху идеята – въвеждане като *правило* в живота).

Всички тези пертурбации във физиката са крайно печални, но не са никак учудващи. Те са само частично отражение на това, което глобално се е случвало в общественото съзнание по това време благодарение на активната дейност на група финансисти, бленуващи за световно господство. Та нали тъкмо тогава в света масово се е унищожавала духовността, нравствеността и изкуствено се е изграждало потребителското общество. Усилено са се създавали световните концерни, транснационални корпорации, частните монополи, световен пазар ориентиран на формирането и затвърждаването на потребителското общество. В световното общество се е щамповал човека – потребител, чието съзнание още от ранното му детство се настройвало на материалистичното, егоистичното възприятие на света, потребителското отношение към живота и получаването на лична изгода. А смисълът на живота се отклонявал по лъжлива пътека (благодарение желанието за постоянно повишаване нивото на своите доходи и благосъстояние, кариерния ръст, отстояването на егоистичните амбиции), която в крайна сметка не давала на човека това, което той търсел, а именно вътрешна свобода и щастие. Естествено след подобна масова обработка на съзнанието, егоистичното мислене на човека – потребител вече не възприемало на сериозно знанията от миналото, в това число и това, което се считало свещено и се съхранявало в продължение на хилядолетия като важни за човечеството знания. Такъв човек трудно можел да си представи какво е това абсолютна пустота, ако не е запълнена с нищо материално. Било му е трудно да излезе извън рамките на материалния мироглед, който му бил поставен като ограничител в съзнанието, за да не успее да познае по-голямото и да не стане поредния Тесла, Планк, Максуел.

В резултат на това, развитието на физиката в перспективното направление по изучаване свойствата на ефира било практически прекратено на цяло столетие, а в науката останала само тази част от това направление,

Ние не само откриваме нови явления, но и в тези, които до сега сме смятали за известни се разкриват неочаквани аспекти. В свободния ефир законите запазват своята величествена простота; а самата материя ни се представя все по-сложно и по-сложно; всичко, което се говори за нея винаги има близко значение и нашите формули ежеминутно изискват нови членове.

Откъс от книгата на Анри Поанкаре „За науката“

Не трябва да се отлага работата свързана с великото и вечното за времената, когато възможността за удовлетворение на всички елементарни нужди бъде достигната . Иначе ще бъде късно – ние ще дадем материални блага в ръцете на такива хора, чийто идеал ще бъде единствено „хляб и зрелища“.

В.И. Вернадски

Победата на кой да е научен възглед и вписването му в мирогледа, все още не доказва неговата истинност

В.И. Вернадски

С помощта на парите могат да се запушат устите на учените, но не е възможно да се спре нарастващия гняв на природата!

„Ако обществото не се промени, то човечеството просто няма да оцелее... Наближаващите катаклизми могат да се преживеят само с обединението на цялото човечество и качественото преобразуване на обществото в духовен смисъл.“

Откъс от книга „АллатРа“

„Личния принос на всеки един човек в общото дело на духовното преображение на обществото е много важен. Може да се каже, че всяко, дори на пръв поглед „незначително“ и простичко действие, извършено с цел разпространението на Истината, в крайна сметка се отразява на глобалната ситуация в обществото и формира неговото бъдеще.“

Откъс от книга „АллатРа“

която давала военно преимущество на управниците и увеличение на доходите на олигарсите. Днес остатъците от някогашните знания съществуват в рамките на тълкуването на съвременната наука или на ниво философски разсъждения „за примитивните знания на миналото“, при това с изкривявания и неразбиране същността, или пък с цел да се поставят допълнителни ограничения заклеймяващи знанията като „окултни древни интерпретации“.

Какво може да се наблюдава в съвременния свят вследствие загубата на древните знания за неизчерпаемия източник на енергия (ефира, акаша, свободната енергия)? Жестоката конкуренция за не възобновяемите енергийни източници на планетата, стигаща до военни конфликти, експанзията на транснационалните компании, непримиримото разделяне на хората на „свои и чужди“, борба без правила за потребителския пазар. Източниците на въглеводорода станаха разменна монета в политическите и икономическите въпроси на потребителското общество. Днес цивилизацията, в която парите са завзели умовете на хората е достигнала естествената задънена улица на своето развитие, както и пред глобални световни проблеми вследствие загубата на духовно нравствените основи. И всичко това произтича именно сега, в периода, когато глобалните природни катаклизми с ускорени темпове набират сила и когато знанията за ефира са необходими за оцеляването на човечеството както въздуха. *С помощта на парите може да бъде запушена устата на учените, но не е възможно да бъде удържан нарастващия гняв на природата!*

В съвременното общество, благодарение на СМИ, устойчиво е внедрено в съзнанието на хората словосъчетанието „енергийна криза“, с която се оправдават ескалацията на международната сцена, политическото напрежение, войните, различните видове опити да се унищожат „излишните“ народи. Малцина са тези, които се замислят, какво в същност се крие под названието „енергийна криза“ и защо това понятие е въведено като *популярно* шаблонно оправдание в общественото мнение? Та нали на днешен ден вече са открити толкова различни начини за добиване на електрическа енергия, без да се използват въглеводородни суровини.. Защо официалните източници премълчават тази информация? Отговорите на този въпрос отново ще ни доведат до баналното човешко желание да притежава световна власт или най-малкото към стремежа му да не изпусне от контрол лостовете за влияние върху най-различни ситуации в световния потребителски пазар. Тъкмо за това потребителското общество, където всичко работи в полза на бизнеса „чиято маска постоянно се сменя“ в несъвместимо с понятията на духовно съзидателното общество – с общодостъпна свободна енергия и изконни знания. Въпреки това, благодарение и на знанията, които носи ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА, всички здравомислещи хора по света имат уникалната възможност кардинално да обърнат вектора на развитие на нашата цивилизация в посока духовно нравственото русло *(забележка: вижте книга „АллатРа“)* и да разрешат най-главния проблем в световното общество – проблема с осигуряването на безплатна свободна енергия. Възможностите и перспективите, които отваря ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА, освобождават човека от материалната зависимост, тоест способстват за опразването на кой да е потребителски строй. Те извеждат човечеството на съвършено ново ниво на свето възприятие, познание на света, научното изучаване и практическото изследване на космоса и човека.

ЕЛЕМЕНТАРНИ ЧАСТИЦИ

Науката на съвременната цивилизация започнала да използва изменената представа за атома като най-малка част от химическия елемент от XIX в. През 1897 г., благодарение на английският физик Джозеф Джон Томсън (Joseph John Thomson; 1856–1940), който успял да установи, че катодните лъчи са образувани от поток от миниатюрни частици, бил открит ЕЛЕКТРОНА – носител на отрицателния елементарен електрически заряд в атомите. През 1919 година английският физик Ърнест Ръдърфорд (Ernest Rutherford; 1871–1937) в резултат на изследване на разпада на атомното ядро открил ПРОТОНА – елементарната частица с положителен заряд. През 1932 година английският физик Джеймс Чедвик (James Chadwick; 1891–1974) след като изследвал взаимодействието на алфа-частиците и берилия открил НЕУТРОНА – елементарната частица, влизаща в състава на атомното ядро, масата, на която е близка с тази на протона, но не притежаващ електрически заряд. Въпреки това в съвременната наука до сега остават нерешени въпросите в описанието на вътрешния строеж на атомното ядро.

Предложението за съществуването в електромагнитното поле на ФОТОНА било описано през 1900 г. В трудовете на немския физик – теоретик, основателят на квантовата физика Макс Планк. През 1905 година Алберт Айнщайн, доразвивайки идеята на Планк постулирал, че електромагнитното излъчване (светлината) не се явява нищо друго, освен поток от отделни кванти (фотони). А преките експериментални доказателства за съществуването на фотона били открити чак през 1912-1915 г. от американските физици Робърт Миликъм (Robert Millikan; 1868–1953) и през 1922 г. От Артур Комптън (Arthur Compton; 1892–1962). През 1930 година швейцарският физик Волфганг Паули (Wolfgang Pauli; 1900–1958) постулирал съществуването на елементарната частица, която почти не взаимодейства с веществото, а вече в средата на 50-те американските физици Фредерик Райнс (Frederick Reines; 1918–1998) и Клайд Ковън (Clyde Cowan; 1919–1974) експериментално потвърдили съществуването на неутралната стабилна частица – НЕУТРИНО.

От 30-те, практически до началото на 50-те години на XX в. изследванията на елементарните частици били тясно свързани с изследването на космическите лъчи. Започвайки от 50-те, та до наши дни основният инструмент за изследване на елементарните частици във физиката станали ускорителите, а предмета на изследване – новите елементарни частици, които се раждат при сблъсъка на ускорените протони и електрони. От тогава насам било открито огромно количество най-разнообразни частици в това число и нестабилни такива, а също така и крайно неустойчивите наречени „Резонанси“ (например, през 1953 година била открита първата от тях D1 (1232)), тежките античастици (антипротон (1955), антинеутрино (1956), анти сигма хиперон (1960)) и т.н.

Неочаквано за учените се оказало разнообразието на свойствата на откритите частици. В изучаването на този въпрос, заедно с такива характеристики, като електрическия заряд, момент на количеството движение и т.н., им се наложило да въведат в употреба и такива характеристики като „странност“, „очарование“ и тем подобни. Станало ясно, че света на елементарните частици по своите закономерности, свойства и поведение значи-

Джозеф Джон Томсон (Joseph John Thomson; 1856–1940)

Ърнест Ръдърфорд Резерфорд (Ernest Rutherford; 1871–1937)

Джеймс Чедуик (James Chadwick; 1891–1974)

Питър Хигс (Peter Higgs; 1929)

Бенгалският физик, биофизик, археолог, един от основоположниците на изследванията в областта на радио и микровълновата оптика – Джагадиш Чандра Боше (1858 – 1937) в своята встъпителна реч при откриването на института в Боше през 1917 година отбелязал: „...Днес вече е забравено, че Този, който ни заобикаля постоянно, благодарение на еволюиращата тайна на сътворението, неизразимото чудо, което се скрива в микрокосмоса на частичките, съдържащи в своята тънка атомарна форма всички космически тайни, е вложил в нас желанието да опознаваме и разбираме...“

А след това отново обръщайки се към себе си, нека човека сравни своето същество с всички неща; нека почувства, как се е изгубил в този забутан ъгъл на Вселената, надничайки от своята тясна килия – представляваща неговото жилище – имам предвид целия видим свят – нека проумее, какво всъщност представлява Земята с нейните държави и накрая какво представлява той самия. Човекът намиращ се в безкрайността – колко струва той самия?

Откъс от книгата на Блез Паскал „Мисли“, 1657-1658

телно се отличава от първичните твърдения, формирани благодарение представите на класическата физика.

Днес за важно откритие в областта на изучаването физиката на частиците и физиката на високите енергии се смята един от резултатите, получени е Европейският център по ядрени изследвания (CERN) с помощта на специално устройство – ускорителя на блъскащи се насреща сноп заредени частици (Големия адронен колайдер). Учените открили частица, приблизително идентична с бозона на Хигс (бозонът бил предсказан от английският физик Питър Хигс (Peter Higgs; 1929), съгласно теорията той трябва да притежава крайна маса и не трябва да има спин). Всъщност това, което открили учените, не се явява изконният бозон на Хигс. Но тези хора, без да осъзнават, направили действително важно откритие и достигнали до нещо голямо. Те експериментално открили явлението, което подробно е описано в книга „АллатРа“ *(забележка: книга „АллатРа“, стр. 36 последният абзац)*

Днес физиците *само усложняват външното наблюдение във* физиката, без да имат възможност да наблюдават най-тънките процеси и да разберат закономерностите, протичащи вътре в системата на микрокосмоса. За потребителското общество това обикаляне в кръг е напълно закономерен процес. Та нали учените са принудени да оцеляват в такова егоистично общество и да използват своя талант не за благото на човечеството, а за удовлетворяването на нечии амбиции, изучаването на физиката единствено в ограничените рамки на позволените концепции. Затова съвременната „физика на високите енергии“ в потребителското общество може да се сравни образно казано с впечатляващото за неведомия зрител устройство, раздробяващо на парчета големи камъни (в нашия случай елементарните частици). Но раздробявайки този конгломерат, не е възможно да се разбере смисъла на творението на песъчинките.

Днес много от физиците, които не са равнодушни към проблемите на обществото се опитват по експериментален път отново да се върнат към първоначалния момент, към онази пряка пътека, от която някога са се отклонили техните предшественици. Те разбират, че за да оцелее човешката цивилизация в условията на глобални природни изменения, е необходим качествено нов фундаментален тласък във физиката, способен да осигури свободна енергия, независимо от външните условия и наличните природни ресурси.

Достигайки края на всичко казано, може да обобщим, че с епохата на новите съвременни открития, чисто метафорично е едно надникване с крайчето на окото през ключалката на вратата водеща към микрокосмоса, който се явява основата на цялата Вселена. Но всичко това се оказва ограничен малък участък на наблюдаваните явления в микрокосмоса. Притежавайки универсалните ключове на ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА, хората са способни не само да разтворят широко тази врата, водеща в невидимия свят, но и да влязат в него и да докоснат неговия източник. За да се разберат законите на взаимодействие в микрокосмоса е необходима радикална преоценка на множество първични понятия и представи, нужен е качествено нов поглед върху физиката. ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА не само отваря перспективата на различния поглед към физическите явления в микрокосмоса, но и поставя нейните фундаментални основи и закони за взаимодействието.

ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА

ЧОВЕШКОТО ВЪЗПРИЯТИЕ

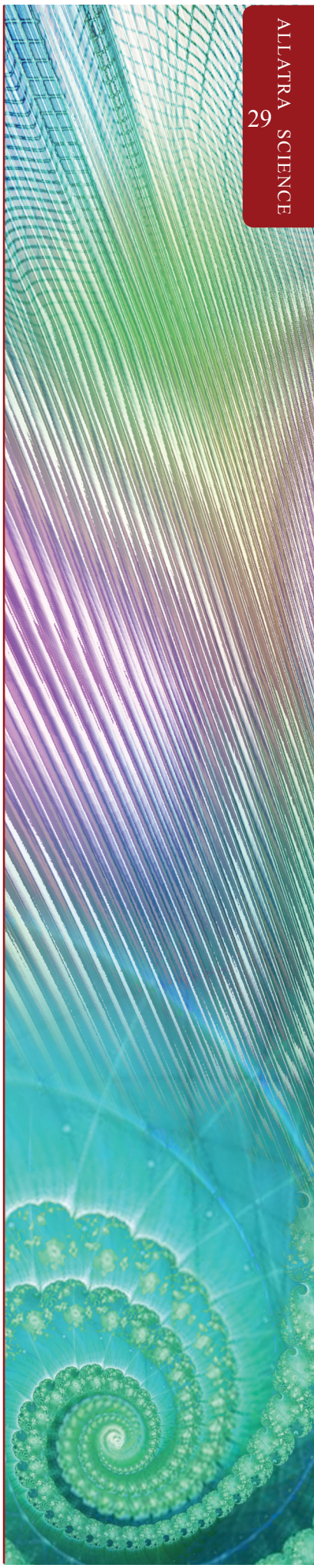
В природата тече постоянен процес на движение, трансформация и организация на материята на различни нива, скорости, фазови състояния, физически и други условия. Науката доказва, че ако тези трансформации не са видими за човешкото око, това не означава, че дадените процеси не съществуват, но всяка промяна в природата трябва да има достатъчно основание. Фундаменталната задача на съвременната физика – е да достигне до началната причина, действаща във основа неизменния закон, определящ разнообразието на всички следващи причини за изменението на явленията и развитието на събитията.

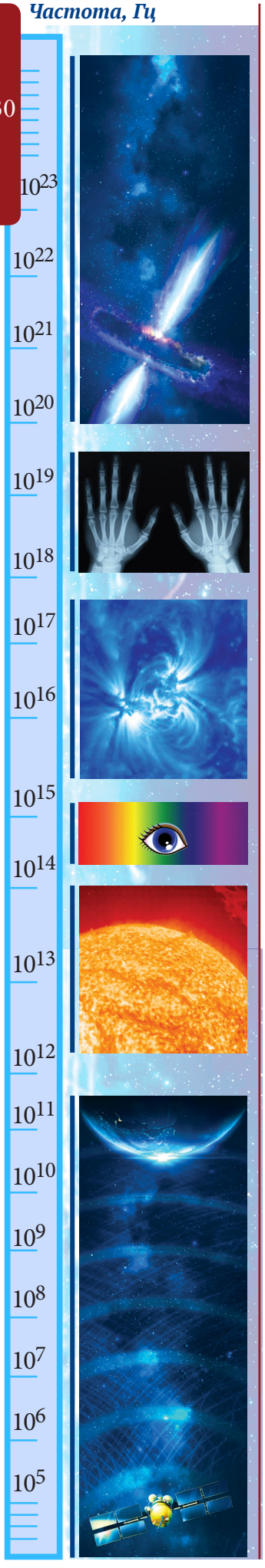
Сега физиката неразривно е свързана с философията, както това е било и в античността, а в още по-древни времена – с духовните знания или по-скоро съществувала като тяхно допълнение, осветляващо въпросите свързани с невидимия за човека живот в макро и микрокосмоса. Това са били знания за раждането, устройството и еволюцията на Вселената, цикличността на нейното разрушение и възраждане, за строежа на невидимия и видимия светове, за човека и неговата многоизмерна конструкция в невидимия свят, за реалните възможности, за неговата сила, а също така и за най-важната съставна част – духовното начало. Основите на изконната физика помагали на човека да разбере своя истинен духовен смисъл, както и мимолетността на своето съществуване в този илюзорен свят.

Не сте ли се замисляли защо духовните възрения за света и истинната човешка природа са изпразнени от съдържание в съвременното общество и са заменени с философските материалистични възрения? И защо научното обяснение на картина за света до сега се обяснява посредством съвременните философски възгледи (материалистичните представи за общите принципи и закони за устройството на мирозданието)? Тоест въпросите за зараждането и еволюцията на Вселената, възникването на пространството и времето, елементарните частици, микрокосмоса, зараждането и развитието на живота се разглеждат *на нивото на наличните днес научни знания, предположения и хипотези.* Та нали същите тези въпроси са се разглеждали и в древните духовни трактати на народите по света, при това основно като допълнение към знанията за човека, смисъла на неговото съществуване и важността на духовното му преображение.

Ние пропускаме въпроса, как и от кого в дълбоката древност хората са можели да получат тези уникални знания за невидимия микро и макрокосмос. Но е интересен факта, че човека като биологично същество, жител на триизмерното пространство е сериозно ограничен в своите възприятия (а следователно и в своето познание) в отношение на заобикалящата го действителност. С други думи, ако едно явление, съществуващо в невидимия свят не му бъде обяснено и ако не бъде научен да го използва, то човек не е способен на самостоятелното му познаване. Прекрасен пример са феалните хора (израснали в изолация от човешкото общество, сред животните) деца, които по едни или други причини още от най-ранна възраст са се оказали в социална изолация, без да имат контакт с други хора и възможност да трупат знания и социален опит. Подобни примери отдавна са известни на психолозите и социолозите.

Как се формира човешката *представа* за света, себе си и живота? Как се формира неговото възприятие, коя информация взима за основа на своя мироглед

(на какво вярва)? Кое нарича „реалност“ и какво представлява за него света? Ако разгледаме дадените въпроси от физична гледна точка, то човек изглежда крайно ограничен в своето възприятие на заобикалящия го свят, в отношение на безкрайния океан от физически полета, спектъра на електромагнитните вълни с различна честота, цялото това многообразие и вариативност на живите форми и природните явления съществуващи в материалния свят. Като наблюдател човек е затворен в системата на третото измерение и има възможност да познае една малка негова част с помощта на своето тяло или по-точно с помощта на своите органи за възприятие. Интересно, а какви са техните пределни възможности? Прост пример - очите. Основната информация за заобикалящия ни свят постъпва чрез зрителния канал. Видимия спектър за човешкото око – това са електромагнитни вълни с дължина от 400 до 760 нанометра. Всичко, което се намира отвъд границите на този спектър човек не е способен да види, следователно неговия мозък не намира отражението на реалността, лежаща извън пределите на този диапазон на вълната. Същото се отнася и за звука, диапазона, в който човек може да чува е от 16 Hz до 20 kHz (за сравнение: слуха на някои животни обхваща диапазона до 200 kHz, а при някои насекоми до 500 kHz). Нашите органи на възприятие ни представят сравнително оскъдна информация за заобикалящия ни свят, вследствие, на което в човека възниква грешна представа не само за пространственото разположение на външната реалност, но и статичността на множество видими обекти, тоест в човека възниква своеобразна илюзия на възприятието. А в действителност не съществува нито един материален обект, който се намира в абсолютен покой, тъй като всичко се намира в постоянно движение, както в микро, така и в макрокосмоса. Човешкото тяло – това е цяла химическа фабрика, която генерира и консумира енергия, способна е да съществува единствено ако е налична редица от определени условия, например: съответното гравитационно поле, атмосфера, вода, хранителни елементи необходими за поддържането на жизнеспособността на организма и т.н. Това е сложен биофизичен обект, способен да преобразува постъпващата информация от най-различно естество в електрически сигнали (нервни импулси), които биват декодирани и обработвани от централната нервна система. При средностатистическия възрастен човек само в биохимическите процеси участват трилиони (!) миниатюрни микро обекти, или по-точно казано живи системи – клетки, които поддържат живота на тази сложна система, благодарение на своето непрестанно взаимодействие и приспособяване към променящите се условия. Но всички тези клетки са съставени от елементарни частици, които на нивото на квантовата физика съществуват по съвсем други закони (за разлика от законите на класическата физика), където в основата на всичко е енергията и информацията. С други думи, химията на видимия свят се базира върху физиката на невидимия.

Като цяло, човешкото възприятие на действителността е субективно. Човешкия мозък, независимо от своята сложност е значително ограничен в своите възможности и е способен да функционира само в определени условия. Информацията за заобикалящата ни действителност се възприема от индивида с временно закъснение и пространствено изкривяване. Например, пространственото изкривяване на възприятието може да бъде обусловено с различната скорост на преминаването на звуковите (механическите) и светлинните (електромагнитните) вълни през различните среди и материали, с разсейването, отражението и припокриването на вълните. Тоест човек получава не цялостна, а фрагментирана информация. Модела за възприятие на заобикалящата действителност е крайно субективен. Човек опознава заобикалящата го действителност с помощта на своето съзнание, благодарение на придобитите асоциации,

валидни за триизмерния свят. С други думи, всички процеси и явления човека „измерва“ посредством триизмерността и винаги търси себеподобното. Тъкмо затова съзнанието, настроено на шаблонното възприятие на света изпуска голяма част от протичащата в пространството информация, вследствие на не познаване на неизвестните му процеси и явления. Шаблонните възприятия на човека от потребителското общество с материален начин на мислене ярко се открояват в думите на библейския персонаж – Тома неверни: „Ако не видя с очите си – няма да повярвам“. Но показателно е и друго изказването на представител от духовното общество (Иисус): „Блажени са тези, които не са видели и са повярвали!“. От позицията на ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА последното изказване е повече от справедливо, то засяга не само духовния живот на хората, но и глобалните процеси произтичащи в микрокосмоса на нивото на езоосмическата решетка *(забележка: вижте по-нататък в доклада темата „Езоосмическа решетка“).*

Ако разгледаме въпроса от позицията на квантовата физика, то човек живее в системата на илюзията. А ако разглеждаме този въпрос от позицията на духовните знания, то това, което пречи на човека да разбере и осъзнае илюзорността на света е отрицателно качество на неговото съзнание като горделивостта – камшика и моркова на разумната материална система, която превръща човека не просто в роб на своите желания, а в „дойна крава“ за своята система, която живее, но всъщност е мъртва. Неслучайно мъдрите хора от древността, предавайки знанията получени от техните предци акцентирали внимание на това, че всичко, което човек възприема във видимия материален свят, всъщност не се явява реалност и той има възможността да развие друг вид възприятие, което качествено се отличава от лъжливото, илюзорното възприятие на действителността, което материалната система ни навързва.

Вследствие на всички тези различни причини е невъзможно да се говори достоверно и с изключителна точност за сложните процеси на функциониране на материалния свят и Вселената като цяло, които се намират отвъд пределите на ограниченото човешко възприятие като жител на третото измерение. Въпреки това знанията за тях адаптирани за човешкото възприятие са съществували още в най-дълбока древност. Съдейки по древните трактати, към тези знания са се отнасяли като към нещо свещено и отговорно са ги предавали на следващите поколения. Напълно очевиден е факта, че тези знания са били предназначени с цел, човек изучавайки ги и съответно познавайки света да може по задълбочено да опознае и себе си, своето истинно предназначение, смисъла на своя живот, да използва тези допълнителни знания за невидимите процеси в материалния свят изключително за достигането на своето духовно преображение.

Много от древните знания са се предавали от поколение в поколение в *асоциативна форма*, разбираема за възприятието на болшинството хора от едно или друго време, живеещи в едни или други места на планетата. И това изобщо не е удивително. Днес в същата тази квантова физика успешно се прилага същата тази *аналогия,* благодарение на която се изграждат абстрактните теории, различни модели, с помощта, на чиито асоциативни сравнения е възможно да се обяснят в разбираема за обществото форма процесите на невидимия свят, недостъпни за човешкото зрително възприятие. Нещо повече, колкото по-широка е асоциативната база, с която разполагат учените, толкова по разбираеми за хората от съвременната цивилизация са излаганите от тях теории.

Така че в древността знанията са се предавали с помощта на аналогиите, които били разбираеми и близки на хората от тази епоха. Например за народите, живеещи по бреговете на

моретата или океаните, в качеството си на аналогия обясняваща събитията във Вселената и невидимия свят са се използвали известни на местното население процеси и явления протичащи в океана, образни примери свързани с водата, навиците на подводните обитатели и т.н. За жителите на степните горските райони разбираеми били асоциациите, свързани със селското стопанство, развитието и растежа на растенията, дърветата, характеристиките и навиците на животните. Но за по-голямата част от хората най-близките асоциации били примерите от бита свързани с живота на общината, човешките отношения. Притежавайки основите на изконните знания, тези, които изследват културата на различните народи могат много лесно да проследят всички тези паралели.

Съдейки по сведенията, достигнали до наши дни, могат да се обобщят две основни причини защо знанията за макро и микрокосмоса в древността са се давали като допълнение към духовните знания. Първата причина: за да може човек да осъзнае главния *смисъл* на своя скоротечен живот, състоящ се в неговото духовно преображение. Втората причина: за да може да направи своя зрял и осъзнат *избор* между главните в неговия живот, било то материални, било то духовни ценности (в понятието на доминиращ личен мироглед и главна цел в живота). А за да може човек пълноценно да извърши своя избор, той трябва да знае за опасностите, особеностите, шаблонните действия на невидимия свят на материалната „разумна система“, в която временно съществува като Личност и като тяло *(забележка: вижте подробно в книга „АллатРа).*

За съжаление в последствие, поради неразбиране същността на древните знания и изгубвайки във времето основните ключове позволяващи тяхното разкодиране, знанията за макро и микрокосмоса започнали да се интерпретират по друг начин, в буквалния смисъл на приведените примери, тоест в руслото на примитивните разсъждения. На днешен ден, благодарение на съвременните учени, изучаващи дадения въпрос безпристрастно е събран богат културологичен материал от всички кътчета на нашия свят. Той свидетелства за това, че едни и същи по своя смисъл сакрални знания били известни на народите от различни континенти и времена. Тъкмо за това съпоставяйки богатото културно и духовно наследство на човешката цивилизация с ключовите знания – основите на ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА, човечеството има възможност не само да разбере своето изконно минало, но и да промени своето бъдеще.

Струва си да се отбележи, че ако човека с любознателен ум, не ограничено мислене и свободно от шаблоните на общопризнатите от потребителското общество "ограничаващи в рамки авторитети", започне подробно да изучава и да съпоставя процесите в своя живот със знанията от изконната физика, както и знанията от духовното и културно наследство на човешката цивилизация, тогава той ще започне духовно да опознава и задълбочено да разбира самия себе си. Той ще започне да разбира истинските причини пораждащи днешната световна духовно нравствена криза, причините за създаването на изкуствени условия пораждащи дестабилизация състоянието на човека и цялото общество като цяло. Но най-главното е, че в процеса на това задълбочено познание, човек ще може да осъзнае не само по какъв начин е възможно коренно да промени ситуацията, но и да излезе на съвършено ново, еволюционно ниво на развитие както индивидуално, така и в обществото като цяло. Тогава пред цивилизацията ще се отвори пътя на духовно нравственото и културно развитие, ще се достигнат множество епохални научни открития и невероятни висоти на техническия прогрес. Както са казали, всичко ново – е добре забравено старо.

ЗА НЕМАТЕРИАЛНОТО НАЧАЛО

Както в древните източни учения, така и в най-ранната историческа форма на древногръцкия атомизъм присъствало понятието нематериално начало, което съществува извън пространството и времето. Това до голяма степен обяснявало поведението и свойствата на материалния свят, позволявало да се разберат законите за взаимодействие на материята и принципите на нейното управление. Но започвайки от XIX век, в общодостъпните за по-голямата част от хората знания били умишлено премахнати и надлежно заметени множество древни свидетелства за нематериалната основа. В резултат на това следващите поколения били възпитавани изключително в духа на доминация на материалистичния мироглед, обусловен от егоистичното потребителско мислене и стеснено световъзприятие. Тъкмо за това днес човечеството има толкова проблеми, в това число и от научен характер, които е можело да бъдат избегнати. Например във физиката, проблема на така наречената „криза на физиката на елементарните частици“. Тоест, когато науката изгубила изконните знания за нематериалните основи и в последствие благодарение физиката на високите енергии, се сблъскала с необикновените реалии на микрокосмоса, с разнообразието на възникващите и изчезващите частици, с взаимо-трансформацията на масата в енергия, то тя се спряла на прага на неразбирането на тези глобални процеси и осъзнаването им от позицията на Наблюдател извън системата.

ОПРЕДЕЛЕНИЯ В ИСКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА

И така, какво всъщност представлява единната основа на материалния свят и какво определя разнообразието на измененията протичащи в него? Изгубените още от древни времена ключове, отключващи тайните на реалната физика на микрокосмоса, се явяват понятията ЕЗООСМОЗ и ЕЗООСМИЧЕСКА РЕШЕТКА. Те дават обемна представа за процесите произтичащи във Вселената, за дискретния строеж на материята, функцията на неделимите и образуването на делимите частици, разбирането основите на техните взаимодействия и възможностите за получаване на свободна енергия от неизчерпаемия източник. Това са тези изгубени във времето знания, около които някога са се изграждали различни космологични митове, религиозни догми, философски школи и т.н. До настоящото хилядолетие са достигнали едва отгласи от някогашните знания за тези невидими процеси (например в древноиндийските трактати – понятието „акаша“ („осветено пространство“, „непрестанно сияние“, (излъчване)), в древногръцката литература – „ефир“ („прозрачен, лъчезарен въздушен слой, мястото, където живеят боговете“)), които, за съжаление вече са изключително усложнени поради елементарното неразбиране истинната същност на тези процеси.

Какво представлява езоосмоза и езоосмическата решетка? Напълно справедливо е твърдението на Пуанкаре (основано на древните източници) относно неподвижния ефир и това, че никога няма да може да бъде открит по експериментален път. Но това не означава, че ефира не съществува. Това означава, че той просто е недостъпен за човешките възприятия, като наблюдател от третото измерение. В древността се отбелязвало, че тази основа на материалния свят е стабилна и не е достъпна за хората, че човек не е способен да усети тази субстанция, да я види, или да чуе излизащия от нея Звук. Но се указвало, че знаейки нейния строеж, може да бъде извлечена огромна полза, да се придобие неизчерпаема сила и да се управляват невидими явления недостъпни за човешкото око.

И така, за по-добро *условно* разбиране същността на процесите, намиращи се в основата на тези явления, ще въведем редица пояснения от ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА. Трябва да отбележим, че тези пояснения *са опростени и адаптирани* за по-добро разбиране знанията от *широкия кръг заинтересувани хора от прогресивната общественост*. Във връзка с тези обстоятелства, с цел удобно възприятие на дадените знания, в доклада не са споменати редица физико-математически и технически подробности, данни от проведените експерименти, научни формулировки, разбираеми само от тесен кръг специалисти в областта на физическите науки. Също така са пропуснати описанията на достигнатите резултати в усъвършенстването на методологията и инструментария на изследванията, изучаването структурата и прогнозирането на свойствата на обектите от микрокосмоса, научни пояснения, свързани с преосмислянето на цели научни раздели във физиката, в голяма част засягащи квантовата механика, квантовата статистика, квантовата теория на полето. Заедно с редицата разяснения на първооснovите и понятията от ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА са приведени и множество примери близки по аналогия до понятията и процесите използвани в древните трактати, отнасящи се към различните култури и народи по света. Също така са дадени примери на конкретни разчети, пояснителни схеми, инфографики, таблици и формули, всички поднесени в достъпна форма и предназначени за математични и физични изчисления, както и самостоятелна проверка на предоставените сведения за широкия кръг от обществеността.

ЕЗООСМИЧЕСКА РЕШЕТКА

В основата на материалната Вселена се намира своеобразен „пространствен скелет“, нематериална структура, наречена – ЕЗООЗМИЧЕСКА РЕШЕТКА. В представата на жителя на третото измерение тази енергетическа „конструкция“ напомня по външното си очертание силно сплескан обект, приблизително приличащ на плоска тухла, чиято височина на плоската страна е равна на 1/72 *от големината на нейната основа*. С други думи, езоосмическата решетка обладава плоска геометрия. Възможността за разширяване на материалната Вселена е ограничена от размера на езоосмическата решетка.

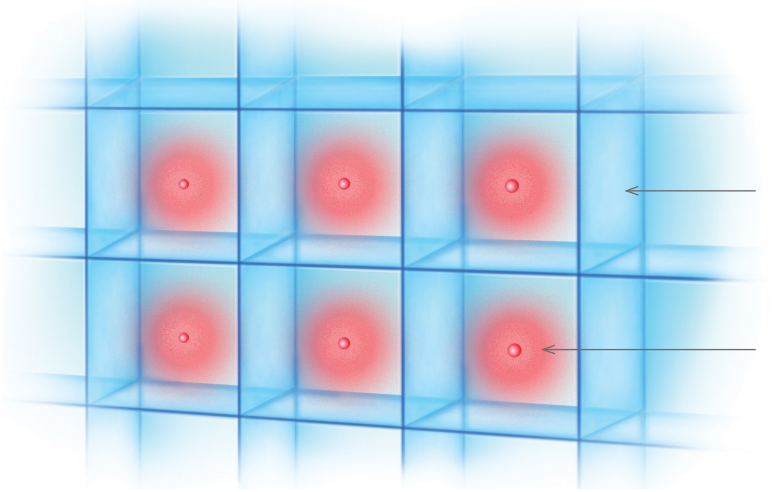
В границите на езоосмическата решетка съществуват 72 измерения (*забележка: по-подробно за 72-те измерения вижте в книга „АллатРа“)*. Всичко, което съвременната наука нарича „материална Вселена“, съществува само в пределите на първите 6 измерения, а останалите 66 измерения – това в своята същност са контролиращи надстройки удържащи „материалния свят“ в определените ограничителни рамки на – шестте измерения. Съгласно древните знания, 66 измерения (от 7-мо до 72-ро включително) също се отнасят към материалния свят, но в своята същност не се явяват такива.

Зад пределите на езоосмическа решетка, както се утвърждава и в древните свещени предания на различните народи по света, се намира духовния свят – качествено различен свят, нямащ нищо общо с материалния свят, неговите закони и проблеми.

ЕЗООСМИЧЕСКАТА РЕШЕТКА е стабилна и неподвижна. Тя е съставена от определено количество еднакви ЕЗООСМИЧЕСКИ КИЛИЙКИ, които в триизмерното пространство имат формата на куб (въпреки това за изме-

📖 *Интересно е, че старославянската дума "вселена" - е превод от древногръцката дума "oikoumenh", което означава "обитаема", "населена част".*

ренията по високи от третото, конструкцията се усложнява). Всяка езоосмическа клетка се състои, условно казано, от шест „стени“ така наречените ЕЗООСМИЧЕСКИ МЕМБРАНИ. Вътре в центъра на куба на всяка езоосмическа клетка се намира СТАЦИОНАРНА ЧАСТИЧКА ПО.

Изображение 1. Фрагмент от езоосмическата решетка в третото измерение.

Днес могат да бъдат намерени множество свидетелства от древни времена указващи на езоосмическата решетка, които са се съхранили до наши дни сред различните народи по света. Те са запечатани в етиологичните и космологични митове, свещените рисунки, изобразяващи структурата на света, в трактатите на различните философски, религиозни учения, в преданията, разказващи в алегорична форма за създаването на Вселената и сътворението на света. За съжаление, колкото по-близо стигаме до съвременността, толкова повече са се губели знанията и неразбирането същността на нещата и толкова повече са се подменяли сакралните метафорични значения с битовия смисъл. От цялото многообразие намерени сведения от различни артефакти ще приведем едва няколко от тях.

📖 ***Палеолит.*** *Изображенията във вид на знаци (решетки, прегради, квадрати, ромбове с точки в тях, шахматообразна орнаментика) са съществували още в древността, а някои от тях – още във времената на палеолита. Предположението, че това е „засято поле“ е – грешно, тъй като тези знаци са се появили много преди появата на земеделието. Известно е, че някога хората оставяли свещените знания, които били с особена важност за тях на определени места за следващите поколения, фиксирайки ги като правило под формата на скални рисунки, представляващи най-различни знаци. Скалните знаци и символи, открити на различните континенти се явяват доволно еднотипни в своята символика (забележка: по-подробно за това вижте в книга „АллатРа“), което указва за един общ източник на знания. На днешен ден съществуват множество артефакти от различни епохи, указващи на това, че решетките, преградите, мрежите, ромбовете с точки в центъра, кръговете, квадратите, спиралите са били доста разпространени елементи в орнаментиката на ритуалните съдове, дрехи, свещени предмети, в оформлението на сакралните текстове сред различните народи. Често заедно с тези знаци са се нанасяли символи на богинята на небето и бога на земята.*

📖 ***Африка.*** *Варовиковата пещера Бломбос – един от най-известните археологични паметници от епохата на средния палеолит, която се намира на южния я бряг на ЮАР. В горните слоеве на нейните отлагания, чиято приблизителна възраст датира от преди 68 хиляди години са намерени огърлици от миди, оръдия на труда изработени от кости, парчета охра с геометрични гравюри.*

📖 ***Китай****. Керамичен съд, отнасящ се към неолитната култура Яншао, съществувала през V-II хил. преди н.е. на територията на съвременен Китай.*

Триполска чаша V-IV хил. преди н.е.

Къснотриполска амфора, края на IV хил. преди н.е.

Китай. Керамичен съд от културата Яншао V-II хил. преди н.е.

Китай. Керамичен съд от културата Яншао V-II хил. преди н.е.

Африка. Варовикова пещера Бломбос

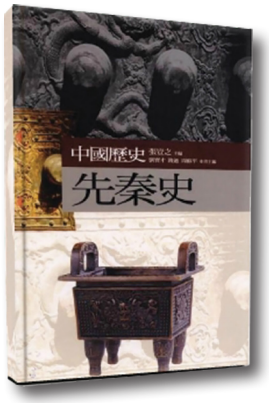
„Енциклопедия на Триполската култура“ («Енциклопедія Трипільської культури; 2004)

Древна Европа. Керамичен съд (Триполска култура) VI-III хил. преди н.е.

Тайланд. Керамичен съд (4420-3400 г. преди н.е.)

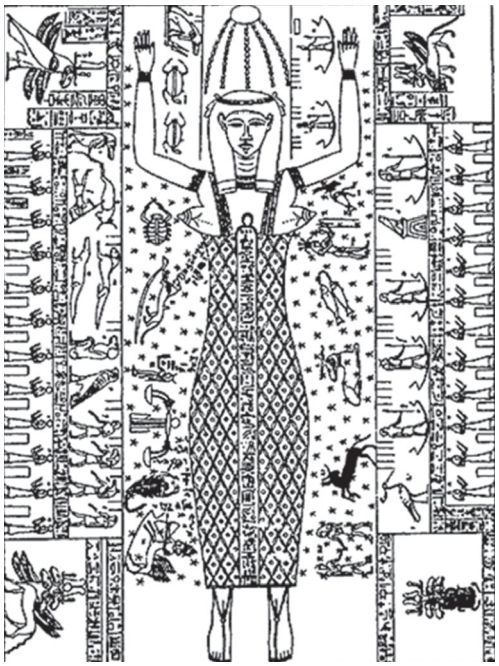
Книга „Доцинската епоха на Китай“ (先秦史, 2002)

Керамичният съд от културата Яншао (V-II хил. преди н.е.), намерен в китайската провинция Шенси..

📖 ***Тайланд**.Керамичен съд, принадлежащ на археологическия паметник Банчианг (селище от бронзовата епоха 4420-3400 г. преди н.е., разположен в североизточен Тайланд)*

📖 ***Древна Европа.** Керамичен съд,отнасящ се към Триполската (Кукутен – триполска) култура, разпространена през VI-III хил. преди н.е. в междуречието на Дунав и Днепър (територията на съвременна Украйна, Молдова и Румъния).*

Литература: Моисенко В. Кръст от полумесеци – вечни символи: Илюстрована история на символите на Украйна. К. : Оранта, 2006.

Изображение на богиня Нут, разположено върху вътрешната част на капака на саркофага, намерен през 1857 г. в Тива от египтолога Хенрих Бругш.

Литература: Brugsch, Heinrich. Geographische Inschriften altägyptischer Denkmäler. Leipzig: Hinrichs, 1857-1860.

Литература; Гладки В.Д. Древният свят. Енциклопедически речник в два тома – М., 1998

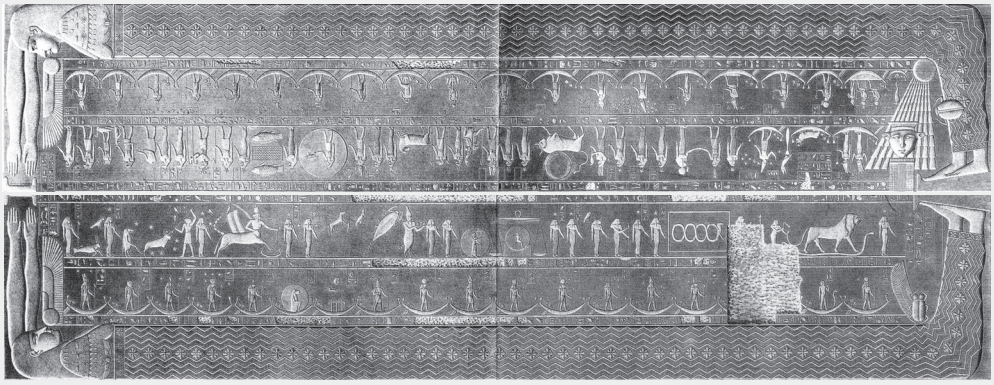
📖 ***Древен Египет***

*В древните представи на египтяните „огромната майка на звездите“, „раждащата богове“, била богиня Нут. Нейните децата били звездите, които тя управлява. Нут била отъждествявана с космическото пространство. В началото била изобразявана във вид на Небесна (космическа) Крава, след това с образа на жената Нут, океана или дори куполите/покривите, като символ на това, че зад видимия образ е скрито нещо различно, в много отношения недостижимо за човека. Тя разделяла невидимата и непознаваемата част на мирозданието от видимата, света на вечния живот от времения и тленния. Понякога била изобразявана върху вътрешната част на капака на саркофага, гледаща на мумията. Изображенията на богиня Нут могат да се срещнат в рисунките, украсяващи помещенията на пирамидите или свещените текстове. Това е изображение на жената – богинята на космоса, извита във формата на квадрат, правоъгълник или купол, простиращ се над целия хоризонт. Нейното тяло или облекло, като правило е украсено с орнаменти във вид на **решетъчен или ромбовиден рисунък** (понякога с указани точки във всеки квадрат)*

Литература; Гладки В.Д. Древният свят. Енциклопедически речник в два тома – М., 1998

⇦ *Хатор и Ра-Гарахути. Орнаментална рисунка от гробницата на царица Нефертити в Тива. XIX династия. Приблизително 1250 г. преди н.е.*

На тавана в храма на богиня Хатхор в Дендера (Египет) е изобразен така наречения „Четириъгълен (правоъгълен) Дендерски зодиак“. Барелефа е съставен от две половини, обкантени със сходни една на друга фигури на богиня Нут (в горната част) и бог Геба (в долната част). Богиня Нут е изобразена обгръщаща вселената във формата на правоъгълник, образувайки затворена фигура, наподобяваща на тухла. В центъра на нейното тяло е разположен повтарящ се ромбовиден орнамент.

Богинята на небето Нут, раждаща Слънцето. Тавана на „очистващия“ параклис в храма на богиня Хатхор. (Дендера, Египет), I в. преди н.е. - I в. от н.е.

Съдейки по погребенията в Древен Египет е имало традиционни мрежести изделия от бисери във вид на погребални украшения. Такива мрежести оплетки и фигури били нанасяни и на погребалните саркофази, статуи и свидетелствали за представите на древните египтяни за невидимия свят, за това къде изчезвал човек. Интересно, че практически всички мрежести изделия към саркофазите били изработвани в сини цветове от тюркоазни мъниста. Това носи своето смислово значение, указвайки на определена сакрална информация. (забележка: вижте в книга „АллатРа“ за значението на синия и зеления цветове в митовете на народите по света).

Стенопис в погребалната камера Тигран-паша (I в. от н.е.) - катакомбите Ком еш-Шукафа, разположени под Александрия (Египет).

Фрагмент от Египетски Саркофаг с фигури, имитиращи традиционна мрежа – покривало (600 г. преди н.е.)

⇦ *Фрагмент от мрежесто украшение върху саркофага на египетската мумия Неспака-шути (760-656 г. преди н.е.). Намира се в музей Луксор (Египет).*

1) Саркофаг Хекаемсаефа, намерен в гробница Саккара (664-525 г. преди н.е.). намира се в Египетския музей в Кайро.

2) Мрежеста „рокля“ за мумията, намерена в гробница в Гиза, не далеч от съвременно Кайро.

3) “Фаюмски мумии“ известни още като „фаюмски портрети“ – погребани мумии с портрети вместо с погребални маски, намерени в некропола Фаюма. (Римски Египет I-III в.). Мумиите са направени от лози и са преплетени във вид на решетка.

Литература: Калашников В.В., Носовский Г.В., Фоменко А.Т. Астрономически анализ на хронологиите. Ал-магест. Зодиаци - М.: Бизнес експрес, 2000; Gifts of the Nile: ancient Egyptian faience / edited by Florence Dunn Friedman. London: Thames and Hudson in association with the Museum of Art, Rhode Island School of Design, 1998.

📖 ***Древен Китай.*** *В китайската философия има такова древно понятие като ЮЙ ЧЖОУ, което изразява идеята, за това, че всичко е субстанция и е структурно подредено, за единството на пространството и времето като атрибути на Вселената. То олицетворява „пространството и времето“, „Вселената“, а в съвременния свят думата „юйджоу“ се употребява в значението „космос“. Интересно е да се отбележи, че етимологически дадената дума се доближава към значението за две перпендикулярни греди в основата на покрива. Тази информация става още по-интересна ако отчетем, че в древността (между другото, както и сега) знанията за процесите, произтичащи в невидимия свят, са се обяснявали с асоциативни битови примери, познати на болшинството хора живеещи във видимия свят.*

В китайския философски даоистки трактат "Джуан-дзъ" (IV-III в. преди н.е.) понятията „юй" и „джоу" са съединени с понятието „дао". А именно – с думата „юй" е изразена пространствената безпределност „[това, което]" е реално/веществено, но не пребивава в [конкретно] място", а понятието „джоу" като времена безграничност („[това, което] има продължителност, но няма корен и корона",тоест начало и край). Интересно е, че синоним на ***юй джоу*** *се явява* ***тян ди****, буквално означаващ „небе – земя".Из трактата Ян Джу „Джуан-дзъ": „Излиза, без да притежава корен; влиза, без да притежава отверстие; притежава същност, но не и с помещение [за нея]; притежава продължителност, но няма, ни начало ни край. Това, което прониква без отверстие, притежава същност; това, което притежава същност, но не притежава помещение [за нея], – пространството. Това, което притежава продължителност, но няма, ни начало ни край, – времето. Притежава живота, притежава [и] смъртта, притежава входящото, притежава [и] изходящото. Това, което не се проявява във форма нито при входа, нито при изхода, се нарича - портите на природата. Портите на природата е – небитието. [Цялата] тъмнина на нещата излиза от небитието. Битието не е способно да се превърне в битие с помощта на битието, [то] трябва да произлезе от небитието. Та нали небитието притежава единното небитие – ето какво скривали мъдреците... В познанията си някои древни достигнали [крайния] предел... Небитието се е считало за глава, живота – за тяло, смъртта – за опашка. На този, който е познал съхранението на единството на битието и небитието, в смъртта и живота, аз ще стана приятел". Трактатът за себеопознаването на човека, в който се споменават сведения за структурата на света е напълно актуален и днес: „Този, който сключва вътрешен договор, остава безименен. Този, който сключва външен договор се стреми към притежание. От този, който действа без име, дори и в обикновена форма излъчва светлина. Този, който се стреми към притежание, е търгаш. Гледайки го, как се прокрадва на пръсти, хората го смятат за изтъкнат [човек]... Животът [на човека] – това са сажди [под котела]. Разкривайки [смисъла], можем да кажем: преместване на същности"*

В трактатите „Джуан-дзъ" има интересни сведения за това, че „човек след своята смърт ще стане лапичка на насекомо или дробче на мишка" и се дава подробно описание с такова „метафизично" понятие като „неразчленена реалност" (тоест неделима), в която „всяко нещо – е в цялото и цялото е – във всяко нещо" (забележка: вижте по-нататък в доклада за стационарните и фантомните частици По). Ако разглеждаме този въпрос от гледната точка на разпада на една жива форма и създаването на друга, състоящи от едни и същи елементарни частици (преминаващи от едно състояние в друго), то тогава става ясно, че този алегоричен пример съдържа в себе си не само философски корен.

Що се касае термина „юй джоу", започвайки от древнокитайския трактат „Хуайнан-дзъ", създаден от учените на II в.,то започнали да го използват и във философски контекст, където „юй" е определен като „четирите страни на света, горе и долу" (забележка: такова обозначение в древните трактати на Изтока, като правило, указвало куб или кубическо пространство), а „джоу" като „отминала древност или настъпващото днес" (XI,12). Там понятието „юй джоу" е съотнесено с идеята за целостността на Вселената: „Небето (Тан), Земята (Ди)" и „юй джоу" се сравняват с „тялото на един човек" (VII,155).

Както вече споменахме, понятията „юй" и „джоу" са обединени с понятието „дао", което се явява едно от основните понятия в китайската философия. То се използва в различни философски школи и се характеризира като божествена пустота; единство; първопричината на възникването; началото на всички неща

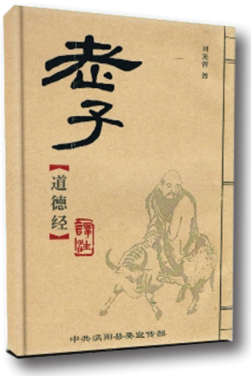

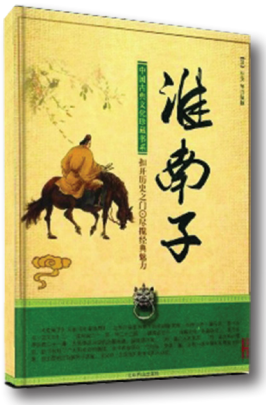
Книга „Джуан-дзъ в китайската народна писменост“
(白话庄子, 2003)

Знак ин-ян

Книга „Дао дъ дзин“
(道德经, 2008)

Книга „Хуайнан-дзъ“
(淮南子, 2004)

и принципа на тяхното съществуване; то е вечно и безименно, пусто и неизчерпаемо; поражда тъмнината на нещата, може да бъде предадено, но не може да бъде взето, може да се постигне, но не е възможно да бъде видяно; само за себе си е основа и начало, няма начало и край, но съществува във всичко и навсякъде и т.н. Например съгласно философията на Лао-дзъ, „дао“ означава все единно. То няма нито име нито форма; не може да бъде чуто, видяно, то е неизменно, непреходно, непостижимо, не може да бъде определено, и е съвършено. То е в покой, макар и да се движи във всичко. Самото то е неизменно, но се явява причина за всички изменения. То е вечно и единно. То е – корена на всичко и майката на всички неща. „Човек зависи от Земята, земята от – небето (космоса), небето от – дао, а дао – само от себе си“. „Дао“ се определя като закономерност от редуването на силите „ин – ян“

От знаменития трактат на китайската мисъл VI-V в. преди н.е. „Дао дъ дзин“: „Дао е пусто, но неизчерпаемо в своето приложение. Превъплъщенията на невидимото са безкрайни. [Дао] – са най-дълбоките порти на рождеството. [То] съществува [вечно] подобно на безкрайна нишка и неговите действия са неизчерпаеми... Дао няма тяло. Дао е мътно и неопределимо. Въпреки това в неговата мъгливост и неопределеност се съдържат образи. То е мъгливо и неопределено. Обаче в неговата мъгливост и неопределеност са скрити нещата. То е дълбоко и тъмно. Въпреки това в неговата дълбочина и тъмнина са скрити най-финитe частици. Тези най-фини частици притежават в себе си висшата действителност и достоверност... Великото – то е в безкрайно движение. Намиращо се в безкрайно движение и недостигащо предела. Не достигайки предела, то се връща [към своя източник]. Благодарение на това, всички неща се раждат без да прекъсват [своя ръст]... Дао е скрито [от нас]... Дао ражда едно, едно ражда две, две раждат три, а ***три раждат всички същества****. Всички същества носят в себе си ин и ян, изпълнени с ци и създаващи хармонията... Да се следва сиянието [дао], да се постига неговият дълбок смисъл...“ (забележка: Знака ин-ян – символизира създателното единство на противоположностите във Вселената. Символът се изобразява във формата на кръг, разделен с вълнообразна линия на две половини – тъмна и светла, във всяка, от които, симетрично е разположена по една точка (светлата на тъмния фон, тъмна на светлия фон). Ин, съгласно древните китайски възрения означава „променливост“, а ян – „явност, неизменност“. В ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА се пояснява, че изменчивостта е качество на фантомните частички По, а явността, неизменността на – реалните (стационарни) частични По)*

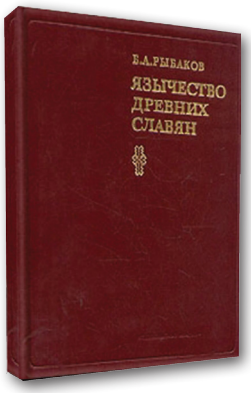
Из трактата „Хуайнан-дзъ“: „Дао... се съвместява с безформеното. Движи се подобно източник, действа посредством ключа... Застава между небето и земята и изпълва цялото пространство... Опъва четири въжета, крие в устата си ин-ян. (забележка: „крие в устата си ин-ян“ - вижте в книга „АллатРа“ информацията за точката на пресичане на 72-то и 1-вото измерения, за древния символ на вселената – змията, хапеща своята опашка, а също така за сюжетите от догонската митология, разказваща, че бог творил света от устата на змия)

Литература: Нова философска енциклопедия. В четири тома. / Ин-т философия РАН. Научно-ред. съвет: Степин В.С., Гусейнов А.А., Семигин Г. Ю.- М.: Мисъл, 2010, т. IV; Философски енциклопедически речник / ред.-съст. Губский Е.Ф. [и др.]. - М.: ИНФРА-М, 2006; Китайска философия. Енциклопедически речник/глав. ред. Титаренко М.Л. - М.: Мисъл, 1994; Ян Джу. Ледзъ, Джуандзъ. Перевод Позднеевой Л.Д., Гл. ред. на източната лит. - М.: Наука, 1967; Ян Хин-шун. Дао дъ дзин (пер. Ян Хиншун). Древнокитайска философия в 2 т. - М.: Мисъл, 1972.; A Dictionary of Philosophy of Religion . edited by Charles C. Taliaferro and Elsa J. Marty. London: The Continuum International Publishing Group, 2010; The Oxford Handbook of Religion and Science, edited by Philip Clayton and Zachary Simpson. Oxford University Press, 2006; Sherrill W.A. Heritage of Change: A Background to Chinese Culture. Taipei. 1972; Wilhelm R. Geschichte der chinesischen Kultur. München. 1928.

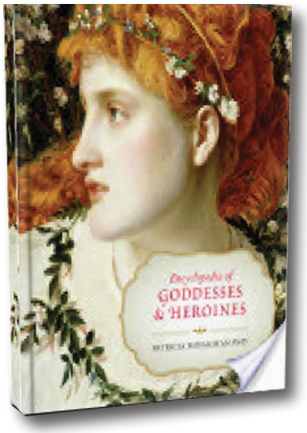
📖 ***Космическият символ в предачеството и тъкачеството.*** *Символите на тъкачеството и предачеството са имали сакрален смисъл за много народи. До ден-днешен са се съхранили множество интересни древни сведения. Например, арабската дума نول (nul), означаваща древен ръчен тъкачен стан (Правоъгълна плоска рамка, на която са опънати* ***две*** *нишки образуващи* ***решетка****). Знаейки какво сакрално значение за древните народи е имал символа за тъкачеството (а също така и на преденето), може да бъде разбрана асоциативната връзка на този символ и космологичните концепции, които носи в себе си. Конкретно, върху примера с ръчния тъкачен стан се е обяснявал инструмента за сътворение на Вселената, на който създателното божество е тъчало от нишки, вплитало знаци, от тях състоящи се в тъканта на мирозданието, определяйки по този начин живота и съдбата на всички неща, в това число и на човека. А с процесите на предене (процеса на надлъжно придърпване и спирално усукване с помощта на вретено на преждата с цел получаването на непрекъсната, здрава нишка) се е обяснявал процеса на създидание на всички неща в живота на Вселената. Спираловидното завъртане на вретеното символизирало движението на Вселената, завесата, през която се появява света в своята илюзорна светлина (забележка: нивото на езоосмическата решетка). Думата „вретено“ е родствено на древноиндийската дума „vártanam“ – “завъртане, люлеене, движение назад и напред“.*

Предачеството било атрибут на Великата Майка, а също така на „лунните“ богини (като правило, техния отличителен знак се явява „аллат“ – полумесец с рогчета насочени нагоре) и тъкаческите сюжети в космическата митология на много народи по света. Например, в източно славянската митология покровителката на женското начало, съдбата, плодородието, водата, преденето и тъкачеството (наричана още като Велика невидима предачка на света) била богиня Макош (Мокош), чийто атрибут се явявал рога на изобилието, полумесеца с рогчета насочени нагоре. Като цяло, трябва да отбележим, че източните славяни още в дохристиянския период са притежавали уникални древни знания за мирозданието и човека, знаците и символите. Всичко това залегнало и в тяхната култура, и във вярванията и в архитектурата на славянските храмове и капища (забележка: вижте подробно в книга „АллатРа“). Представите им за възникването на света били като за процес аналогичен с изработката на нишка или платно: света се „свива“, като нишка, „оплита се“, като основа за тъканта и се „тъче“, като платно. За това как са се унищожавали тези древни знания, как се е натрапвал и политизирал новия жречески мироглед, можем да съдим по факта, че името на същата древна Макош вече в XII-XIV в. влизало практически във всички поучения против езичеството.

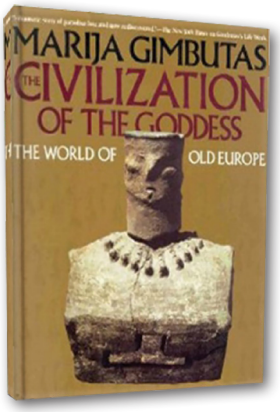
*Макош била значима богиня от православния пантеон, която била една от седемте главни богове. Интересно е значението на нейното име – „Макош“, точно „Ма-кош“. Етимологията на тази дума е свързан с корена, олицетворяващ „преденето“. В санскрит има такава дума „мокша“ (moksa), която означава „освобождение“, което и днес се използва в индийската философия и религия в качеството си на понятие за духовно освобождение. В името Ма-кош, имайки предвид дълбоката индоевропейска възраст на думата Ма, началото на думата означава „Майка“ (Великата Майка, пораждаща света, Богинята на съдбата). А думата „кош“ в старославянския означавала - „**плетен** кош“, плетена шейна за снопове (известни от времето на енеолита – IV-III хил. преди н.е.), плетен съд за зърно. При това словосъчетанието „мой жребий“ (в понятието „моя участ“, „моя съдба“) означавало „моята шейна от снопове“, „моята кошница със зърно“. А ако вземем под внимание древната асоциативна символика на тези предмети и растения, свързани с обяснението на процесите на мирозданието, то имало нематериално значение, например, израза „моята кошница със зърно“ носело смисъла*

Б.А.Рибаков „Езичеството на древните славяни“, 1981

„Енциклопедия на Богините и Героините“ («Encyclopedia of Goddesses and Heroines»; 2014)

Мария Гумбутас „Цивилизацията на Великата Богиня: Света на Древна Европа“, 1991

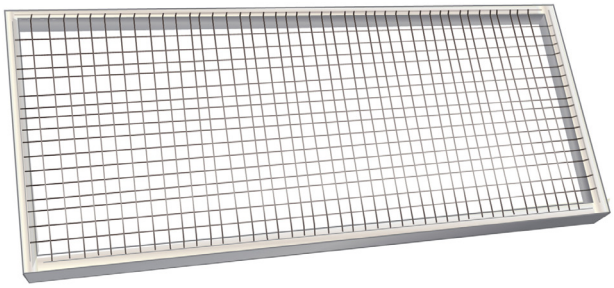
„моето духовно добро“, „моето духовно благо“. Зърното в митологията на народите по света – това е един от най-древните символи на зараждането и утвърждаването в човека на духовния живот, където за висши ценности се приемали достижението на нематериални блага, духовно съзряване и усъвършенстване в течение на целия живот; тоест зараждането на вечния духовен живот в краткия срок на съществуване на обвивката – тялото. Тъкмо за това изначалната представа за богинята, покровителка на пълните кошове, като Майка на истинското щастие (освобождаване), имало съвсем друго значение, свързано с нематериалните ценности на човека.

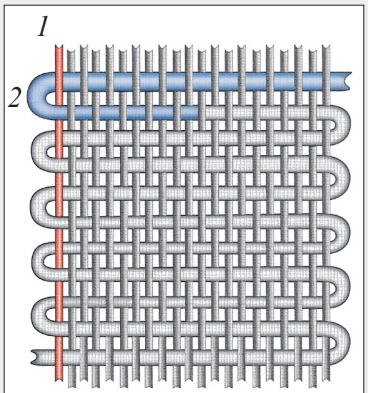
Схема на славянска шевица изобразяваща богиня Макош.

Литература: Аничков, Е.В. Езичеството и Древната Рус. – СПб.: Тип. М.М. Стасюлевич, 1914; Бегунов Ю.К. Историята на Русия в пет тома: От най-древни времена до Олег Вещий (Том 1). М.: Политехника, 2006; Рибаков Б.А . Езичество на Древната Рус. – М.: София, Гелиос, 2001; Рибаков Б.А. Езичеството на древните славяни. – М.: Наука, 1981; Фоминцин А.С. Божествата на древните славяни. – Спб.1995; Britannica Encyclopedia of World Religions. Encyclopedia Britannica, Inc., 2008; Niederle, Lubor. Slovanské starožitnosti. Praha: Bursík & Kohout, 1916; Gieysztor A. Mitologia Słowian. Warszawa: Wydawnictwo Uniwersytetu Warszawskiego, 2006; Gimbutas, Marija. The Civilization of the Goddess: The World of Old Europe. New York: HarperCollins, 1991.

*В много древни космологични митове на народите по света е посочено, че плетенето се извършвало именно от женска богиня (забележка: указващо силата на Аллата) като акт на космическото съзидание, непрекъснат процес, в който **преходните** събития олицетворяващи – нишката се вплитали във **вечно променящата се шарка на неизменната основа**. При това основата на тъканта (напречните нишки вървящи успоредно на рамката)служела като символ на неизменното и постоянното, което съединява всички нива на Вселената (забележка: вижте езоосмическата решетка, реалните (стационарни) частички По). А вътъка (напречните нишки на тъканта, разположени перпендикулярно на основните нишки преплитайки се с тях) символизирали преходното и непостоянното, количественото, природата във времето и пространството (забележка: вижте фантомните частички По). Основата и вътъка образуват кръст.*

Изображение 2. Древен ръчен тъкачен стан (правоъгълна плоска рамка, на която опъват две нишки образуващи решетка).

Изображение 3. Основа (1) и вътък (2).

Изображение 4. Жена тъкачка трудеща се върху древен тъкачен стан.

Практически всички богини на Съдбата и Времето в митологията на народите по света се явяват предачки и тъкачки. На днешен ден са се съхранили различни сведения, обреди, традиции и сказания свързани с това, например като сестрите на Нощта и Деня тъкат паяжината на времето, пространствено – времевата тъкан на космологическото творение. Но има и доста по-древни сведения. Например, в Древен Египет почитали богинята Нейт като първоначалната богиня на небето, мъдростта и тъкачеството, от която произлязъл и засиял бога на слънцето. Съгласно митовете, в началото на времената тя надянала времето на своя тъкачен стан и изтъкала света на първичните води, втъкала всички живи същества, в това число мъжете и жените. Обикновено (Нет, Нит) била обозначавана със следните йероглифи.

Първият йероглиф означава нейното име (коренът „nt“), втория йероглиф указва на нейния символ, разположен на главата, а третия йероглиф означава „богиня“. Интересно е, че корена на името Нейт е свързан с корена на думата означаваща „тъча“ (ntt) този корен се явява корена на думата „битие“. Египтяните свързвали Нейт с богинята на първичната празнота (първичните води) – Нун. Името Нейт също така в своя корен е свързано с думата вода (nt) – с това се указва и на връзката на Нейт и богинята на първичните води. В един от митовете за Нейт се говори като за тази, която „Осветила първичното лице“ или „осветила първичната лицева повърхност“. Плутарх и Платон пишат следното за богиня Нейт: "Аз съм всичко бивше, настояще и бъдеще; моето покривало никой не е разкривал". Съгласно историческите източници в Древен Египед съществувала молитва, с обращение към Нейт: „О велика Майко, чието рождество е непостижимо. О богиньо млада, велика, чието покривало не може да бъде свалено! О, открий своята завеса, съкровена, тъй като не са ми дадени пътища, за да вляза при теб. Яви се, приеми моята душа и я защити с твоите ръце“.

Литература: Budge, Wallis E.A. The Gods of the Egyptians: Volume 1. New York: Dover Publications, Inc., 1969; Hart, G. The Routledge Dictionary of Egyptian Gods and Goddesses. London: Routledge & Kegan, 2012; Byrnes, A. The goddess Neith in the Early Dynastic period. Egyptological, 2013; Mallet D. Le culte de Neit à Sais. Paris, 1888.

📖 ***Северна Америка и Мезоамерика.*** *Аналогична картина се наблюдава и на другите континенти, намиращи се на хиляди километри от дадените места. Например в Северна Америка у местните жители на Аляска (индианците от северо-атабаска етнолингвистична група) има мит за богинята Атсентма (Atsentma). Той разказва за това, че Атсентма отворила своите очи в пустия свят. След това изтъкала платно от цъфтяща дребноцветна върбовка (при славяните тревата от семейството*

Културата винча, VI-V хил. преди н.е., женска теракотена фигурка

Жрица на богинята Нейт. Храм в Дендера (Египет) I в. преди н.е. - I в. от н.е.

Гърция. Женска глинена фигурка, 700 г преди н.е.

Върбовки – иван-чай) и го натегнала, фиксирайки го по върховете на свещените планини. А след това започнала да пее. И така било дадено началото на мирозданието. Интересното е, че върбовката е доволно разпространена трева, в това число и в Аляска, чиито цветове са построени по ***четвъртит план****. Долния и завръз е четиристенен и с времето се трансформира в дълга* ***четиристенна кутийка****, която се разтваря на 4 страни и изпуска множество семена, които с помощта на своите дълги власинки имат способността да се разлитат на големи разстояния. Знаейки тези подробности е разбираемо защо именно това растение е било използвано за описание на космологическите концепции (забележка: при другите народи по света съществувала асоциацията, че Вселената представлява плоска четириъгълна тухла, а гласа, първото слово, произнесения звук се асоциирал с Първичния Звук).*

В космическата митология на индианците от Централна Америка една от най-древните по своя произход се явява богинята майка, създателката на света, богинята на плодородието и духовната чистота. (Между другото, при повечето племена, например от Южна Америка до идването на европейските завоеватели преобладавал матриархата). С увеличаването на числото на социалните технологии и тяхното усложняване тази единна богиня става прародител на пантеона. Появяват се богините на луната, дъжда, царевицата и т.н. Интересен е и факта, че при някои от племената до сега са се запазили древните елементи и атрибутика на богинята сътворила света: Дрехи с решетъчни шарки, плетка, а също определени знаци, в това число и кръг, равностранен кръст, знаците АллатРа и аллат (забележка; по-подробно за дадените знаци вижте в книга „АллатРа“)

1

2

3

4

5

Женски божества на ацтеките:
(1) – Чалчиутликуе – богинята на прясната вода, езерата, моретата и реките, майка Сенцон-Мимишкоа (звездите на северната част на небето). (2) – Тонанцин („Нашата майка“) - богинята майка, персонификация на земята и лунното божество. (3) – Тоси („Нашата Баба“), нейните атрибути се явявали предметите, необходими за преденето и тъкачеството. (4,5) – Богинята на плодородието Тласолтеотл – едно от най-древните божества на Мезоамерика, причислява се към „богинята с косите“. Ацтеките, вероятно заимствали нейния култ от хуастеките. Отличителни знаци на богинята – носовия атрибут във вид на месец и атрибута от пера и преплетен с парче прежда и две вретена на главата.

В намерените археологически артефакти точно се проследява, как се е случвала смяната на древните женски богини с мъжки богове, възникването на

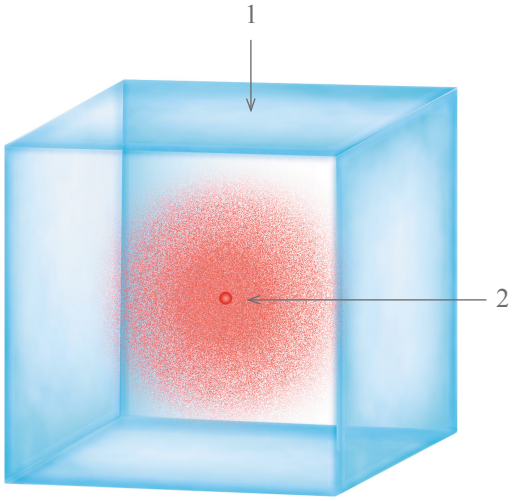
жречеството, оскверняването на старите божества и нивелирането на техните съзидателни функции, подмяната на знаците. С развитието на политическата власт се появяват божествата на властта, управниците и династиите, масово се извършват човешки жертвоприношения на боговете, унищожават се древните духовни основи и знания.

Литература: Енциклопедически речник Ф.А. Брокгауз и И.А. Ефрон. - СПб.: Брокгауз-Ефрон, 1890-1907; Фасмер М.Р. Етимологически речник на руския език. - М.: Прогрес, 1964-1973; Световна история. Енциклопедия/ ред. Белявски А., Лазаревич Л., Монгайт А., Луре И. Полтавски М.- М.,1956-1965; Човекът и обществото: Културология. Речник-справочник/ ред. Штомпел О. М. - Ростов-на-Дон: Феникс, 1996; Митове на народите по света. 2 т. Гл. редактор С.А. Токарев. М.,1988; Tresidder, Jack. The Complete Dictionary of Symbols. San Francisco: Chronicle Books, 2005; Teit, James A. Tahltan Tales. Journal of American Folklore. London: Forgotten Books, 1919; Monaghan Patricia. Encyclopedia of Goddesses and Heroines. New World Library, 2014; Cano, Jesús Arango. Mitología en América precolombina: México-aztecas, Bogota: Colombia-chibchas, Perú-incas, Plaza y Janes Editores Colombia,1989; Coulter C. R., Turner P. Encyclopedia of Ancient Deities. London: Routledge, 2013;
د.زيه قسيس، نشرت المعجم التاريخي للغة العربية للأثاث والأثاث، السبت، 22 كانون أول 2012.

ЕЗООСМИЧЕСКА КЛЕТКА

– основната и най-малка съставна част в конструкцията на езоосмическата решетка. В третото измерение има формата на куб, чиито страни са така наречените езоосмически мембрани. В центъра на клетката постоянно се намира, неизменната, стационарна частичка По. През езоосмическата клетка могат да преминават движещите се спираловидно фантомни частички По, от които са съставени всички елементарни частици, изграждащи материалния свят. В езоосмическата клетка произтича важния процес на частично преразпределение на енергията и информацията (реалната частичка По отнема част от енергията и снема информацията от минаващата през клетката фантомна частичка По), а също така всевъзможни сблъсъци на две фантомни частички По, произтичащи под въздействието на реалната (стационарна) частичка По. Всичко това предопределя по-нататъшното развитие, преобразуване или унищожаване на материята, която е изградена от фантомни частички По.

Процеса на сблъсък на две фантомни частички По в езоосмическата клетка е много интересен. Например във видимия свят този процес се наблюдава в сблъсъка на две елементарни частици. Как започва този процес на нивото на

Изображение 5. Схема на езоосмическата клетка (1- езоосмическа мембрана (страните на куба); 2- реална частичка По).

езоосмическата решетка? Процеса започва именно със сблъсъка на първата (главна) фантомна частичка По на всяка от двете елементарни частици. Сблъсъкът на двете главни фантомни частички По винаги се осъществява под контрола и въздействието на реалната (стационарна) частичка По. Този процес се съпровожда от отделянето на голямо количество енергия, част от която се изземва от реалната частичка По и се преразпределя към системата от реални частички По (септонното поле). Трябва да се отбележи, че *всички следващи фантомни частички По, влизащи в състава на дадената елементарна частица, неизменно преминават през тези езоосмически мембрани и клетки,*

през които е минала тяхната първа (главна) фантомна частичка По.

Знаейки това, което се случва в невидимия свят при сблъсъка, например на две елементарни частици, става ясно защо едни и същи реакции (при съблюдаване на външните еднотипни условия) никога не се случват по един и същ начин и в тях винаги присъстват незначителни отклонения.

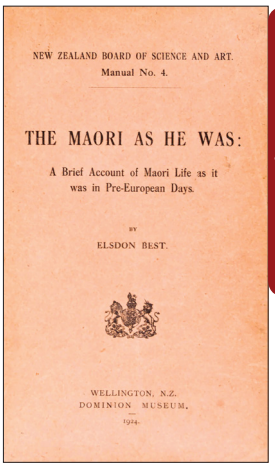
ЕЗООСМИЧЕСКА МЕМБРАНА

– уникална нематериална структура, явяваща се „страните“ на пространствения куб на езоосмическата клетка. *Именно през езоосмическата мембрана (нейният център) протича основното действие, даряващо с живот цялата материална система,* – процеса на ЕЗООСМОЗА. На нея и е присъщ така наречения *„парадокс на измеренията“: в третото измерение езоосмическата мембрана практически няма дебелина, но в същото време реално съществува и нейното вътрешно пространство е безкрайно.* Между две съседни езоосмически мембрани, намиращи се на една линия, *винаги се съблюдава абсолютно по величина разстояние.*

За необяснимото (от гледната точка на човека с материалистични възгледи) вътрешното пространство на езоосмическата мембрана, която от една страна в третото измерение няма дебелина, а от друга нейното вътрешно пространство е безкрайно, в древните трактати са писали по-различни начини. Това безпределното, вечно пространство, от което идва творящата сила (енергията; в книга „АллатРа“ е използван древния термин „силата на Аллат“) и изначалния план (информацията; в книга „АллатРа“ е използван древния термин „плана на Първичния Лотос“), се е наричал „духовен свят“, „света, където се раждат боговете“, „изначален“, „вечен“, „това, което е било вечно още преди сътворяването на този свят“. Освен това ***духовният свят изначално се е наричал в множествено число (например, света на боговете), като представа за нещо обединяващо множеството („единство в множеството“), а материалната система – като единична, алегорично сравнявана с „космическото тяло“, „смъртното АЗ“*** *(Его; от латинската дума „Ego“, – „АЗ”). Едва много по-късно с развитието в човешкото общество на институцията на религията и политиката, както и налагането на патриархата, са започнали да наричат духовния свят в единствено число (света на Бога), а в множествено – света на материята, Създателното женско начало наричали зло, а агресивното мъжко начало – наричали добро. Тоест жреците и властимащите умишлено променили знаците от „+“ на „-“ и всичко се обърнало право противоположно в полза на системата на материалния разум. Във връзка с това ще приведем нагледен пример.*

*Сведения за участието в сътворяването на света от богове с имена „По“ (или начални приставки По- към техните имена) имало при народите от Хаваите, Хаити, Великденските острови, Нова Зеландия, независимо от значителните географски разстояния между тях. Например, съгласно древните космологични представи на аборигените от различните острови в Полинезия (субрегион Океания, състоящ се от множество малки острови в централната и югозападна част на Тихия океан), в началото на космическия процес била „Коре“ (**пустотата**) и „По“ (което се превежда като „нощ“, „тъмнина“, тоест **невидимо**). Споменава се, че в създаването на света са участвали такива богове като Че (Звука), Ао (Светлината), Куне (Развитие) и други, в това число и богове с образа на корен. В други полинезийски теологични космологии в качеството си на прародители, с които е свързано началото на космическия процес, се явявала двойката – Атеа (пространството) или Те-Туму (източника).*

В една от най-древните версии на мита за сътворението на света у маорите – корения народ на Нова Зеландия – съществувала двойката Ранги (Небето) и Папа (Земята). Легендата гласи, че у Ранги и Папа се родили деца (седемдесет синове и дъщери) – бъдещите богове на маорите. Дълго време пребивавали в тъмното и тясно пространство между телата на притиснатите един с друг родители. Накрая, пет от тях се опитали да оттласнат Ранги от Папа, но техните усилия не се увенчали с успех. Но ето, че могъщия шести (Тане) опънал своя могъщ гръб, подпрял се с ръце на Ранги (Небето) и оттласнал с краката си Папа (Земята). Небето било изтласкано нагоре и закрепено на четири стълба (токо). В Нова Зеландия то носи характера на бунта на боговете - братя срещу техните родители Ранги и Папа с последвалата кавга между братята. (Забележка: в тази космологическа концепция са представени асоциативните образи на: пустотата, невидимата частичка По, а също така сведения за 72-те измерения (70 деца и 2 родители), отделянето на шестте измерения, образуващи материалния свят от останалите 66 измерения: 6-тото измерение е – ръководещата част на системата на материалния свят, в който се заключва формирането на кое да е събитие във видимия свят).

Елсдон Бест „Маори, такъв, какъвто е бил: кратко описание на живота на маори в до европейските времена“ (Elsdon Best ,«The Maori As He Was: A Brief Account of Maori Life as it was in Pre-European Days»; 1924)

*В полинезийската космология Земята едновременно се противопоставя на Небето, **състоящо се от множество слоеве,** и подземния свят, свързван с тъмнината на По. Освен това функциите на горния и долния светове често са се смесвали. Това е характерно разделение в многото космологични концепции на различните народи по света, където **Земята асоциативно олицетворявала целия видим материален свят, Небето – невидимия свят, разделен от измеренията (слоевете), а подземния свят – света на невидимите процеси, произтичащи на нивото на микрокосмоса (това, което било подложено на разпад до най-малкото съставно състояние, състоянието на „духовете“).***

Някогашните знания, в това число и тези в митовете, на днес вече са значително изкривени, съгласно „ветровете на новото време“. За това свидетелстват конкретни факти: „Представата за единния Бог – творецът на света се появява значително по-късно при жителите на островите в Океания: във връзка със зараждането на класово разделение и проникването на християнството, древните митове и предания на Полинезия се трансформират и се привеждат в съответствие с новите възгледи“.

Литература: Митове, предания и легенди на Великденските острови. Перевод от рапануйски и западно европейски езици. И.К.Федорова. «Наука».М.,1978. - ст.12; Митове на народите по света. 2 т. Гл. редактор С.А. Токарев. М.,1988. Том II, стр.319, 320; Те Ранги Хироа (П. Бак), Мореплаватели на слънчевия възход – М., 1959; Best, Elsdon. The Maori as he was: a brief account of Maori life as it was in pre- European days. Wellington Dominion Museum, 1924; Monberg, Torben. Ta'aroa in the Creation Myths. Journal of the Polynesian Society, 1956.

„Митове, предания и легенди от Великденските острови“, 1978

*Ако внимателно проучим древногръцката литература (най-популярната и достъпна), разказваща за сътворението на света, може да се открие следното. Персонификацията на изначалното състояние на света, още преди да се е появило каквото и да било или до възникването на подредената Вселена (космоса) бил „хаоса“. Изначално думата „хаос“ имала съвсем друго значение, различно от приетото днес. Думата „хаос“ (chaos) възникнала от древногръцкото „χάος“ (от „χαίνω“) - „разтваряне, зея, отварям уста“ (гръц. „chainein“ - „зея“) и означавало **разтваряне на зейналата бездна, изначалната пустота. Древните гърци наричали с хаос неизмеримото безкрайно световно пространство, първоначална Вселена, първоначалния източник на живота, от който произлезли всички неща, „това, без, което не съществува нищо друго, а то без другото съществува“**. Това е изначалното „пред космическо състояние“, от което възникнал и бил създаден от Бог света, като организиран космос. Освен това са се съхранили сведения, че самото проникване в тази „зееща бездна“, от която произлизат всички неща, било свързано алегорически с преминаването през **мъглата и мрака** (забележка: алегория за езоосмическата мембрана). Освен това стоиците са споменавали, че за разлика от*

„Енциклопедия. Митове на народите по света“, 1987

хаоса – зеене, хаос – веществото не е празно. Хаос – веществото, според тях е силно разредено вещество, което се сгъстява под въздействието на вихъра и образува Вселената (забележка: вижте по-нататък в доклада за фантомните частички По и тяхното спираловидно движение).

Изначалната информация за всички тези явления и процеси, на които се осланят древните гърци, трябва да се търси в свещените знания на Древния Изток, те ги заимствали и преработили в съответствие с техните собствени разбирания за дадените процеси. За Великата Пустота (преведена от съвременните преводачи, за съжаление, като „безпорядъчен хаос“) могат да се намерят сведения, например в древноегипетската, японската, китайската, полинезийската митологии за сътворението на света. Тази информация може да се намери и в скандинавската, американската (предколумбова) и други митологии на народите по света.

В множество древни ръкописи са се съхранили сведения за понятието Нол (Null [Нул]). То от древни времена присъства в езиците на много народи по света. Например, на санскрит – शून्य (śūnya; шуня), гръцкото – μηδεν (миден),), също така означаващо „нищо, нула“, латинското – nullis (нулис), тоест „никакъв“, на езика йоруба, разпространен в западната част на Африка, нол звучи като òdo или òfo и означава – „пустота, нищо“ и т.н. Английската дума „zero“ както и френската „zéro“, испанското „cero“ и сходните с тях названия за нула в другите езици етимологически произлизат от арабския корен „sifr“ (صفر), означаващ „пустота, нищо, отсъствие на каквото и да било“. В самия арабски нулата и днес се обозначава с този корен.

В санскрит съществуват две думи за обозначаване на нулата – шуня (शून्य) и бинду (बिंदु). Думата шуня до сега се използва в езика хинди и означава нула. Интересно е, че самото понятие шуня се явява важна философска категория на индийската мисъл, носейки в себе си дълбочинния смисъл на пустотата, вакуума. В будизма махаяна, конкретно в „Праджнапарамита – сутрите“ („Сутрите за висшата мъдрост“), думата „шуня“ означава психологическо състояние на чувство на пустота, което е показател за настъпването на „освобождението“ или нирвана. Шуня също така може да се използва и в смисъла на истинска пустота, свобода.

Нулата се възприемала като причината, лежаща в основата на изменението: това, което образува веществото, това, което може да се получи в постоянното преобразуване (забележка: в процеса на езоосмоза). Тя била асоциирана с първичната пустота, носеща в себе си принципа на зараждане на всички неща. Определяли нулата като абсолютно тайнство, непостижимия Абсолют, „първичния тласък“, сумата на всички възможности, „нищо“, състояние на отсъствие ,на каквото и да е материално: размер, ефект, маса, обем и т.н. Например, в индуизма нулата означава непроявено, безпределно, вечно, не съществуване. В древността на Изток самото понятие на „съществуването“ се отнасяло към временността на битието и кратковременното пребиваване в него на човешкото тяло, а разбирането „истински живот“ – към духовния свят, към сливането на човека със своята душа и преминаването му в духовния свят. Неслучайно нулата се изобразявала във вид на празен кръг, като указание за отсъствието на смъртта и наличието на абсолютния живот, намиращ се вътре в кръга. И това не е единствения начин за изобразяване на нулата.

Например, в Мезоамерика народите от цивилизацията Маи често изобразявали нулата като празен рапан (макар и да са известни 25 различни йероглифи, обозначаващи понятието нула, един, от които представлява – две спирали приличащи на буквата З). Маите наричали нулата „tulakal” а ацтеките – „sintili” (всичко). В Азия най-разпространеното изображение за нула (след кръга) била – точката.

Например, в арабската протописменост може да се срещне горния знак суккун (سكون «тишина, спокойствие»), който напомня малка нула. В религиозно-философското учение на Древна Индия – тантризма (от санскрит „тантра“ - система, оплитане, паяжина, тъкан и др.) има знак бинду (буквално „точка“, това понятие се тълкувало като „петно“, „зърно“, „източник“, „базис“). А в суфизма точката (на арабски نقطة «нукта») играе важна роля в предаването на учението, като ***„вътрешно знание“.***

Литература: Етимологически речник на руския език/ред. Крилов Г. А. - СПб.: Виктория плюс,2004; Философски енциклопедически речник / глав. ред. Иличьов Л. Ф., Тедосеев П. Н., Ковальов С. М., Панов В. Г.- М.: Съветска енциклопедия, 1983; Философия: Енциклопедически речник/ глав. ред. Ивина А.А. - М.: Гардарики, 2004; Нова философска енциклопедия: в 4 т./глав. ред. Степин В.С. - М.: Мисъл, 2000-2001. Граматически речник [Електронен ресурс]: www. rbardalzo. narod. ru/text_gram_slovar1. html; Παναγιώτης Ε. Γιαννακόπουλος. Λεξικό Ρημάτων της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας. Athens: Pelekanos Books, 2014; 1980, مكتبة غريب, دراسات في علم الكتابة العربية Mahmūd Abbās Hammūdah.

СЕПТОННО ПОЛЕ

На нивото на езоосмическата решетка всички реални частички По, независимо от това, че всяка съществува в своята собствена клетка са свързани с едно единно общо септонно поле *(забележка: вижте допълнителната информация за даденото поле, описано в книга „АллатРа“ под названието „Животински Разум“)*. Септонното поле обединява всички стационарни частички По в една цялостна система на материалния свят, която изпълнява функцията на единен „център на управление“ в рамките на 6-те (!) измерения *(забележка: вижте в книга „АллатРа“ - „Властта на Животинския разум е ограничена само в 6-те измерения...“)*. В септонното поле се случва мигновен информационен контакт между реалните (стационарните) частички По. Тоест в това поле информацията предаваща се от една реална частичка По към друга се предава моментално, независимо на какво разстояние се намират една от друга в езоосмическата решетка. В това поле отсъства времето.

Септонното поле – това е общо универсално поле, благодарение на което се осъществяват всички фундаментални взаимодействия в материалния свят. То се намира в основата на кое да е явление, процес, обект и техните съставни. Собственото септонно поле е присъщо както на обектите от макрокосмоса, така и на обектите от микрокосмоса. Това е общо поле, което ги обединява в своята основа, тъй като реалната частичка По и фантомната частичка По са съставени от елементи на това поле – от септони. Именно това универсално поле определя поведението на сложните системи. Знанията за септонното поле се явяват ключови за разбирането на материалния свят на всички нива в неговото съществуване. Те отговарят на такива въпроси, като какво е гравитацията, времето, пространството, природата на електричеството, електромагнетизма, какво именно кара частиците, обектите да се движат, да се борят за живота и да взаимодействат помежду си. Знаейки принципа на работа на септонното поле, може да се разбере как протича процеса на предаване на информацията, нейното кодиране и декодиране от различни системи и т.н. Разполагайки със сведения за това как функционират септонните полета на различните обекти, в това число и на човека, може да се разбере, как се случва процеса на зараждане на мислите.

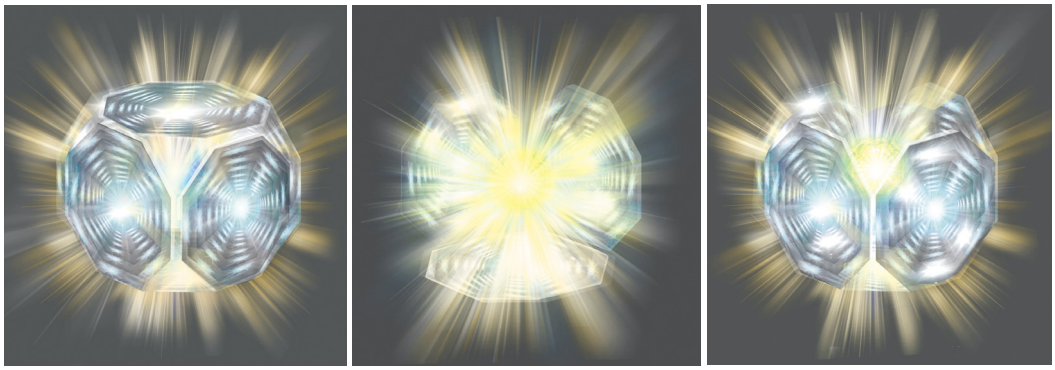
В уникалната структура на септонното поле, най-малка съставна част се явява септона (съвременното назва-

ние, което се използва в ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА). Думата септон е образувана от латинската дума „septem", което означава „седем". Той е бил наречен така по количеството съставни елементи, от които е съставен. Освен това изхождайки от философския смислов контекст на понятието септон (като част от Животинския разум) той отразява в своя смисъл латинската дума „septum" и гръцката дума „σήψις" (септ). Латинската дума „septum" означава „преграда", тънка стена разделяща кое да е пространство на отделни части, вътрешна преградна конструкция, носеща опора. Както са писали в древността, едно от главните действия на Животинския разум се явява разделение и наситняване цялото на части („разделяй и владей"). Гръцката дума „σήψις" (септ) означава „гниене, гнилостен", тоест тленност, разрушение, разлагане на мъртвото, трансформиране на мъртвото под въздействието на различни условия (което играе важна роля в кръговрата на веществата). Септона не може да се отнесе дори и към най-малката неделима „частичка" По, тъй като той се явява това, което изгражда самата частичка По (и реалната и фантомната), но не се явява такава в своята същност. Септона е изграден от силата на Аллата закрепостена в куб от шест „антипода – отражения" - антиаллата, или от 7 елемента. В качеството си на образен пример, може да се каже, че това е своеобразна мини машина, механизъм за преработка или трансформация силата на Аллата в антиаллат, от което е изграден целия материален свят.

Из книга „Аллатра": „И още един много важен момент в образуването на Вселената, който дава разбирането, какво точно представлява тя. Стремежа на силата на Аллат към единна подредена форма ... задало движението на Вселената „от вътре на вън" и започнала да се разширява по правилната спирала. Така била зададена функцията на съзиданието. (Движението „от вътре на вън" още от времето на палеолита символично е било изобразявано във вид на правилна свастика („правилна", „дясно странна", свастика), тоест във вид на кръст със сгънати на ляво краища. Тя символизира движението по часовата стрелка – в посока на дясно... Между другото в превод от санскрит древноиндийската дума „svastika" от „su" - „свързано с благото", тоест „су-асти" - „прекрасното съществува", „благо съществуване") Но едновременно, със завиването на Вселената в посока на правилната свастика, силата на Аллат породила и противодействаща сила. Последната започнала да завива на вътре Вселената по посоката на обратната спирала в противовес на основното действие на Аллат - „от вън на вътре", обединявайки материята в единен материален Разум или така наречения (Животински разум).По този начин била зададена функцията на разрушение, противодействие на силите на Аллат. (Движението „от вън на вътре" у народите по света символически се изобразявало във вид на неправилна, агресивна, обратна свастика, тоест във вид на кръст с краища завити на дясно. Тя символизира движението обратно на часовниковата стрелка – движение на ляво. В митологията зараждането на противоборстващата сила е зафиксирано в образа на появата на огъня от водата)...

...Така, че по този начин във Вселената възникнали две право противоположни сили: голямата сила, която завърта Вселената на вън, и малката сила, която и противодейства вътре в самата Вселена. След проявата на тези две сили Вселената загубила своята кълбовидна форма и се уплътнила по тяхното действие, тоест сплескала се е, станала много по-плоска. Този момент е отбелязан в космическите легенди на народите под формата на разпукване на световното яйце и разделянето му на две половини, от които били сътворени съответно небето и земята, а между тях се намирали деленето (пространството) и водите. В други случаи се говори за това, че остатъчните компоненти от световното яйце след неговото разделяне се разширили и се превърнали във Вселената. В трети случаи пък се споменава за разделянето на света на две стихии или на две божества с право противоположни функции, създаване на невидими двойки.

Самите спирали са представени в митовете, например с първата двойка богове с противоположни функции (едното притежавало божествена същност, а другото – демонична), от които произлезли другите божества. В друг вариант на легендите – полухора – полузмии (при това съзидателните, явяващи се божества на водите, – с характерен зелен цвят на телата). В трети – персонажи, които въплъщават ред, водите на живота, плодовитостта, светлината и противоположните им – хаоса, смъртта, тъмнината, единично същество (например, съгласно африканските легенди – чакал, който пожелал да стане господар на Вселената). Така била изобразена Вселената в митовете и легендите на народите по света. Просто за съвременните хора вече е изгубено разбирането на духовната страна на въпроса и всичко е сведено до нивото на чисто материалистичното възприятие на древните легенди." (забележка: за силата на Аллата по-подробно можете да прочетете в книга „АллатРа“).

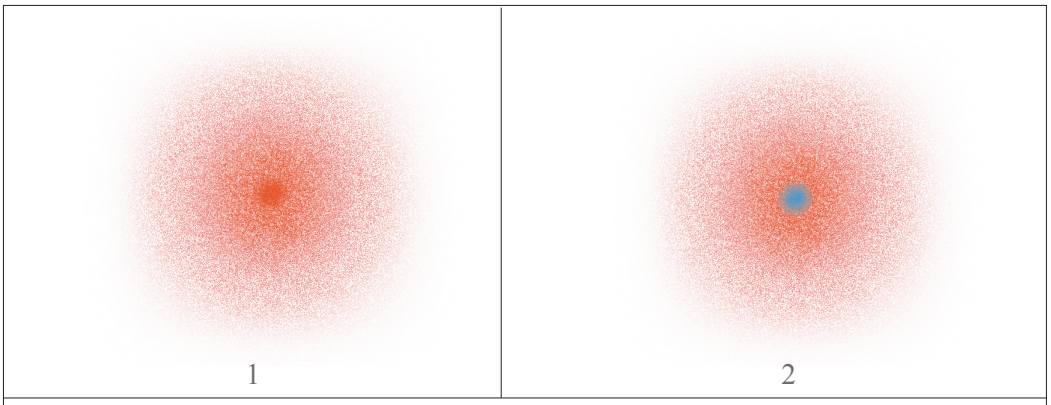
Структурата на септона: 6 антиаллата („антипод – отражение“, „димящи огледала“) и закрепостена между тях частица от силата на Аллата.

В древността тази структура, съставна единица на септонното поле, асоциативно била сравнявана с шест „димящи огледала“ (губителни начала), които обграждат сияещия източник (свещта на живия огън; истинното начало). Тези огледала изкривяват отразената светлина и не се явяват такава в своята същност. В древните предания истинното начало (закрепостената сила на Аллата) се сравнявало с горяща свещ, споменавало се, че веднага след като свещта угасне, всичко видимо ще изчезне и ще се превърне в нищо. Свещта – това е постоянното горене, огледалата – това е постоянното отражение. Така древните изразявали същността на постоянното движение и действието на тази структура – септона. Отраженията са повече, те привличат погледа на човека, съсредоточавайки неговото внимание върху мъртвото. Истинския източник на живота за човека е един, и той е скрит не във външния свят, нито в неговото тяло, а в душата. А като цяло се разказвало, че това множествено огледално отражение на единното е своеобразна граница между видимия и невидимия светове, истинската реалност и илюзията, която само се маскира като реалност. Тъкмо за това в духовните трактати са писали, че само този, който не е привързан към видимото, радее за душата.

Ползвайки съвременните асоциативни сравнения, шестте „отражения – антипода“ - антиаллата могат да се нарекат своеобразни микрохолографски обекти, които съществуват единствено благодарение на наличието в този свят на силата на Аллата и представляват същността на илюзорния свят – света на множеството псевдокопия. В древните трактати се споменава, че целия този временен свят се явява илюзия на огледалните пресичащи се отражения, привлича-

щи вниманието на човека благодарение на измамната реалистичност на сенките, на тяхната игра на взаимно съзерцаване. Всичко се явява отражение на нещо друго, следствие и причина. Това, което привлича повече човешкото внимание в неговия живот: огледалната игра на множеството отражения на материалния свят или истинния духовен източник – част от това се превръща и той. Всяка частичка По (и реалната и фантомната) – е своеобразна концентрация на септони и не голямо разредено собствено поле също изградено от септони. Тоест частичката По представлява висока концентрация на септони в малка част от пространството на – езоосмическата клетка. За по-добро разбиране на процеса, образно можем да сравним частичката По с атмосферния вихър (торнадото), където септоните се явяват молекулите на въздуха. Също така, частичката По може асоциативно да се сравни със снежна топка, състояща от множество снежинки (септони). В най-концентрирано място (самата частичка По) се падат до 80% от септоните, а на нейното собствено септонното поле, което я обгръща – до 20% от септоните. Като цяло фантомната частичка По (от която са изградени всички материални частици) може асоциативно да се сравни с удобен механизъм, предназначен основно за съхранение и транспортиране на вътрешния потенциал (енергията и информацията). А реалната частичка По (която представлява един от основните елементи на езоосмическата клетка), притежаваща много по-голяма концентрация на септони, може да се сравни с удобен механизъм, предназначен за частично преразпределение на вътрешния потенциал на фантомната частичка По.

Изображение 6. Схематичен пример на изобразени частички По, съставени от концентрация на септони: 1 – реална (стационарна) частичка По; 2 – фантомна частичка По.

В ранно ведическата митология съществувало понятието „мая“ (на санскрит माया *, буквално – „илюзия“), което впоследствие влязло в индуизма и други религии в Индия. Това понятие означавало, представа за каквото и да било, съществуващо само по себе си, извън Бога. Смятало се, че ако Бог е невидим, нищо не е в състояние да бъде изцяло видимо, тъй като в този случай човек се намира под въздействието на мая. Материалният свят – мая, състоящ се от множество илюзии, кара човека да възприема и вижда всичко изкривено, облечено в лъжливи форми, които не се явяват такива в светлината на истинска Реалност (духовния свят), Мая скрива Реалността. Илюзията възниква поради изкушението на човека с желания от този свят, неговото нежелание да проникне в истинската Реалност. Във Ведите терминът мая указвал на силата, която взима своето начало в материалния свят.*

Литература: Религия: Енциклопедия / съст. и общ. ред. Грицанов А.А., Синило Г. В. — Мн.: Книжен Дом, 2007.

Септонното поле – това е основната съставна част на цялата материална Вселена. Това поле е навсякъде. То образува основата на кои да е известни на днешен ден, също и още неизвестни на официалната наука полета и взаимодействия, материални обекти, органични и неорганични съединения и т.н. Собствено септонно поле може да се засече при всички „живи“ и „не живи“ обекти и явления. Например, Земята също има септонно поле. При това, както и при другите обекти, нейното поле проявява активност още преди да се е случило определено явление. Фиксирано е, че буквално 7-8 часа преди появата на торнадото в мястото на неговото зараждане, както и по целия път на бъдещото му предвижване се случва рязко повишение на наляганeто на септонното поле. Съгласно последните изследвания в областта на сеизмологията и вулканологията, проведени от учените на Международното обществено движение „АЛЛАТРА“, в „огнищата“ на нашата планета се наблюдава ръст на напрежението на септонното поле и промяна в неговото поведение преди активацията на вулкани, земетресения и други природни явления. Както показва практиката, тези процеси могат не само да се изучат и предвидят, но и да се управляват, могат да се направят напълно реалистични прогнози на бъдещите природни събития. *(забележка: вижте подробно в доклада „За проблемите и последствията на глобалната промяна на климата на Земята. Ефективни пътища за решаването на тези проблеми“ - http://allatra.org/ru/reports/o-problemah-i-posledstvijah-globalnogo-izmenenija-klimata-na-zemle).*

Днес главната тема за физиците (между другото, както и философите в древността) станала обсъждането на „предположението“ за съществуването на общо поле, което лежи в основата на всички явления и фундаментални взаимодействия в материалния свят. Но за разлика от античните учени, които ползвали значително по-древни знания за това единно поле, то много от съвременните учени блуждаят в тъмницата на „материализма“. Може би си струва прогресивните световни учени да заемат позицията на Наблюдател на дадените проблеми и да се замислят над проблема, защо именно в тези ограничени рамки се съсредоточава толкова човешки сили, внимание, нерви и ресурси. От къде изначално е възникнал този яростен стремеж на всяка цена *на материята да се даде централна роля в коя да е* „Теорията на Великото Обединение“ и заедно с това в съзнанието на настоящите и бъдещите поколения да се утвърждава теорията на материализма? Кому е изгодно да води човечеството в това русло на размишления и да концентрира такова внимание *върху първичността на материалното начало*, на първо място утвърждавайки тази програма в човешкото съзнание? Защо в дълбока древност знанията за Единното поле като единен материален Разум, Световен Разум, единно поле на Съзнанието, „космическа Мислеоснова“, „Княза на този свят“ и т.н. са се представяли като антипод на духовния свят? Защо се споменавало, че човешкото съзнание (неговото собствено септонно поле, в което се зараждат мислите) се отнася към животинското начало и се явявал част от общия единен Животински разум на Вселената? Защо дълбочинните чувства са се отнасяли към уникалното възприятие на човека (процеса, в който септонното поле не взима участие!), което свързвало Личността с душата (духовното начало), с духовния свят, притежаващ изключителна съзидателна сила, даряваща Личността с пълна свобода от властта на Животинския разум?

Понастоящем много физици изразходват своето жизнено време, влагайки колосални усилия за създаването на нови материалистични теории, блъскат главите си над неразрешимата дилема за създаването на „Вечни теории“, търсят уравнение за Единното поле, което би обединило *само чети-*

рите известни на днешен ден фундаментални взаимодействия: гравитационното, електромагнитното, слабото и силното. Но какво лежи в основата на тези полета и защо им е присъщо древното правило „промени условията и всичко ще се промени“? Изредените полета известни на днешен ден – това далеч не е предела на съществуващите взаимодействия в природата. Достатъчно е да се надникне в списъка на нерешените проблеми на съвременната наука по всяко от фундаменталните и направления, за да се разбере, колко малко хората знаят за себе си, за света и неговата структура. Не е нужно да се задълбочаваме в сложните космически процеси, а да си отговорим на простичките въпроси, какво представлява човешката мисъл? Как се образува и от какво се състои? Какво лежи в основата на свързаните с нея феномени? От какво са изградени полетата на съзнанието и подсъзнанието? Каква сила се крие в човешкото внимание и защо се явява своеобразен пусков механизъм на действието? Как протича процеса на предаване на информация в невидимия за човешкото око свят? Та нали в основата на всички тези процеси лежи чистата физика. ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА не само отговаря на тези въпроси, но и дава абсолютното разбиране за това, какво представлява човека и какъв е смисълът от неговото съществуване.

Септонното поле (Животинския разум) – това е самоосъзнаваща се високо – организирана разумна материална структура, която се само възприема като „живееща в реалния свят“. За нея са говорили още от древни времена като за всепроникваща сила, Висш разум, като някаква всеобхващаща, доминираща Същност противоположна на духовния свят, която се заражда в материалния свят. А за човешкото съзнание – като за материална част от тази разумна структура, която се противопоставяла на нематериалната човешка част – духовното начало (душата).

От древни времена в човешкото общество присъстват знанията за съществуването на сила (демоническа същност), която смятали за разумна и многократно превъзхождаща човешките възможности в материалния свят, но нищожна пред силите на духовния свят. В дълбока древност хората знаели, че природата не е мъртъв обект. Заедно с разбиранията за основния смисъл на човешкото съществуване, – за духовния живот, за душата и нейната независимост от тялото, за прераждането на душата, хората знаели и за живота и устройството на материалния свят, за това, че всяко природно явление се проявява посредством силата, която е свойствена за цялата материя (забележка: септонното поле). Те наричали нейните отделни проявления „духове“ (невидимите сили в света) и в тях присъствало разбирането, че във всички заобикалящи ги обекти в природата съществуват свръхестествени двойници (забележка: кой да е обект в материалния свят има своя собствено септонно поле).

Например, народите на Меланезия и Полинезия знаели за всепроникващия дух „мана“ – свръхестествената сила (скрита или потенциална), която не може да бъде възприета чувственно, носеща за човека основно злини и само на пръв поглед изглеждащи като нещо добро. Маната като сила може да бъде индивидуално, присъща на някои духове, мъртви, а също така и хора (основно магьосници, жреци, вождове), животни и предмети. За меланезийците маната означава тайнствена и активна сила, качествено отличаваща се от физически сили, и действаща по произволни начини. Така, например, те смятали, че: главата на клана притежава мана; магическите ритуали на дошлите на техните земи бели хора (мисионерите) съдържали повече мана, от колкото мана на местните ритуали; англичаните покорили народа маори, защото тяхната мана се оказала по-силна; дори местата с човешки отходи имат своя мана, бидейки „приемници на силата“ – тази, която притежават човешките тела

и техните биологични отпадъци. Освен това, тази сила била свързвана със „сянката“ на душата (забележка; субличността), обречена на унищожение със смъртта на нейния носител, преминавала към друго лице или се преобразува в тотем. Интересно е, че в другите части на света са се съхранили отгласи от това знание. Съществували са и други народи, които знаели за съществуването на такава сила. Например, в някои племена на индианците от Америка тази сила била известна като; вакан (ваканда; при племената сиу-дакоти), оренда (ирокезите; смятали, например, че в бурята се намира оренда, че човек изпаднал в ярост бива обладаван от оренда и т.н.), покунт (у племената шошона), маниту (при алгонкините), еки (у понгве в Африка). Мегбе (у африканските пигмеи – бамбути) и т.н. Всички тези понятия изразяват същото, което и маната при меланезийците.

До ден-днешен в съвременния свят се използва съставната част на сложните думи „-ман“, указваща вманиачаването породено от едно или друго действие, явление и т.н. В гръцкия език думата „mania – означава „безумие, възторженост, страст“. В славянските езици думата „мана“ означава „изкушение, лъжа, примамка, това, което води към заблуда, магьосничество“. Това е родствено на думата „мая се“, „мая“ (чиито значения са: мъчение; даване на знак; лъжа; мираж; заобиколен път), а също така древноиндийската дума „māyā́“ – „трансформация, вълшебна сила, лъжа, илюзия“ („ur-māyúṣ“ – „използващ зъл чар“). Още от древни времена у славяните са се съхранили митологичния персонаж Мара – зъл дух, който носи вреда на човека. На санскрит „mâra“ буквално означава – „убиващ“, „унищожаващ“. В будистката митология Мара – това е дух, който персонифицира злото и всичко, което води на смърт живите същества. В негово подчинение се намират огромно количество зли духове, изразяващи негативните човешки емоции (желание, ненавист, съмнение и т.н.). Неговата главна функция се считала създаването на препятствия за хората, вървящи по духовни я път, стремящи се към просветление, отвличането им от техния вътрешен духовен живот с външна земна илюзорна привлекателност, представяйки лъжата за истина, отрицателното за положително. Неговата задача е – да унищожи техния духовен живот. В митологията на будизма Мара – това е демон – изкусител, който се опитал да съблазни Буда Гуатама с различни земни видения и желания. В китайската митология има персонаж Ман – чудовищен змей – (дракон), който бил смятан за най-големия змей, царя на змейовете.

При различните древни народи присъствало разбирането, че всички неща в света са били надарени със сила, която не принадлежала на тези неща. За такива природни явления, например, като вятъра, дъжда или обекти като – реките, дърветата, камъни и т.н. се говорело, че притежавали „свой собствен дух“. Смятало се, че всепроникващата сила се намира навсякъде в Космоса, но се проявява само в необичайни явления, например в слънчевата и лунната активности, силни земетресения, ураганния вятър, гръма и т.н., в съществата, а също така и в хората, които били овладени от тази сила (магьосници и т.н.). Последните използвали маната за манипулации и молби за материални блага (забележете, различни от духовните!), мигновени желания, например с цел изцеляването от някаква болест, хубаво време, успех в битка, изобилие, власт. Тази сила представлявала същността на магическите действия. Смятало се, че такъв човек (магьосник) може да общува с природните духове и мъртвите хора (призраците) в процеса на гадаене или магия. Заедно с това присъствало и разбирането, че нито един човек не може сам да притежава тази сила: всичко, което правил, използвайки тази сила той правил посредством духовете, принадлежащи на тази сила, които в крайна сметка започвали да го управляват като роб. Подобен човек се поддавал на тези временни, илюзорни съблазни на Животинския разум, заплащайки за своите илюзии и игри с тази сила несъразмерно голяма цена – своята истинска жизнена сила и истинска свобода. Този път се считал за пътя на обречения на Смърт. (забележка: по-подробно вижте в книга „АллатРа“).

Въпреки това всички тези знания за враждебния към човека материален свят и силата, с която този временен свят бил надарен съществували на фона на основното понятие за – духовния свят и връзката на човека с него. Те съществували като допълнение към пояснението – в какво се състои смисъла на човешкия живот, какви са причините за неговото временно съществуване и страдания в този материален свят. Тоест, тези знания били дадени като допълнение към общите духовни знания с цел по-широко разбиране значението и важността на духовното начало в човека – душата. Още от дълбока древност хората знаели, че душата съществува извън тялото (по време на живота и след смъртта на тялото), че има способността да се преселва в нови тела и не се явява изключителна собственост на човека, а се явява само силата, способна да изведе човека отвъд пределите на материалния свят, способна да го съедини с вечния и изначален духовен свят. У хората битувало разбирането, че личността (не тялото, а този, когото човек усеща и възприема като себе си приживе) е способна в течението на един живот благодарение сливането си с душата да замине в духовния свят и по този начин да получи абсолютна свобода от властта на Животинския разум в материалния свят. Тъкмо това е и главния смисъл на човешкия живот. Всичко останало, както утвърждават древните, независимо колко много човек бил достигнал в своя живот в материален план е временно, илюзорно, смъртно и на Личността ще и се наложи да носи отговорност след смъртта на тялото за всичко, което е сторила приживе.

Въобще с думата „маг“ (на латински – „magi“, на гръцки – „magos”) древните гърци наричали жреците на персите и медяните („magush, mugh“). Те предполагали, че тази дума има прото индоевропейски корен „mugh” – „притежаване на сила, можене“, от този корен са образувани множество европейски думи означаващи „мога“, „имам възможност“. В древните времена „имащи възможност“ – наричали надарените хора, които притежавали сила (забележка: вижте в книга „АллатРа“). При някои тази сила идвала още с раждането, а други я придобивали в процеса на усвояване на специални техники. Тази сила е силата на Аллата и колкото повече имало от нея в човека, толкова повече се активизирало неговото септонно поле. Силата си е сила, всичко зависело от това какво избирал човек, където влагал своето внимание, както говорели в древността, – в своя жив огън (душата, дълбочинните чувства) или в издигащия се дим на илюзорния свят (мислите, емоциите от Животинското начало). Ако човек отдавал по-голямата част от своето внимание на „септониката“ (септонното поле), тоест на своите желания (мисли) от материалния живот, то на края получавал магия и катастрофални последствия за своята Личност. Ако човек насочвал дадената сила към своето духовно саморазвитие, тогава достигал главната цел на своя живот – духовно преображение и вътрешна свобода от материалния свят, от доминиращото влияние на неговото септонно поле.

В основата на тези човешки преобразувания лежи чиста физика. Съгласно древните изконни знания, силата на внимание – това е огромна жизненоважна сила, в която е скрита творящата сила на Аллата. Именно благодарение силата на своето вниманието Личността осъществява своя избор, и благодарение на всеки миг формира своя живот и своята послесмъртна съдба. Там, където човек влага своето внимание (Своя вътрешен потенциал), това става и негова реалност. Всеки опит за влагане вниманието в материалния свят и неговите съблазни неизменно формират реалност и довежда до продължително във времето страдание. Защо в духовните трактати се говорило колко важно е човек постоянно да концентрира своето внимание на своя вътрешен духовен свят. Само в този случай човек ще трупа ценен вътрешен потенциал за формирането на своя послесмъртен живот, а няма да го разпилява за формирането на своята смърт приживе (субличността). Говорейки с езика на ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА, ако човек изразходва не повече от 10% от силата на своето внимание върху материалния живот и 90%

от вниманието върху духовното начало на своя вътрешен свят, то тогава се случва това негово духовно преображение. В обратния случай, когато 90% от вниманието се отделя върху материалния живот, желанията и мислите от Животинското начало, а 10% - се отделя за грижа на своето духовно състояние, човек още приживе формира бъдещето си на субличност. Това не е философия или религия, а неотменим физичен закон.

Всички тези духовни знания подавани в една или друга форма съществували изначално в човешкото общество и етнографските изследвания сред различните народи по света потвърждават това. Интересно е да се отбележи, че при тези народи, които днешните учени от потребителските общества наричат „примитивни“, магическите практики са доста по-слабо развити (отделя им се много по-малко внимание) в сравнение със стремежа към духовното, за разлика от народите, в които вече била създадена институцията на религията и политиката. При последните, магията като тайно знание сред жреците и властимащите (вождовете) заема главна роля. Тоест, независимо от факта, че магията се среща сред всички народи, то сред „развитите общества“ тя започвала да доминира. Показателен е факта, че до ден-днешен магията и окултизма се явяват ядрото в повечето добре развити жречески и политически системи в съвременния свят и лежат в основата на кои да е световни преустройства, забъркани в кухнята на световната политика. Достатъчно е да се замислим, защо жреците, принадлежащи на различните религиозни системи използват всички възможни инструменти и принуждават милионите вярващи да изразходват своя вътрешен потенциал за „димящите огледала“, молейки „висшите сили“ за временното и илюзорното, например за разрешаването на някакви материални проблеми, за здраве, добра реколта, победа във войните и т.н. Какво се крие зад това? Кой управлява съзнанието на жреците, когато мотивират тълпите да се молят за всичко земно? Та нали по идея тяхната задача е да проповядват сред хората знанията за душата и духовното развитие в този временен свят. В какво се състои смисъла на повечето различни религиозни обреди и по какво се отличават от магическите обреди на аборигените, използващи силата мана?

Духовния живот предполага само една молба – за духовното спасение на Личността благодарение на своята душа. Тази молба човек извършва в своя вътрешен свят без външни посредници. В историята на религията на различните времена имало достатъчно много хора, които са се пробуждали духовно и осъзнавали цялата илюзорност и лъжовност на системата, цялото това огледално отражение на Истината. Такива хора като правило, независимо от техните длъжности в религиозната йерархия, осъзнавайки това са заминавали по-далече от властта на системата и отделяли повече време на своето истинското духовно усъвършенстване.

*В древна Индия се смятало, че в основата на магията лежат свръхестествените сили, свързани със силата на всемирната илюзия (мая). От древни времена у индийците понятието „мая“ съществувало, като обозначение на всемирната илюзия „преобръщащия“, преобразуващ принцип, определящ за съществуването на материалния свят. Имало цяло учение за „мая“, което свързвали с думата „магия“ (санскритската дума „тауа” - магьосничество, лъжа, мистификация, илюзорност). То се основавало на Закона на Подобието (подобното поражда подобно), за възможността човек **съзнателно** да въздейства върху окръжаващия го свят. Считало се, че с помощта на мая бог призовава към мним, илюзорен живот (който се възприема само чрез **съзнанието**) всички обекти в света, на който неведомия човек, лишен от знания придавал статуса на „реалност“.*

В основата на магията винаги лежи жаждата за власт. Известния философ от античността Прокъл написал за използваните от жреците свръх естествени сили лежащи в основата на магията следното: „Древните жреци, приемайки във внимание, че в природните закони е скрито някакво родство и симпатия на една вещ към друга, и между вещите са проявени окултни сили, откривайки, че всички неща се намират във всичко, създали свещената наука основана на тази взаимна симпатия и сходство... и използвали за окултни цели както небесните, така и земните същности, с помощта, на които, посредством определено сходство, ***извличали божествени сили в тази низша обител“.***

Принципът на Животинския разум „разделяй и владей“ фрактално се повтаря в човешкото потребителско общество. В историята може точно да се проследят периодите на активно въздействие на общото септонно поле върху човечеството посредством под контролното му човешко съзнание. Именно в тези периоди могат да се наблюдават изблици на активност в хората (неговите проводници), свързани с властта (магията, окултизма) в обществото, които изкривявали духовните знания на предишните поколения и въвеждали за младите поколения шаблони, изгодни на системата на Животинския разум, основаващи се на страха, ненавистта, раболепието.

Древните духовни предания гласели, че изконните духовни знания правят хората истински свободни и независими от илюзорния материален свят, разкриват вътрешната духовна сила. Обаче, когато в човешкото общество започнали да се формират религиите като институции на жреческата власт, изконните духовни знания започнали да се преправят в удобна за манипулация на хората форма. Ако проследим историята на различните религии, съществуващи в различните времена в човешкото общество, то всяка от тях, която набирала популярност на основата на зрънцата от духовните знания, впоследствие била разделяна на различни течения вследствие желанието за ***властване*** *в самата религиозна община. Протичал вътрешен процес на раздробяване на властта от потомците на жреците, което пораждало догматични разминавания от различно естество вътре в самото религиозно течение. Различията в тълкуването на* ***естеството на властта*** *се оформили в различни доктрини на върховната власт, в претенцията за „свое“ единствено истинно разбиране на духовните знания. Това е ярък пример как действа шаблона на материалното мислене, управлявано от септонното поле.*

Ако сравним институциите на властта на религиите и политиката през различните епохи и народи, то ясно ще проличат еднотипните шаблони на борбата за власт и влияние, свойствени на коя да е сложна система на организираната материя. Днес можем в цялата си пълнота да наблюдаваме резултатите от работата на общото септонно поле на стационарните частички По и тяхното влияние на съзнанието на хората като част от това поле.

Това наситняване на човешкото общество на малки части по най-различни признаци: започвайки от националностите, вероизповеданията, социалния статус, наличието на териториални граници и завършвайки с различни видове институции на властта, йерархии и т.н. „Разделяй и владей“ - това е отражение на произтичащите процеси в съзнанието на хората и кой всъщност ги манипулира и с каква цел.

Знаейки основите на ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА, може да се разбере, че съзнанието с неговите множествени мисли – това е просто септонното поле на Животинското начало, което с лекота манипулира човека, извличайки за своя живот неговия потенциал. Но благодарение на духовното развитие в човека се разкрива съвсем различно възприятие, не зависещо от септонното поле, позволяващо на човека да се освободи от доминиращото влияние на септонното поле и да се докосне

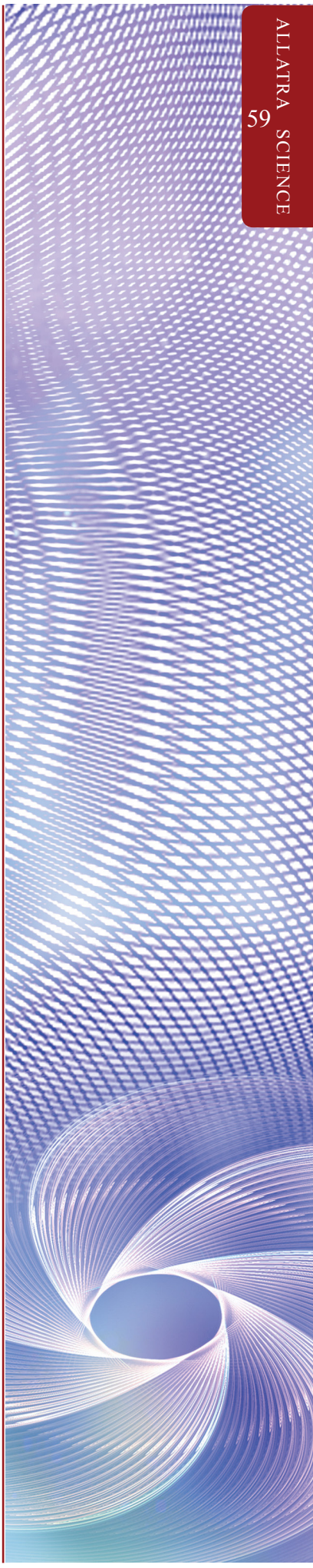
до своя истински източник на силата – душата. Както са писали древните, изгубвайки с времето духовните знания, изгубвайки ключовете за достъп към своя неизчерпаем духовен източник, хората започнали да служат на огледалата, завладени от театъра на техните илюзии.

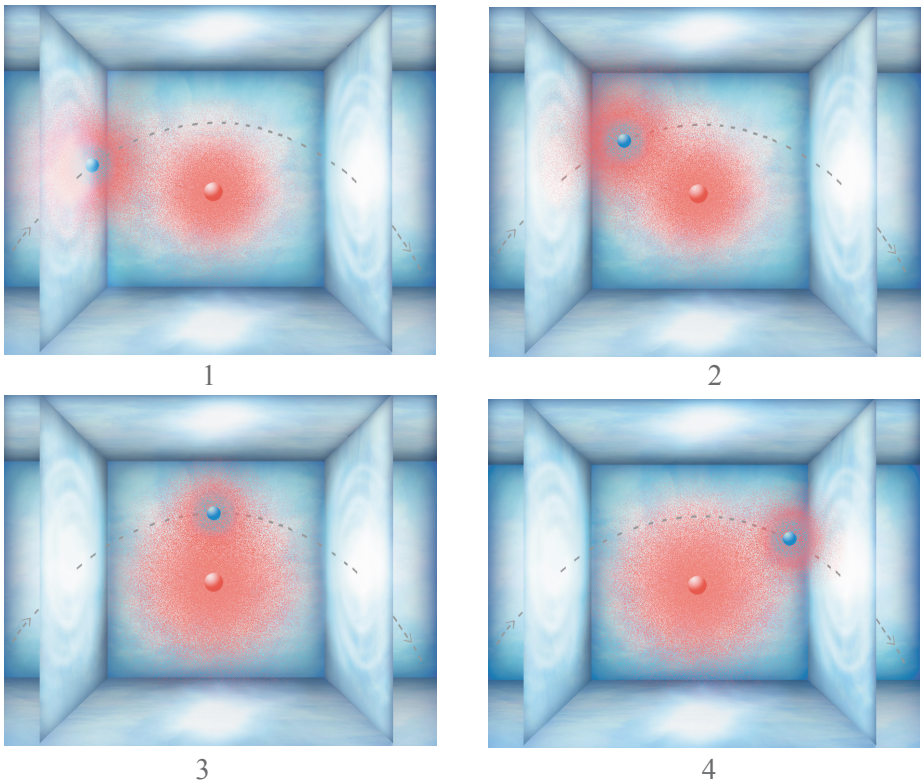
Литература: Философски енциклопедичен речник / глав. ред. Иличьов Л. Ф., Тедосеев П. Н., Ковальов С. М., Панов В. Г.— М.: Съветска енциклопедия, 1983; Митове на народите по света. Енциклопедия / гл. ред. Токарев С.А. – М.: Съветска Енциклопедия 1987; Елиада Мирич. Очерци на сравнителното религиозно ръководене. — М.: Ладомир, 1999; Религия: Енциклопедия / съст. и общ. ред. Грицанов А.А., Синило Г. В. — Мн.: Книжен Дом, 2007; Учебен речник-минимум за религиозното ръководене/ глав. ред. Ябълков И. Н. — М.: Гардарики, 2000; Атеистичен ре ник/ общ. ред. Новиков М. П. — М.: Политиздат, 1986; Основи на духовната култура (енциклопедически речник на педагога) / общ. ред. Безруков В.С.— Екатеринбург, 2000; Човек и обществото: Културология. Речник-справочник/ общ. ред. Штомпел О. М. — Ростов-на-Дон: Феникс, 1996; Касавин И.Т. Енциклопедия на епистемологията и философските науки. — М.: Канон+, 2009; Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. Бусел В. Т. — К.; Ірпінь: Перун, 2009; Skeat, Walter William. A Concise Etymological Dictionary of the English Language. NY: Cosimo, 2005; Williams, Monier. A Sanskrit-English Dictionary. Clarendon Press, 1872; Burnett, Tylor Edward. Primitive Culture: Researches into the Development of Mythology, Philosophy, Religion, Art, and Custom. Volume I. London: John Murray, 1871; Pokorny, Julius. Indogermanisches etymologisches Wörterbuch. 2 Bde. Francke: Bern-München, 1959; Mauss Marcel. Sociologie et anthropologie, recueil de textes, préface de Claude Lévi-Strauss, Presses universitaires de France, 1950.

РЕАЛНА (СТАЦИОНАРНА) ЧАСТИЧКА ПО

– фундаменталната „неделима“ (поточно не материална полева структура), намираща се в центъра на пространствения куб на езоосмическата клетка. Реалната частичка По представлява висока концентрация на септони в най-малката област на пространството – в центъра на езоосмическата клетка. Тя е наречена „реална“ или „стационарна“ вследствие уникалността на своето положение, функции и характеристики (за разлика от ФАНТОМНИТЕ ЧАСТИЧКИ ПО, от които са съставени всички елементарни частички във Вселената). Реалната частичка По – това е единствената *основна основополагаща „частичка“ на материалния свят,* която постоянно и неизменно се намира в стационарно (относително неподвижно) състояние в своята езоосмическа клетка. Във всяка езоосмическа клетка се намира една реална частичка По. Няма нито една езоосмическа клетка, в която да няма такава частичка. Всяка реална частичка По в пределите на своята езоосмическа клетка изпълнява „ръководеща“ роля в „коректировката“ на движението и частичното преразпределение на вътрешния потенциал на фантомните частички По, преминаващи през дадената клетка. Тя прочита информацията и иззема като правило 10% от вътрешния потенциал на преминаващата фантомна частичка По. При това реалната частичка По получава цялата информация за елементарната частица и нейното движение, прочитайки я от нейната (главна) преминаваща през клетката фантомна частичка По, влизаща в състава на дадената елементарна частица.

Частицата По е наречена „реална“ защото е именно стационарна „частичка“ (*в значението на полева нематериална структура) стабилно съществува в материалния свят,* в сравнение с всички негови временни обекти и явления, съставени от фантомни частички По. Тя се явява „информационен преразпределител“ и „поглъщаща“ на енергията (силата на Аллата, поради която съществува целия материален свят). ***Важно е да се отбележи, че никога, при никакви условия или обстоятелства реалната частичка По не може да се сблъска с фантомната частичка По.***

Изображение 7. Схема на траекторията на преминаване на фантомната частичка По през езоосмическата клетка и процеса на отнемане на част от нейния вътрешен потенциал от реалната частичка По.

Дори в езоосмическата клетка да се случи сблъсък на две фантомни частички По, то реалната частичка По единствено ще погълне избликa на енергия от сблъсъка и ще преразпредели информацията, но самата тя ще остане непоклатима в центъра на езоосмическата клетка. ***Нищо в този свят, никоя негова разрушителна сила не може да разколебае и наруши строя на реалните (стационарните) частички По, намиращи се в строго зададено положение в езоосмическата решетка.***

Ето един простичък пример. Разрушителната сила на термоядрения взрив се базира на енергията генерирана от ядрения синтез (например, синтеза на едно атомно ядро на хелия и две атомни ядра на деутерия), при което се отделя колосално количество енергия. Но ако във видимия свят на третото измерение в резултат на този синтез може да се наблюдава взрив с огромна мощност, то в микрокосмоса на задълбочената квантова физика на нивото на първичните процеси, случващи се в езоосмическата решетка или по точно във всяка езоосмическа клетка, ще се наблюдава само процес на сблъсък на две фантомни частички По и доста по-интензивно преразпределение на техния вътрешния потенциал, тоест предаване на голямо количество енергия и информация към реалната частичка По и *по-нататъшно разпределение на получената енергия и информация върху цялата система от* реални частички По в езоосмическата решетка.

Асоциативно подобен процес можем да сравним с наблюдателя гледащ на екрана на компютъра реалистичен взрив с разрушителни последствия. Обаче, на ниво пиксели в матрицата на дисплея в това време ще се осъществява стандартен планомерен, програмиран пренос на информация за картинката и преразпределение на енергията, благодарение, на която тази картина ще бъде видима за наблюдателя на екрана. (*забележка: подробен пример с пикселите можете да прочетете в книга „АллатРа“ на стр.220).* Този асоциативен пример нагледно демонстрира

различието във видимите и невидими процеси изграждащи същността на едно и също явление.

Така че на нивото на микрокосмоса на – реалните и фантомните частички По в езоосмическата решетка протича единствено предаване на енергия и информация на нивото на обектите в миктокосмоса, който е изграден от фантомни частички По – както видими, така и невидими изменения. Познавайки функциите на фантомните и стационарните частички По, техните действия, може да се разбере от къде се появява енергията, къде изчезва и как се преразпределя в материалния свят.

Съществуват определени закономерности относно реалната (стационарна) частичка По:

• Реалната частичка По е стабилна, тя никога и никъде не изчезва докато съществува материалния свят.

• Количеството на реалните частички По във Вселената винаги е постоянно, тъй като реалните частички По се явяват неразделна част от езоосмическата решетка.

• Реалната частичка По не може да бъде раздробена или унищожена от нито една сила, произлизаща от системата на материалния свят.

📖 *Ще дадем простичък пример с билярдна топка. Какво наблюдава човека по време на игра на билярд? Неговото внимание е концентрирано върху топката, нейното движение, нейното забавяне по повърхността на масата и спирането и. Но от къде идва енергията, която кара топката да се движи и да участва във всички действия, както и къде изчезва след това, карайки топката да спира? Играча може логически да „проследи“ следните стадии: Появата на мисълта – предаване на импулса към мускула на ръката – предаване на енергията към щеката – предаване на енергията от щеката към топката – движението на топката – нейното забавяне – спиране, вследствие на триенето с повърхността и затихването на импулса. А ако играчът е любител и на класическата физика, той ще вземе предвид и закона за съхранение на механичната енергия, закона за съхранение на импулса, молекулярните взаимодействия, въздействието на гравитационните сили и т.н. Какво всъщност се случва от гледна точка на квантовата физика? Какво способства появата на самата мисъл, как след утихването на импулса на обекта от видимия свят (топката) протича поглъщането и преразпределението на енергията и информацията в квантовия свят? На тези въпроси отговаря ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА, която дава подробни знания за езоосмическата решетка, септонното поле, функционирането на реалните и фантомни частички По.*

📖 *В един от най-значимите древнокитайски философски трактати „Гуандзъ“, обединяващ текстовете на най-различни автори (IV-III в. преди н.е.), – субстанционната „запълненост“ и подреденост на универсума се подчертава с определението за пространство и време от словосъчетанието „джоу хе“ („времева и [пространствена] съгласуваност). Интересно е, че под йероглифа „ех“ (съединение) се подразбира „шест съединения“ („лю хе“) – формулата за взаимна координация на трансформацията („хуа“) на вселенските субстанции в пространството („четирите страни на света, горе и долу“). Понятието „джоу хе“ в случая се определя като* ***някаква „мрежа“, улавяща Небето и Земята, които, на свой ред се явяват „мрежата“ на „всички неща произлизащи от тъмнината“.***

Литература: Лисевич И.С. Литературната Китайска мисъл на границата между древността и средните векове. – М.: Наука, 1979; Кобзев А.И. Учението Ван Янмина и класическата китайска философия. – М.: Наука ГРВЛ, 1983; Еремеев В.Е. За древнокитайския пространствено-временен модел на света // 20-и НК ОГК. Ч. 1. –М., 1989; Китайска философия. Енциклопедический речник. Глав. ред. Титаренко М.Л. – М., 2009.

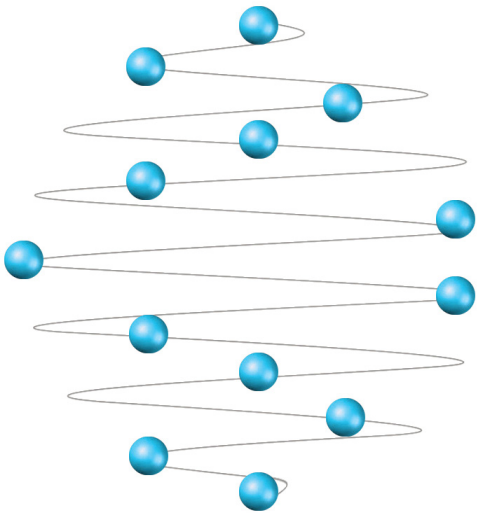

ФАНТОМНА ЧАСТИЧКА ПО

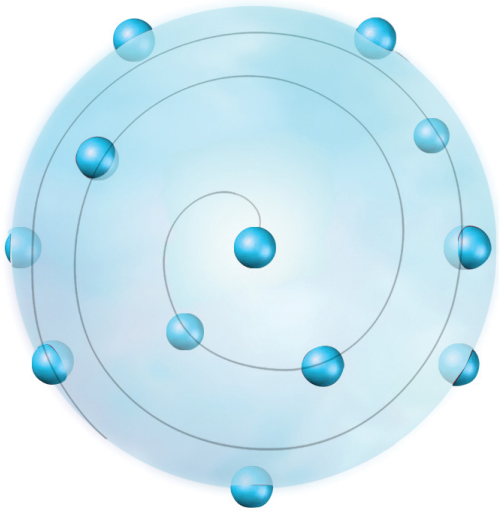
– това е концентрация на септони, около които се намира не голямо разредено собствено септонно поле. Фантомната частичка По има вътрешен потенциал (явява се негов носител), който се обновява в процеса на езоосмоза. Съгласно своя вътрешен потенциал, фантомната частичка По има своя съразмерност. Най-малката частичка По се явява уникалната силова *фантомна частичка По – Аллат (забележка; по-подробно вижте по-нататък в доклада)*. Фантомната частичка По – това е организирана структура, намираща се в постоянно спираловидно движение. Тя може да съществува единствено в комбинация с други фантомни частички По, чиято съвкупност образува първичните проявления на материята. Вследствие своите уникални функции тя се явява своеобразен фантом (призрак) за материалния свят. Имайки предвид, че от фантомните частички По е съставена цялата материя, това автоматично и предава характеристиката на илюзорна конструкция и форма на битието, зависима от процеса на езоосмоза (запълването и с вътрешен потенциал) Фантомните частички По се явяват нематериални образувания. Но в комбинация (последователно съединени) помежду си, построени съгласно информационната си програма в определено количество и подредба, на определено разстояние една от друга, изграждат основата на коя да е материя, определят нейното многообразие и свойства благодарение на своя вътрешен потенциал (енергията и информацията). Фантомната частичка По – това е нещото, от което са съставяни елементарните частици (фотона, електрона, неутриното и т.н.), а също така и частиците преносители на взаимодействията. Това е първичното проявление на материята в този свят.

Какво представлява енергията, вътрешния потенциал на обекта от микрокосмоса? ***Това е съвкупност от вътрешните потенциали (енергии и информация) на фантомните частички По, от които е изграден обекта на микрокосмоса. Тоест енергията на вътрешното състояние на елементарната частица е равна на сумата на вътрешните потенциали на частичките По, нейните съставни.***

На даден етап на развитие на научно-техническия прогрес, съвременната наука разполага с определени възможности за изследването на микрообектите и тяхното взаимодействие на субатомно ниво. Но тези технически възможности са ограничени (тъй като позволяват наблюдение само от позицията на наблюдател от третото измерение) и оставят много какво още да се желае. Образно казано това е все едно наблюдател, който се намира в мъгла и се опитва да изучи разсеяно петно светлина, при това намирайки се на разстояние няколко километра от източника, да съди за него според видимите за неговите очи явления и да прави предположения за неговата цялостност (неделимост). Разбираемо е, че това предположение няма да съответства на действителността, тъй като приближавайки се към дадения светлинен източник (а в микрокосмоса е нужно да се взима във внимание огромното разстояние между изграждащите го микрообекти), наблюдателя вместо разсеяна светлина вече ще вижда петна от няколко светещи обекта. А приближавайки се още по-близо към обекта, ще забележи, че това да речем е светлина от лампи, прикрепени към стълбове за пренос на електричество, които се намират на равни разстояния един от друг. Подобно на процесите в микрокосмоса – това е този максимум, който наблюдателя от третото измерение може да види, намирайки се в системата на материалния свят, бидейки част от самата тази система. А въпроса от какво е изградена всяка една от лампите и от къде идва електрическия ток (Ако предположим, че това е образно сравнение с фантомните частички По, изграждащи микрообектите) за него ще остане загадка.

Електрон. Изглед от страни

Електрон. Изглед от горе

Изображение 8. Пространственото разположение на 13 фантомни частички По, образуващи електрона. С допълнителна линия е показана траекторията на движение на фантомните частички По в пространството.

Фантомната частичка (от гръц. Phantasma – призрак) или „илюзорната“ частичка По е наречена така поради *своето основно свойство – способността моментално да изчезва „в нищото“ и отново да се появява в пространството на езоосмическата решетка, съгласно своята нова информационна програма.* В древните трактати образно я сравнявали с парата, появяваща се за миг и отново изчезваща. Защо от древността съществуват сведения за това, че целия живот на човека, материята, Вселената са – илюзорни.

цялата материя носи дискретен характер (от лат. *discretus* – разделен, скокообразен).

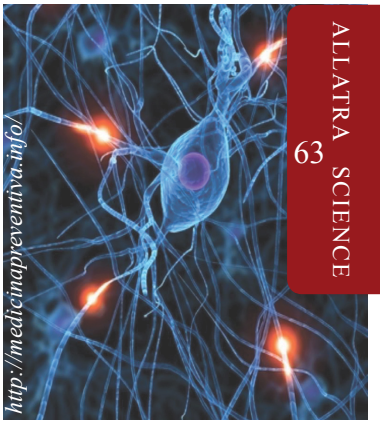
Фантомната частичка По съществува само в група с други фантомни частички По, заедно изграждайки материята на се случва или разрушаване, или преобразуване на дадената елементарната частица изчезва или се преобразование на преобразува в друга различните нива от нейната организация. Фантомната частичка По, не съществува сама. Ако от строежа на елементарната частица отделим само една фантом-

„Живота не може да бъде временен, временно е само съществуването“.
Ригден Джапо

Фантомната частичка По, е свързана с други фантомни частички По и постоянно се предвижва по тяхната обща *спираловидна траектория* от момента на своето появяване до момента на своето изчезване в езоосмическата мембрана. **Фантомната частичка По притежава важното свойство – да прониква през езоосмическата мембрана и да участва в процеса на езоосмоза**. Благодарение на това нейно свойство

на частичка По, то се случва или разрушаване, или преобразуване на дадената елементарна частица.

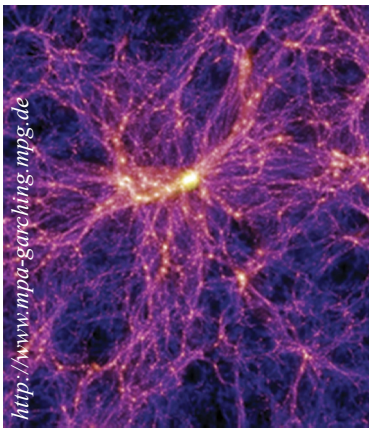
Например, ако от фотона, състоящ от 3 фантомни частици По *(забележка: подробно за фотона вижте по-нататък в доклада)*, се отдели една частичка По, тогава дадената фантомна частичка моментално ще изчезне в езоосмическата мембрана, а след нея ще изчезнат и останалите две фантомни частички По

Клетки на главния мозък

Инфо карта на развитието на Интернет мрежата

Моделиране на съвместната еволюция на квазарите, галактиките и тяхното мащабно разпределение

Пояса на Орион

и в резултат на това дадения фотон ще престане да съществува.

Съществуват определени закономерности относно фантомните частички По:

❖ Фантомната частичка По притежава вътрешен потенциал (явява се негов носител), обновяващ се в процеса на езоосмоза

❖ Съгласно вътрешния потенциал, фантомната частичка По притежава специфична пропорция. Най-малката фантомна частичка По се явява уникалната силова фантомна частичка По – Аллат

❖ При разрушаването на микрообекта (или неговото преобразуване) фантомната частичка По, влизаща в неговия състав, може безвъзвратно да изчезне в езоосмическата мембрана. А при неговото създаване – да изникне от езоосмическата мембрана в процеса на езоосмоза.

❖ Фантомната частичка По е нестабилна, тя може да изчезва от материалния свят и отново да се проявява с обновен вътрешен потенциал (енергия и информационна програма).

❖ Фантомната частичка По съществува само заедно с други фантомни частички По

❖ Всички елементарни частици са съставени от определено количество фантомни частички По.

❖ Количеството фантомни частички По във Вселената е непостоянно, но те са много по-малко от количеството реални (стационарни) частички По.

*В свещените предания, митове и религиозни учения на различните народи по света са се съхранили множество сведения **за илюзорността на този свят.** Ще дадем няколко примера.*

При индианците от Северна Америка димът олицетворявал мимолетността на живота, средството за връзка с боговете. Стълбът от дим, издигащ се от върха на вигвама или юртата, символизирал световната ос, спасителната пътека на времето и пространството водеща във вечността и безкрайността.

Литература: Джак Тресидер. Смислов речник. – М.: ФАИР-ПРЕСС, 2001.

„Сега чуйте вие, словолюбци: „днес или утре ще отидем в еди-кой си град и ще живеем там една година, ще търгуваме и ще печелим“; вие не знаете, какво ще се случи утре: тъй като какво представлява живота ваш? пара, явяваща се за миг, а после изчезваща. Вместо да ви казваме: „ако Господ е рекъл и сме живи и здрави, тогава ще направим това и онова“, – вие, поради своята надменност, суетност: а всяка суета е зло. И така, който иска да твори добро и не го върши, той носи грях за себе си“

Литература: Библия. Новия Завет. Послание на Яков. Глава 4. Стих 13-17.

„Знай, временното, преходното – нямат истинско битие; а вечното, непреходното – няма небитие! Всичко това са способни да различат тези, които са вникнали в смисъла на нещата и виждат истината“.

Литература: Бхагавадгита. Глава 2 стих 16

В ислямската традиция целия материален свят, заобикалящ човека до неговата смърт, се именува с думата „Дуня“. От момента на смъртта този свят за всеки човек се приближава към своя край и той встъпва в следващия свят (ахира). Дуня има край, а ахира е вечен. Тъкмо за това всеки човек, живеещ в този свят е длъжен да се замисли над това и да се старае да заслужи милостта на Аллах както в този свят, така и в следващия. В Корана Аллах говори за мнимите прелести на този свят, чието притежание се явява целта на неверниците.

Литература: Ислямски Енциклопедически речник А. Али-заде, – М.: Ансар, 2007.

*Според представите на осетинците (един от коренните народи на Кавказ) – съществува реален, истинен и неизменен свят – **„æцæг дуне“** (в превод от осетински език – „истински свят“), където отпътува душата на мъртвия, и земен **„мæнг дуне“** (в превод от осетински език – „илюзорен свят“), призрачен и лъжовен. Бъдещето се възприемало като преход в друго битие, в света на истинската реалност. Земното съществуване не се ценяло толкова, колкото живота отвъд битието. Настоящето се представяло само като призрачен миг, който може да бъде оценен единствено от позицията на вечността. В осетинската религиозна култура и до ден-днешен се е съхранило разбирането за различието между призрачния свят (мæнг дуне) и истинния, неизменен свят (æцæг дуне). Понятието за душата е свързано с древната представа за съществуването на човека и исторически се явява едно от първите понятия. В евразийското пространство в епохите на ранните цивилизации идеята за безсмъртието на човешката душа, преселението на неговия дух в отвъдния свят, се вплитала в космологическата схема на мирозданието и играла съществена роля в нейната организация.*

Литература: Цораев З.У. Идеята за безсмъртието на душата в осетинската религиозна култура. /III Руски Милерови лекции (Материали от научна конференция 4-5 октомври 2012 г.): Сборник от статии; Сев.- Осет. ин-т хум. и соц. ислед. на името на. В.И.Абаев. Владикавказ: ИПО СОИГСИ, 2012. – 420с.

В будисткото учение има много интересни концепции, които за съжаление на днешен ден вече се явяват религиозна идеологическа преработка на много по-древни знания, известни на много народи по света. Например учението за променливостта и непостоянството се явява общо за Упанишадите (древноиндийски религиозно – философски трактати) в ранния будизъм. В учението за общото непостоянство „анитя“ (самата дума се превежда като „непостоянен; невечен; нетраен; преходен“; санскритското अनित्य, anitya; китайското 無常, у-чан; японското 無常, мудзьо) се разказва, че всичко в света се намира в постоянно движение, и че нищо не е неизменно, включително звездите, планетите и т.н. Анитя се явява основен принцип на взаимозависимия произход на явленията. Тя се проявява в човешкия живот във вид на процеси като растежа, стареенето, поредицата от прераждания, във вид на страдания и т.н. Тъй като всички световни феномени са непостоянни, то привързването към тях е безсмислено и води до страдания. Истинското завършване на анитя се явява нирвана – единствената реалност, която не търпи промени, не загасва и не умира. Разбирането на това, че всичко в живота е непостоянно, променливо, разрушава се и изчезва, се явява първия стадий на просветлението. Дълбокото вникване в непостоянството, възникването и изчезването на кой да е обект на съзерцание, а също така възпитаване в себе си на не привързване към каквото и да било се явява крачка на Пътя към освобождението (чиято първа степен е – шротапана, „встъпващия в потока“).

*Модификация на учението „анитя“ се явява будисткото онтологично учение за елементите и мигновеността на битието – Кшаниквада (санскрит क्षणिकवाद „теория на мига“). „Кшана“ означава миг (образно се сравнява с времето, за което можеш да щракнеш с пръсти). Кшана е с продължителност на блясъка на една дхарма (разглеждана в значението си на елемент от битието, това, от което е съставено всичко). Съгласно даденото учение висшата реалност е съставена от точкови моменти – дхарми. Дхармите („притежаващи признаци“; от санскритския корен **дхри**, което означава „държа, поддържам“) – това са множествени, динамични, неразложими носители – субстрати на елементите, на които се фрагментира потока на съществуването. Всяка Дхарма носи само един определен признак.*

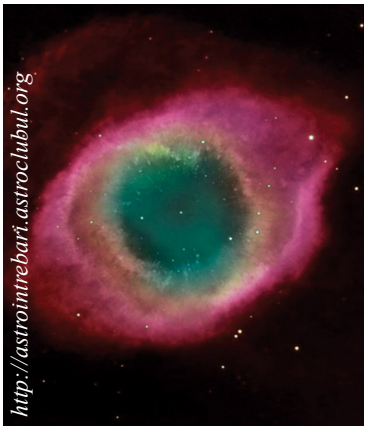
Разрез на ствола на дърво (64х) снимка от микроскоп

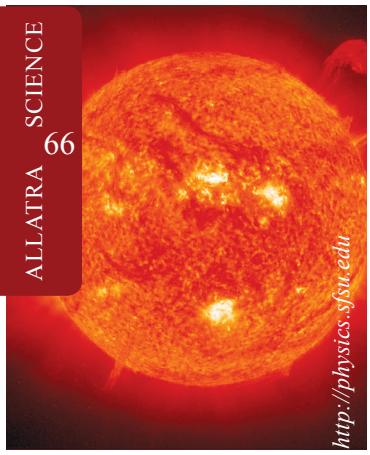
Човешко око

Структура Пишат – геологично образуване с диаметър 40 км западно от Мавритания

Планетарна мъглявина Охлюв

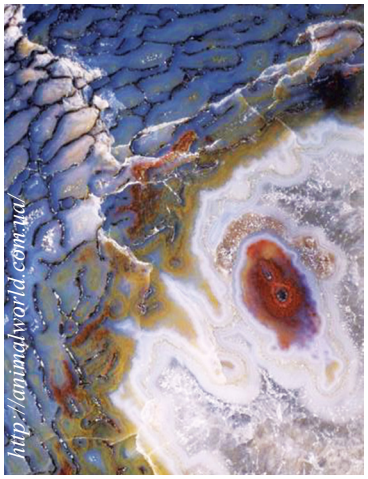
Слънцето

Дъждовна капка на крилото на пеперуда

Повърхността на Юпитер

Кост от динозавър

Дхармите в източната философия – това са мигновено светващи и угасващи частици, мигновени прояви на невидимия източник, изграждащи постоянно променящия се поток и действащи по определени закони на собствената природа. Всеки миг дхармите проблясват и изчезват, образувайки нова „шарка“ (знак), нова комбинация, обусловена от закона на взаимозависимото проникване (пратитясамутпада – координация на [елементите дхарми]; закона за причината, съвместно – зависимия произход на елементите, когато един елемент винаги е след друг и пред него при това без съществено взаимно влияние един на друг) и кармата. Дхармите се намират в постоянно движение, в потока на създаването и разрушението. Всеки елемент съществува един момент (кшана), той става нещо като точка във време-пространството. Материалния свят – това е непрекъснат поток от дхарми, които по своята природа са прости, неделими.

Човешкото възприятие за света е подобно на възприемането на кадри от движеща се кинолента, които така бързо се сменят един с друг, че у човека се създава пълната илюзия за стабилна и продължителна „реалност“ – картините на заобикалящия свят и живеещите в него хора. Смяната се случва толкова бързо, че самият процес на преход към новото съдържание не подлежи на наблюдение. Всъщност нито материята, нито субстанцията не съществуват, съществува единствено поток от последователни дхарми (отделни елементи). При това дадения поток не се явява хаотичен, с нищо не обусловен процес: всеки елемент се появява в съответствие със закона за взаимозависимия произход. Подчертава се, че това, което се възприема от индивидума като „АЗ“ – това е само илюзия, „подсказвана“ на човека от скандхите (обединения дхарми по един и същи принцип на психо-физическа активност). Като следствие, това на свой ред води до страдания и нещастия, изпитвани от тези „АЗ“.

Литература: Жуковска Н.Л., Корнев В.И. Будизъм като културно-исторически феномен. Речник. - М.: Република, 1996; Канаева Н. А. Кшаникавада / Будизъм като културно-исторически феномен. Речник. - М.: Република, 1996; Лисенко В. Г., Терентев А. А., Шохин В. К. Ранна будистка философия. Философията на джайнизма. - М.:Източна литература, 1994; Философия. Енциклопедичен речник / глав. ред. А.А. Ивин. - М.: Гардарики, 2004.; Философска Енциклопедия. в 5 т. // глав. ред. Ф. В. Константинов. - М.: Съветска енциклопедия, 1960-1970. .

ОСНОВНИ ОТЛИЧИЯ НА РЕАЛНИТЕ И ФАНТОМНИТЕ ЧАСТИЧКИ ПО

Защо фантомните и реалните частички са наречени по един и същ начин - „частички по“? Самото название „частичка По“ („частичка“, състояща от По) е взето от древността в качеството си на обозначение на *най-малката величина на проявлението благодарение силата на Аллата посредством септонното поле на материалния свят*. Фантомната частичка По и реалната частичка По – са абсолютно различни по характер и функции частички, които са обединени единствено от общата съставна част на материалния свят – септона. Тяхното общо название „По“ – това не е само показател на най-малката величина („на частичката“) на материалния свят, но и почитане и уважение към изконните знания (в дълбока древност в едно от първите предания се говорело за това как целия свят е създаден от ***зрънца По)***.

Фантомните частички По и реалните частички По *кардинално се различават помежду си по своите функции и предназначение*. Реалните (стационарните) частички По формират невидимата основа на материалния свят – общото септонно поле, което оказва основно влияние върху видимия свят (в това число и третото измерение) и управляват материята. А фантомните частички По формират основата на видимата част на света на материята и благодарение на своята концентрация от септони се явяват преносители на *вътрешния потенциал, тоест енергията и информацията.*

В древността разликата между частичките била обяснявана с асоциативни пример с риба (образното сравнение с реалната частичка По) и птиците (образното сравнение с фантомните частички По). Стихията на рибата – това е водата. Рибата не се вижда дори и да се намира в малко езерце, но тя съществува там. Езерото е ограничено от бреговете, тъкмо за това рибата живее единствено в неговите граници (Сравнение с езоосмическата клетка). Стихията на птицата е – небето. За разлика от рибата, която не напуска очертанията на езерото, птицата може да лети и да достига различни езера (образното сравнение с постоянното движение на фантомната частичка По).

ОСНОВНИ ОТЛИЧИЯ НА РЕАЛНИТЕ И ФАНТОМНИТЕ ЧАСТИЧКИ ПО

РЕАЛНИ ЧАСТИЧКИ ПО	ФАНТОМНИ ЧАСТИЧКИ ПО
• Формират невидимия материален свят	❖ Формират видимия материален свят.
• Всяка една частичка се намира в отделна езоосмическа клетка. Тя е свързана с другите подобни частички посредством общото септонно поле.	❖ Фантомната частичка По не може да съществува отделно, сама за себе си. Тя моментално изчезва в езоосмическата мембрана. Съществува само във връзка с други частички По, формирайки елементарните частици, които се състоят от три и повече фантомни частички По.
• Неподвижни (стационарни), постоянно се намират в своята езоосмическа клетка .	❖ Подвижни, постоянно се движат по спираловидна траектория.
• Отнемат частично енергията и прочитат информацията от преминаващите през езоосмическата клетка фантомни частички По, преразпределят получения потенциал към системата от реални частички По – септонното поле.	❖ Преминават през езоосмическите клетки прониквайки през езоосмическата мембрана, участват в процеса на езоосмоза. Могат мигновено да се появяват и мигновенно да изчезват в различните части на езоосмическата решетка.
• Количеството на реалните частички По е постоянно и неизменно.	❖ Количеството на фантомните частички По варира, но те са много по малко на брой от реалните частички По.

Както беше споменато, в древните времена процесите протичащи в невидимия свят са се обяснявали чрез разбираеми и видими за човека явления и предмети. Образуването на света от невидимите най-малки частици се е обяснявало с примера на семето (творящия в него дух), подобно зараждащия се живот, а също така и с примера на най-малките зърна на тези зърнени култури, които били известни в бита на местните народи. Нека приведем няколко кратки примера, свидетелстващи, че подобни знания са съществували у народите, живеещи на различни континенти. Азия: в индуизма семето означава божествен дух (Атман), който се намира в центъра на битието, А семето – зърното, символизирало ***семето на живота, множественото в малкото****. Африка: според една от версиите на космологическия мит на африканското племе на догоните, света произлязал от думата „Амма“ (Първичния Звук), давайки начало на безкрайно малкото – кизе узи (с което родствено обозначават зрънцето По, или зрънцето фонио – най-древната зърнена култура в Африка). Америка: при американските индианци клас маиса с всички свои семена олицетворявал народа, всички неща във вселената и т.н.*

Литература: Митове на народите по света. Енциклопедия // гл. ред. Токарев С.А. – М.: Съветска Енциклопедия 1987. Том I; Джак Тресидер. Речник на символите. – М.: ФАИР-ПРЕСС, 2001.

ЕЗООСМОЗ

– това е основополагащия процес, благодарение на който съществува материалния свят. ***ЕЗООСМОЗА – това е вътрешен енергетически тласък, носещ в себе си потенциал, тоест сила и информационна програма, за каквото и да е действие в материалния свят***, в това число и на зараждането на живота. Всичко в материалния свят съществува благодарение на вътрешния потенциал. Именно неговото количество и своевременното попълване на кой да е обект, поле, частица и др. с него определя качеството и количеството във времето на съществуване на дадения обект, явление и т.н. във видимия и невидимия материален свят.

Разбирайки процеса на езоосмоза може да се намери отговор на множество физични въпроси, в това число и от квантовата физика. Например днес е известно, че основната характеристика на атома се явява неговата *вътрешна енергия*. Атома представлява квантова система (тоест подчинява се на квантовата механика). Неговата пълна вътрешна енергия се квантова, тоест приема *дискретен* (скокообразен) ред значения, които съответстват на стационарното (устойчивия, неизменен във времето) *състояние* на атома. Но защо енергията на атома може да се променя *единствено по скокообразен начин* посредством квантовия преход на атома от едно стационарно *състояние* в друго? Защо в квантовата механика *импулсния момент* и *движението на енергията* в частицата в ограничена част от пространството могат да приемат единствено ограничен брой *дискретни значения*? Какво лежи в основата на тези процеси? В съвременната наука се утвърждава, че квантовите атомни енергии се явяват следствие от вълновите свойства на електрона. Но от какво е съставен самия електрон и как се случва неговото преобразуване от частица във вълна и обратно? Какво изначално определя квантовите състояния в атома на химическите елементи? Тези и много други въпроси намират своя отговор знаейки основите на ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА.

ЕТИМОЛОГИЯ НА ДУМАТА ЕЗООСМОЗ.

Думата „езоосмоз“ е образувана от две думи: „езо“ и „осмоз“. Гръцката дума „ЕЗО“ (гръц. „ἔσω“) е образувана от предлога „eis“ (гръц. „εἰς“). То има няколко значения. Във всекидневието „езо“ се използва като „във; вътре; отвътре; в пределите“. Но интересното е, че в духовните трактати дадената дума се използва в словосъчетанието с „**вътрешен човек**“ (ὁ ἔσω ἄνθρωπος), тоест в понятието на „душа“, „вътрешно аз“.

Литература: Γεώργιος Μπαμπινιώτης. Ετυμολογικό λεξικό της νέας Ελληνικής γλώσσας. Αθήνα: Κέντρο Λεξικολογίας, 2009; A Greek-English Lexicon Of The New Testament, Being Grimm's Wilke's Clavis Novi Testamenti, Tr., Rev. And Enl. By Joseph Henry Thayer, New York American Book Co, 1889.

Цитати от библията:

*„...да ви даде, според богатството на славата Си, да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във **вътрешния човек**...“*

Библия. Посланието към Ефесяните. Глава 3:16.

*„Затова ние не се обезсърчаваме; но ако и да тлее външният наш човек, то **вътрешният** всеки ден се подновява. Защото нашето кратковременно страдание произвежда в безмерно количество вечна слава за нас, когато гледаме не на видимото, а на невидимото; защото видимото е временно, а невидимото вечно.“*

Библия. Второ послание към Коринтяните. Глава 4:16-18.

Не по-малко интересен е предлогът „ис“ (гръц. „εἰς“ - „към; „в“), от който е образувано „езо“. Този предлог се използва за обозначение на входа, направлението, предела: „в, на, към, за, сред“. Той се използва като указание за достигане, проникване, вход в определен период. В образните изрази този предлог се използва, когато става въпрос, когато едно нещо се превръща в друго или се разделя на части; когато няколко неща или хора се събират заедно, обединяват се и т.н

Литература: A Greek-English Lexicon Of The New Testament, Being Grimm's Wilke's Clavis Novi Testamenti, Tr., Rev. And Enl. By Joseph Henry Thayer, New York American Book Co, 1889; A Greek– English Lexicon, Henry George Liddell, Robert Scott, Henry Stuart Jones, and Roderick McKenzie, United Kingdom, Oxford University Press, 1819.

Любопитно е, че „εἰς“ е свързано с древногръцката дума „εἷς“ която означава цифрата „едно“ и се явява сродна на протоевропейската основа sḗm и санскритската सकृत् (sakṛ́t) имаща същото значение, като „единствен; друг; разделям на части; пронизвам“.

Литература: Cognate class 623; Indo-European Lexical Cognacy Database (LexDB version 0.9 http://ielex.mpi.nl/cognate/623/ – международна когнитивна база; Санскритско-английски език: A Sanskrit-English Dictionary: Etymologically and Philologically Arranged with Special Reference to Cognate Indo-European languages, Monier Monier-Williams, revised by E. Leumann, C. Cappeller, et al. 1899, Clarendon Press, Oxford.

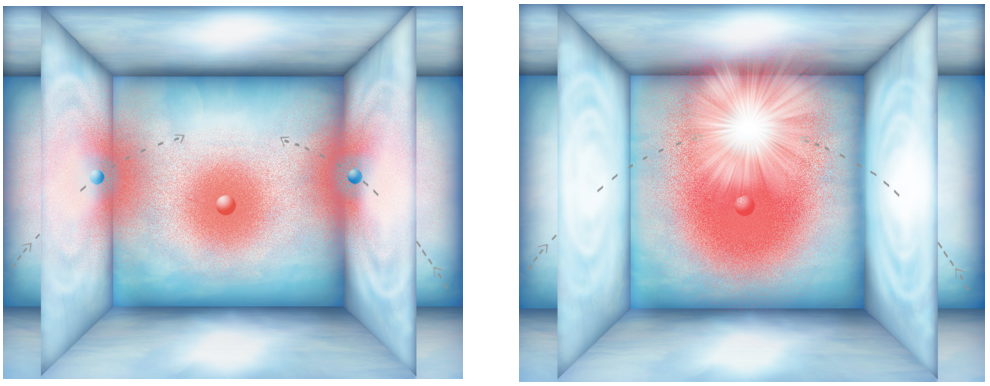
Гръцката дума „ОСМОЗ“ (osmos) означава „тласък; импулс; натиск“. Тя е образувана от древногръцкия корен „othein“ – „бутам“ и е родствена на санскритската дума „vadhati”, което означава „бута“, „удря“, авестийската дума „vadhaya” – „оттласквам“.

Литература: Webster's Third New International Dictionary of the English Language, Unabridged. Springfield, MA: Merriam-Webster, 1993.

> 📖 *„Основната функция на първото измерение – това е първичния вътрешен енергетичен тласък“.*
>
> *Книга «АллатРа», стр.222*

ПРОЦЕСА НА ЕЗООСМОЗА

Ще разгледаме важен процес в микрокосмоса, който протича в езоосмическата клетка, по-точно в нейната езоосмическа мембрана. Нека да напомним, че в центъра на езоосмическата клетка се намира реална (стационарна) частичка По. А всяка от страните на пространствената кубична клетка – езоосмическата мембрана е съставена от уникална нематериална структура. В триизмерното пространство тя няма дебелина, в нея отсъства времето. Въпреки това нейното вътрешно пространство, свързано с нематериалния свят е безгранично. *(забележка: в древността нематериалния свят е бил наричан духовен; в древногръцките предания образно се указвало, че в ефира живеят боговете)*. Фантомната частичка По може да преминава през езоосмическата клетка, при това в един момент през клетката, като правило *преминава само една (1) фантомна частичка По.* В други случаи през различни страни на пространствения куб (езоосмическата клетка) могат да влязат *максимум две (2) фантомни частички По.* В този случай вероятността за сблъсък на двете частички По в пределите на езоосмическата клетка е много вероятен. Този сблъсък протича под постоянния контрол и влияние на септонното поле на реалната (стационарна) частичка По.

Изображение 9. Сблъсък на две фантомни частички По в езоосмическата клетка.

ФАНТОМНАТА ЧАСТИЧКА ПО ПРИТЕЖАВА ВАЖНО СВОЙСТВО: ТЯ Е СПОСОБНА ДА ПРОНИКВА В ЕЗООСМИЧЕСКАТА МЕМБРАНА И ДА УЧАСТВА **В ПРОЦЕСА НА ЕЗООСМОЗА**. ТОЕСТ, СПОСОБНА Е МИГНОВЕНО ДА ИЗЧЕЗВА В ЕЗООСМИЧНАТА МЕМБРАНА НА КЛЕТКАТА ОТ МАТЕРИАЛНИЯ СВЯТ И МИГНОВЕНО ДА СЕ ПОЯВЯВА В НЕГО, ПРИ ТОВА В КОЕ ДА Е ДРУГО МЯСТО НА ЕЗООСМИЧЕСКАТА РЕШЕТКА (ИЗЛИЗАЙКИ ОТ ЕЗООСМИЧЕСКАТА МЕМБРАНА НА ДРУГА ЕЗООСМИЧЕСКА КЛЕТКА), НО ВЕЧЕ С **ОБНОВЕН ВЪТРЕШЕН ПОТЕНЦИАЛ (ЕНЕРГИЯ И НОВА ИНФОРМАЦИОННА ПРОГРАМА).**

Процеса на езоосмоза в триизмерното пространство се осъществява само *през геометрическия център на една от шестте мембрани на езоосмическата клетка.* Спираловидната структура (на елементарната частица) образно казано се завинтва започвайки от главната фантомна частичка По в геометричния център на езоосмическата мембрана. Благодарение на процеса езоосмоз фантомната частичка По се появява в друга езоосмическа клетка с обновен запас от енергия, спрямо старата, или обновена или със съвършено нова програма, която е била заложена в нея в момента на пребиваването и във вътрешното пространство на мембраната. Следващите частички По, които влизат в състава на същата тази елементарна частица я следват по същата спираловидна траектория както и главната фантомна частичка По, преминавайки през едни и същи езоосмически клетки и мембрани. Това тяхно въртеливо движение формира *завихрящи* възмущения по време на предвижването на дадената структура

Интересно е да се проследи етимологията на думата информация в древните времена. „Informatio" – е латинска дума обозначаваща представяне, разясняване, изложение, тълкуване, понятие, идея, концепция. Образувана е от „informo", което означава „очертавам, придавам форма". Този корен на Латинската дума „informo" е образувана от приставката „in", която указва на значението „вътре, вътрешен, отвътре", а и корена „form". Смятало се е, че индоевропейския корен на съвременната дума „форма" се явява „mer-bh" или „mer-gwh" – "искри, блести, святка". Този корен указва на проявлението на каквото и да било в полезрението. Този корен на латинската дума „forma" е родствена на гръцката дума „morphe" (μορφ), обозначаваща „външната форма, външен аспект, форма, контур, структура".

Литература: Сименов, А.В. Етимологичен речник на руския език. Москва: Юнивес, 2003; An elementary Latin dictionary Lewis, Charlton Thomas, New York, Harper & brothers 1891; https://archive.org/details/elementarylatind01lewi; The Linguistic Moment: From Wordsworth to Stevens, Joseph Hillis Miller, Princeton Legacy Library, 1987; Bréal, Michel, and Bailly, Anatole. Dictionnaire étymologique latin. Paris: Hachette, 1918 https://archive.org/details/dictionnairetym00bailgoog Miller, Joseph Hillis. The Linguistic Moment: From Wordsworth to Stevens. New Jersey: Princeton University Press, 1987.

през езоосмическото пространство.
Какво означава за материалния свят обновения *вътрешен потенциал на фантомната частичка По*, който всеки път се попълва и „коригира“ в процеса на езоосмоза? Най-общо това може да се нарече с думата: еволюция (създаване, преобразуване, разрушение, обновление), ресурси, резерви и възможности. Този запас от уникална енергия, която фантомната частичка По доставя от нематериалния свят в древността наричали силата на Аллата *(забележка: по-подробно за силата на Аллата можете да прочетете в книга „АлатРа“)*. Това е тази сила благодарение, на която съществува целия материален свят. Именно концентрацията на тази сила в едни или други места в езоосмическата решетка е това, което септонното поле съставено от реални частички По „ловува“, подхранвайки съществуването на своята система (системата на Животинския разум). Съгласно древните духовни знания, именно силата на Аллата е тази, която подрежда всичко във видимия свят, кара всичко да се движи и преобразува съгласно определен план (информация) от нематериалния свят *(забележка: в древността наричали този план – плана на Първичния Лотос, замисъла на Бога, волята от духовния свят)*. Подредената информация задава характеристики, параметри, свойства, програми за действие (и т.н.) на обектите и явленията от материалния свят. Добре е да се различава общото понятие на съвременната дума „информация“ от смисъла, който се влага в тази дума в описваните физически процеси на микрокосмоса.

ПРЕДАВАНЕ И РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА ЕНЕРГИЯТА И ИНФОРМАЦИЯТА

Как протича предаването и разпределението на енергията, а също така и прочитането на информацията вътре в езоосмическата клетка? Ще обясним дадения процес с примера на отнемане на част от вътрешния потенциал от *главната фантомна частичка По*. Ще напомним, че тя се намира в началото на съединението (връзката) на фантомните частички По (образно казано като локомотив и вагони), образуващи елементарната частица (образно казано образувайки влакова композиция). Защо смятаме да отделим на това такова внимание? Работата е там, че именно от първата (главна) фантомна частичка По се прочита информацията за целия микрообект (за цялото съединение от фантомни частички По, влизащи в състава на елементарната частица) от реалната частичка По. Освен това, ако реалната частичка По влияе на процеса благодарение силата на своето собствено септонно поле и променя траекторията на движение на главната фантомна частичка По, тогава се променя траекторията на движение и на останалите фантомни частички По намиращи се в даденото съединение. Те преминават през същата тази езоосмическа клетка, през, която преминава и тяхната главна фантомна частичка По, единствено изгубват част от енергията, която бива изземвана от реалната частичка По благодарение на нейното собственото септонно поле.

Как протича процеса на изземване на енергията от реалната частичка По? Веднага, след като фантомната частичка По минавайки през езоосмическата мембрана, обновявайки своя вътрешен потенциал влиза в новата езоосмическа клетка, протича процеса на възбуждане на собственото септонно поле на реалната (стационарна) частичка По, намираща се в дадената клетка. Реалната частичка По започва да изпълнява функцията, образно казано на мит-

нически служител – събиращ таксите (енергията) и контролиращ целия процес (прочитането на информацията). Природата на силата на собственото септонно поле на реалната частичка По е такава, че фантомната частичка По в своето движение в пространството на езоосмическата клетка заобикаля реалната частичка По (което задава нейното спираловидно движение, а заедно с нея и на всички обекти и явления в материалния свят). *(забележка: вижте по-нататък в доклада темата за спираловидното движение).* Освен това, когато септонното поле на фантомната частичка По попада в собственото септонно поле на реалната частичка По, от нея се отнема енергията (като правило – 10%) и информацията, която носи се прочита от реалната частичка По. На свой ред реалната частичка По предава отнетата част от потенциала на фантомната частичка По към – общото септонно поле на реалните частички По (Животинския разум).

По този начин системата от реалните частички По (общото септонно поле) контролира всичко, което се случва в материалния свят, преразпределя, преобразува и потребява енергия, необходима за поддържането на своето съществуване. Нещо повече, в зависимост от определени условия, системата (общото септонно поле) може чрез всяка реална частичка По косвено или директно да влияе на процесите, протичащи вътре в езоосмическите клетки, да променя, преобразува качеството на тези процеси, техните потоци и т.н., да усилва и отслабва действието на фантомните частички По. Именно след подобна „корекция“ на фантомната частичка По от страна на реалната частичка По и зависи къде, в каква посока, ще е необходимо усилването, активацията на една или друга нейна програма посредством корекцията на вътрешния и потенциал. Това съответно се отразява и на жизнеспособността на самия микрообект, който е съставен от дадените частички По.

По този начин, когато системата „фокусира своето внимание“ към процес, в който участва такова съединение от фантомни частици По (изграждащи една или друга елементарна частица), промяната движението на тази връзка от фантомни частички По и техния вътрешен потенциал могат вариативно да се променят. Например, съгласно първичната информация, получена по време на езоосмическия процес, един от вариантите за движение на главната фантомна частичка По предполага тя да се насочи към противоположната мембрана в езоосмическата клетка. Но поради целенасоченото влияние или корекция на информацията от реалната частичка По, главната фантомна частичка По може да промени своята посока и да излезе например през съседната мембрана на дадената езоосмическа клетка. Добре е да напомним, че първичната информация, която се залага във вътрешния потенциал на фантомната частичка По във време процеса на езоосмоза, изначално е „ограничена в своята вариативност“, в това влизат различни варианти на влияние от системата на (Животинския разум) – септонното поле, което изгражда основата на всички взаимодействия и процеси в материалния свят.

„Съзерцавайки от позицията на наблюдател от Животинското начало или от Духовното начало, ние вече осъществяваме влияние върху самата ситуация, нейния възможен изход и нейното предрешаване в невидимия за нас свят, тъй като извършваме избор. Всяка ситуация – това е своеобразен отговор не само на твоето присъствие в конкретното място тук и сега, но и на това, какъв именно се възприемаш в дадения момент“

От книга „АллатРа“

СВОБОДНА ЕНЕРГИЯ

Заедно с горе споменатите древни знания за процесите, протичащи на ниво Езоосмическа решетка, в ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА се съдържат и знания, как може да се добие свободна енергия, разбирайки как функционира невидимия свят. Под термина „свободна енергия“ не се имат предвид известните на днешен ден термини във физиката и физическата химия – „ свободната енергия на Хелмхолц“ или „свободната енергия на Гибс“. Под термина „СВОДНА ЕНЕРГИЯ“ в ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА трябва да се разбира – производна от универсалната действаща сила, която се появява при възбуждането на собственото септонно поле на реалната частичка По, намираща се в езоосмическата клетка. Тоест, това фактически е генериране на свободна енергия, базираща се на възбудителните процеси в септонното поле на реалните (стационарни) частички По в езоосмическата решетка. Разбирането същността на дадената енергия не противоречи на общото фундаментално разбиране за енергията в съвременната физика, под която се подразбира способността на материалните системи да извършват действие променяйки своето ***състояние;*** за енергията като една единна обща мярка с качествено различни форми на движение на материята, съхраняваща се при тяхното трансформиране. По-скоро обратното, разкрива нейните първооснови. Знанията за тази универсална сила дават основополагащи отговори на много актуални въпросина съвременната физика, в това число отговарят на въпроса как е възможно просто и безплатно да се получи същата тази електрическа енергия в неограничени количества, независимо от наличните природни ресурси в коя да е пространствена точка на езоосмическата решетка

АСОЦИАТИВНИ ПРИМЕРИ НА ПРОЦЕСА ЕЗООСМОЗ, ПРЕДАВАНЕ И РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА ЕНЕРГИЯТА И ИНФОРМАЦИЯТА

Цялото движение в микрокосмоса се случва благодарение на процеса езоосмоз. Трансформациите, които се случват на ниво езоосмическа решетка (влиянието на реалните частички По върху фантомните частички По), може образно да се обяснят чрез асоциативни примери, разбираеми за повечето от хората в съвременния свят. Представете си, че сте наблюдател намиращ на космическа станция, който води наблюдение върху даден железопътен участък на Земята. В началото виждате само една точка. След приближаване на дадения обект с помощта на оптическо устройство точката се превръща в множество ивици. А след многократно увеличение вече виждате голямо количество най-различни влакови композиции, всяка, от които се намира в своя коловоз и се предвижва към своята цел.

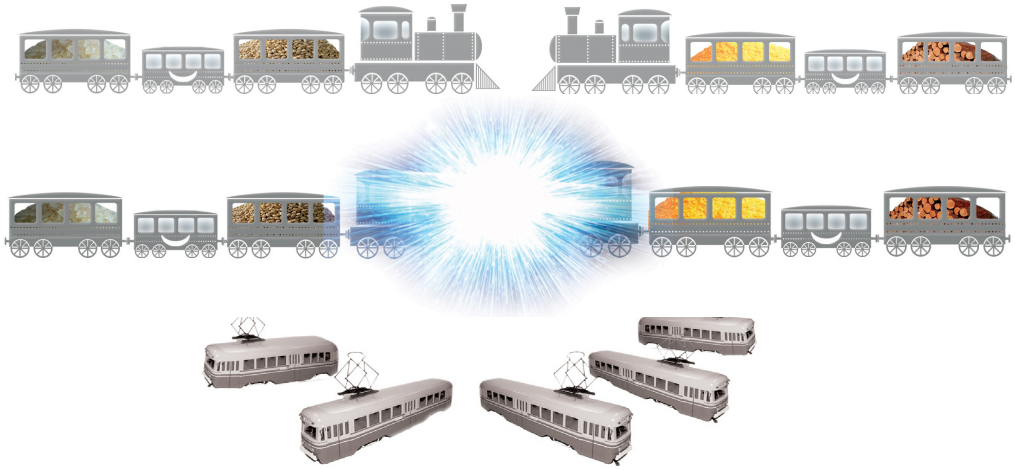
Ако проведем асоциативен паралел със строежа на елементарната частица, то всяка една влакова композиция представлява определена елементарна частица. Количеството на вагоните в композицията – това е количеството на фантомните частички По, съставящи дадената елементарна частица. Външния вид на влаковите композиции за наблюдателя е еднакъв – с универсални закрити вагони, но съдържанието на самите вагони може да бъде различно: хора, животни, фракция, въглища, нефт, киселина, луга, зърно и т.н. Асоциативно това е подобно

на различните звена – фантомни частички По, напълнени с различен вътрешен потенциал, влизащи в състава на елементарните частици образуващи „живата“, „не живата“ материя или различни природни явления. Например, електрон или друга елементарна частица, влизаща в състава на микрообектите, образуващи на свой ред части от човека, животното, тревата, водата, планетата Земя, далечните звезди и т.н. Вътрешния потенциал (енергията и информацията) на всяка частичка По – нашето асоциативно сравнение представлява съдържанието на всеки вагон от композицията, което е недостъпно за погледа на наблюдателя. Празни вагони не съществуват! Всички вагони изглеждат еднакво, но всеки вагон е с различен товар.

Железните пътища, локомотивите, машинистите – всичко това чисто условно са различен вид *информация*, която съвкупно определя разнообразието на материята, посоката на нейното движение, трансформацията и, хода на бъдещите събития и т.н. Реалната (стационарна) частичка По в езоосмическата клетка – това едновременно е и диспечера отговарящ за определения участък и митничар, чието собствено септонно поле на реалната частичка По се явява своеобразна митническа зона. Този диспечер – митничар не само еднолично ръководи движението на влаковите композиции и упражнява диспечерски контрол в своя участък (езоосмическата клетка), но и събира от всяка влакова композиция, преминаваща през неговия участък своеобразна „такса“ (митнически сбор) за превоза на кой да е товар. Тоест реалната частичка По изземва 10% от вътрешния потенциал от всяка фантомна частичка По (в асоциативния пример това се явява един вагон от влаковата композиция), преминаваща през дадената езоосмическа клетка. Диспечерът „прочита“ от локомотива (първата главна фантомна частичка По) цялата информация за преминаващата влакова композиция: дължината и, съдържанието на вагоните, маршрута и т.н. Всички преминаващи през участъка (езоосмическата клетка) влакове се движат, без да спират, заобикаляйки самия диспечерски пункт (станцията), така да се каже своеобразния „ситуационен център“ (реалната частичка По). По този начин приближавайки се максимално към диспечерския пункт и влизайки в митническата зона (собственото септонно поле на реалната частичка По) те заплащат „дистанционно“ своята такса. При това диспечерът може да забави или ускори скоростта на влаковата композиция в дадения участък, да отнеме малка или голяма част от товара (10% или по-голяма част от вътрешния потенциал, в зависимост от ситуацията) и т.н. А в особени случаи, когато в състава на композицията се намира „дипломатически вагон“ (силовата аллатовска фантомна частичка По) – на диспечера му се налага да остане безучастен към преминаването на този специален вагон, притежаващ неприкосновен статус.

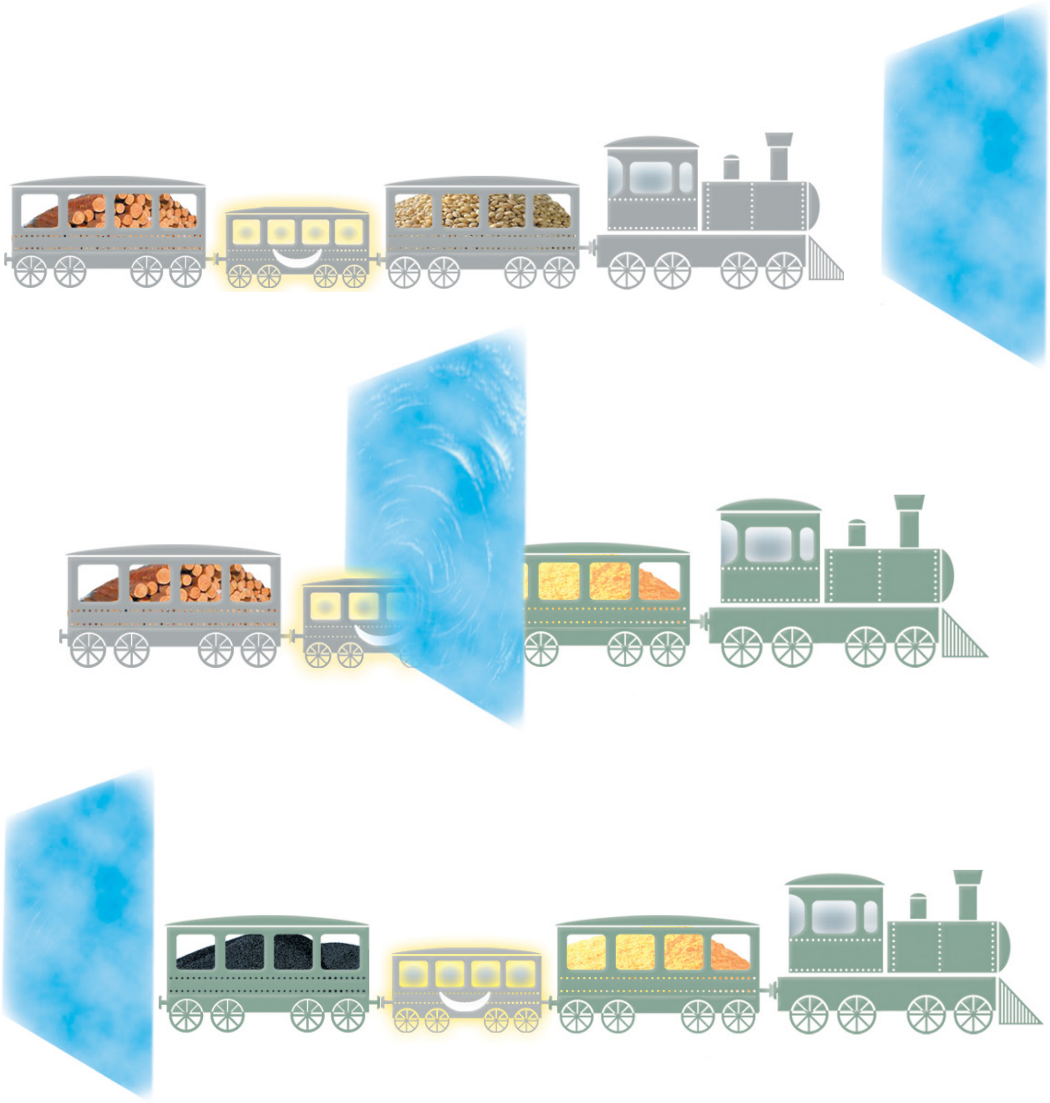
Всеки диспечер (съгласувайки със системата от диспечери) на своя участък може да контролира и регулира движението на влаковете, в това число може да пренасочва коя да е влакова композиция в друг коловоз, променяйки дестинацията на целия състав. Диспечерът практически мигновено споделя информацията и иззетата част от „товара“ с останалите диспечери в системата. Ако отчетем, че информацията и енергията между реалните частички По се предава мигновено в тяхното общо септонно поле, тогава може да се разбере по какъв начин системата от реални частички По (системата на Животинския разум) контролира материалния свят, може да му влияе, да променя характеристиките на материята, да пренасочва вектора на действия и т.н.

Изображение 10. Асоциативен пример на сблъсък на две фантомни частички По в езоосмическата клетка и процеса на преобразуване на техния вътрешен потенциал след преминаването на езоосмическата мембрана.

Движението на влаковете по тази железопътна мрежа не е съвсем привично за наблюдателя, намиращ се на космическата станция. Всяка влакова композиция на границата на двата диспечерски участъка преминава през своеобразен невидим тунел с нулева дебелина, нещо наподобяващо на тънка пелена (езоосмическата мембрана). За наблюдателя от космическата станция, движението на влака на Земята (при преминаването му на границата на диспечерския участък) ще изглежда като непрекъснат процес. А всъщност всеки вагон от композицията, преминавайки тази „разграничителна линия“ между двата участъка, *ще изчезва от единия участък и ще се появява в другия* (в друга езоосмическа клетка). Понякога влаковата композиция може да се движи съвсем непредсказуемо за наблюдателя, нещо подобно на „телепортацията“: напускайки единия участък, той може да изчезне на неговата граница и моментално да се появи в друг участък, разположен на хиляди километри от първия. Нещо повече, влаковата композиция вече може да се управлява от друг машинист със съвсем друг маршрут, а влака зареден с ново гориво, може вече да се движи, по нови релси, в друга посока (новата информация), превозвайки във вагоните нов товар и т.н.

Нещо повече, ако на един и същи диспечерски участък едновременно влизат две влакови композиции и се сблъскват (сблъсъка на две фантомни частички По в езоосмическата клетка под влиянието на собственото септонно поле на реалната частичка По), то едни съставни части от влаковите композиции могат завинаги да изчезнат на границата на дадения участък (в езоосмическата мембрана), а другите – могат да се появят в друг участък в съвършено друг вид (в различна подредба с другите частички По) и да се движат в друга посока с нов товар (изменен вътрешен потенциал) и т.н. (в света на микрокосмоса всичко зависи от информацията и енергията, получени при езоосмическия тласък, тоест процеса на езоосмоза). Например вместо две влакови композиции, които превозвали в своите дълги състави едната – зърно, а другата нефт, след техния сблъсък и преминаването на границата (езоосмическата мембрана) в другите участъци ще се появят например пет влака с малък брой вагони, всеки, от които ще се движи по свой собствен маршрут и ще превозва нов товар, например един – хора, друг – въглища, трети – киселина и т.н. При това този процес протича мигновено за самия наблюдател. По този начин в тази железопътна мрежа могат да се наблюдават съвършено различни ситуации, които за наблюдателя на пръв поглед ще изглеждат хаотично и непонятно, а всъщност всичко ще протича по строго определена програма, в която има място „ограничената вариативност“

Изображение 11. Асоциативен пример на промяна вътрешния потенциал при преминаването на езоосмическата мембрана.

В микрокосмоса се случва удивителен феномен: една и съща елементарна частица, състояща се от връзка фантомни частици По, участва в различни процеси и *вътрешния и потенциал може да се променя* в зависимост от процесите, в които тя участва в дадения момент. Въпрос: къде и как се извършва това действие на нивото на езоосмическата решетка? Нека се върнем към нашия асоциативен пример с влаковите композиции и вагоните. В момента на изчезване на вагоните от композицията на границата на два участъка с тях се случва много важна трансформация. Представете си сега, че вече не се намирате на космическата станция, а близо до железопътния преход на границата на двата административни участъка. Към прехода с низка скорост се приближава влакова композиция с покрити вагони, които например са натоварени със зърно. На самия преход влака все едно преминава през тънка пелена или кратък тунел, а излиза от него вече със съвършено различна скорост, с друг машинист и с вагони напълнени не със зърно, а с пътници. Какво се е случило?

Ако наблюдателят имаше възможност да надникне вътре в този тунел (езоосмическата мембрана), тогава той щеше да види процес несвойствен за неговия привичен свят. Изхождайки

от нашия асоциативен пример, самия вагон все едно застива в безвремие, а всичко, което се намира в него, или се допълва, или изцяло се подменя с друго съдържание (промяна на вътрешния потенциал: енергията и информацията). Тоест влака си остава същия (например, електрона), но се променя неговото съдържание (вътрешния потенциал на фантомните частички По). С други думи в дадения земен, асоциативен пример наблюдателя щеше да види качествено нов (безкраен) свят, в който застиналия в безвремието вагон се обслужва, все едно е на терминал в товарна гара, на която се разтоварва и натоварва с нов товар, машиниста се сменя, зарежда се с необходимото гориво, оформят се документите (нова или коригирана информация) и т.н. Тоест като цяло при пресичането на граничния участък (езоосмическата мембрана) в ускорен режим ще протече разтоварването на стария товар от цялата композиция и ще се формира нов подвижен състав с преподредба на вагоните и тяхното съдържание, екипировката на влака, събиране на информация за прехода на вагоните, товара, подготвяне на данните за оперативното планиране, корекция на маршрута, зареждане с гориво и т.н.

Промяната на вътрешния потенциал на фантомните частички По – това е уникално явление, което придава на квантовата система на елементарната частица (съставена от съединение от фантомни частички По) ново качество, ***променя нейното вътрешно състояние,*** активира съвсем нова програма за действие, развитието на събитията и т.н. Например нека разгледаме опростена схема на част от „живота“ на електрона, който е съставен от 13 фантомни частички По *(забележка: по-подробно вижте по-нататък в доклада)*. В началото дадения електрон се намира, например в атома на азота, който на свой ред се намира в състава на торта в почвата. След това азота посредством кореновата система попада в стрък пшеница, става част от това растение и влиза в състава на белтъка и по-точно в (глутена). Пшеничният стрък пораства и става житен клас. Дошло време и той бива ожънат, обработен, смлян, превърнат в брашно, замесен в тесто и изпечен в хляба. Тоест от началото азота, намиращ се в белтъка на глутена влиза в химическия състав на брашното, след това в тестото, а след това става съставна част от изпечения хляб. Човекът изяжда този хляб, за да попълни своите енергийни запаси и поддръжка жизнеспособността на организма, който се развива по своя собствена информационна програма. Азотът намирайки се в състава на глутеновия белтък който е съставна част на хляба, постъпва в качеството си на хранително вещество в човешкия организъм, тоест отново попада в съвършено различна химическа среда, където под въздействието на различни сили и биохимически реакции веществото, в чийто състава се е намирал се трансформира в друго. Нека предположим, че белтъка на азотния атом не се усвоява от организма, а се извежда от тази система и обратно попада в земята, където отново се подлага на химическите реакции и въздействието на различни сили както в началото.

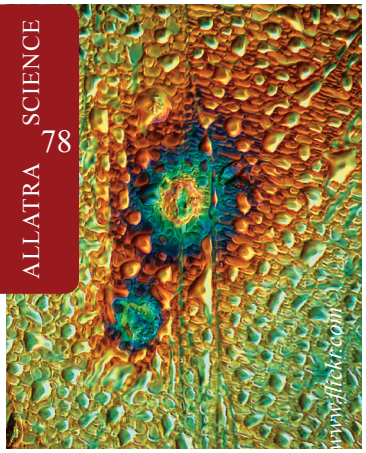
През цялото това време електрона на азота си оставал електрон, състоящ се от същите тези 13 фантомни частички По: и в земята, в зърното, брашното, тестото, хляба и в белтъка, в човешкия организъм и накрая отново в земята. Единственото, което се променя в електрона – това е вътрешния потенциал на неговите фантомни частички По (енергия и нова информационна програма). Това нагледно обяснява, защо една и съща елементарна частица присъства в състава на различни материални обекти, изпълняващи различни функции намирайки се в различни условия на съществуване. В нашето ограничено разбиране, всички тези елементарни частици са еднакви. Но реално техния вътрешен потенциал е абсолютно различен. Същите тези електрони формиращи различни микрообекти, по

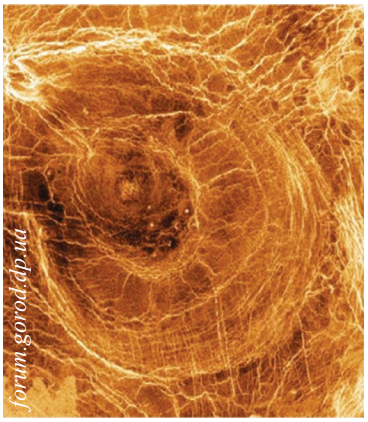
Микро снимка на хляба

Натриева селитра (тор)

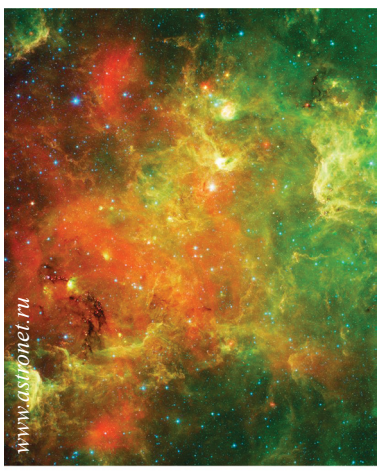
Калциев цитрат

Повърхността на Венера

Мъглявина Лагуна

Мъглявина Северна Америка

състав – са еднакви, а по потенциал различни. Едни влизат в състава на основите, други в състава на киселините, едни участват в създаването на материалните обекти, а други в – тяхното разрушение. Колко прави са били древните, утвърждавайки, че материалния свят е призрачен и илюзорен, тъй като всичко в него се явява само преразпределение на енергии и информация. Прави са били, древните, че смисъла на човешкия живот се състои не в неговото телесно съществуване, което е смъртно, а в духовното преображение, където смисъла на неговия живот се определя от неговия *избор*.

„От нереалното ме поведи към реалността! От мрака поведи ме към светлината! От смъртта поведи ме към безсмъртието!“

Брихадараняка-упанишада (1, 3:28).

В индийската митология космическата игра на бога, благодарение, на която той сътворил света, създаваща в него илюзия досущ като „действителност“, като спектакъл или танц се наричала „лила“ (санскритското लीला, līlā - игра). Лила – това е илюзорното видимо, подобие, притворство. Целият свят, всички негови образи и явления, цялата „илюзорна“ Вселена – това е действие на тази мимолетна игра на бързо сменящите се форми. Този бързо протичащ спектакъл завладява вниманието на човека, но той не е нищо повече от илюзия, която произлиза от неведението. Истинската реалност е скрита в самия човек. Но да я види може само този, който е способен да прозре и възприеме истинната реалност (духовния свят) зад игривите преливки на илюзията (мая), скриваща зад видимото многообразие на временния материален свят своята истинска същност.

*В индийските космогонични митове се споменава за бога на космическата игра – енергично танцуващия Шива (едно от трите главни индуистки божества: Брахма, Вишну и Шива), унищожаващ и разрушаващ всичко съществуващо. В свещения танц (тандава) с помощта на магическата сила (мая) Шива поражда видимостта на всички същества и неща в света и се явява източник на цикъла „създание – съхранение – разрушение“. В превод от санскрит „мая“ (санскр. माया māyā) – това е илюзорността. А думата „тандава“ (санскр. ताण्डव tāndava) е образувана от тамилското „танду“ – скачам, **подскачам с прекъсвания**, танцувам. Да скачам – означава **движение в различни посоки, бързо преместване във въздуха**, оттласкване от повърхността (забележка: дискретното движение на фантомните частички По). Символът на танца в митологията се разглежда като движение на космическата енергия, ритъма на Вселената, трансформацията на пространството и времето, имитация на творението посредством божествената игра. Един от популярните днес в индийската култура иконографски образи на Шива – това е статуята на танцуващия в огнен обръч Шива Натараджи. Повдигнал левия си крак, той стъпва с десния върху лилипута (Апасмара), символизиращ невежеството, низкото човешко „Аз“, в което човек е толкова въвлечен, че забравя за своето висше духовно призвание и съдба.*

„Всички действия заемат своето място във времето благодарение взаимното преплитане на Природните сили, а човека потънал в заблуди и егоизъм мисли, че самият той – е деец. И този, който знае за взаимната връзка на Природните сили с действията и вижда как едни Природни сили оказват въздействие върху други Природни сили, избягва участта да бъде техен роб“

Бхагавадгита (3: 27,28,29)

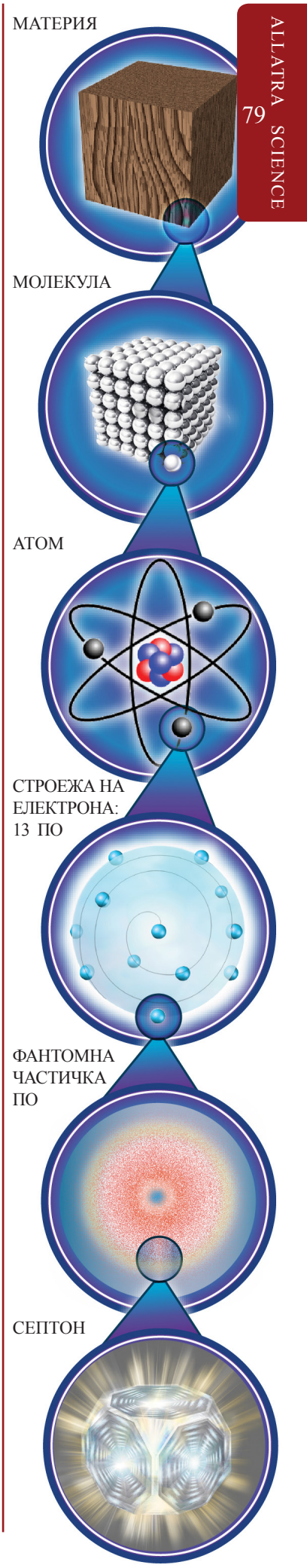
Литература: Голям тълковен речник на руските глаголи/съст. Бабенко Л., Волчкова И. и др. – М.: АСТ Пресс Книга, 2009; Нова философска енциклопедия. – 2-о изд., кор. и допъл./глав. ред. Стьопин В.С.- М.: Мисъл, 2010; Упанишада в три кн. Кн. 1. Брихадараняка упанишада/пре. от санскрит, коммент., прил. Сиркина А.Я. 2-о изд., доп. – М.: Източна литература, РАН, 2000; Tresidder, Jack. The Com plete Dictionary of Symbols. San Francisco: Chronicle Books.2005.

СТРУКТУРА НА ЕЛЕМЕНТАРНИТЕ ЧАСТИЦИ

Един от най-известните физици на съвремието, след запознаването си с ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА произнесъл: „Тези знания ще изведат съвременната наука от летаргичния сън. Това е радикален преглед на установените понятия и представи. Цялата сложност във физиката се превръща в гениална простота, когато разбираш, че до сега си наблюдавал само някаква си комбинация от повтарящи се сенки, а не същността на реалния процес“. Както се казва истината винаги е проста.

Природата е богата на разнообразни съставящи я частици. Знанията НА ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА позволяват да се надникне зад тайната завеса на строежа на материята, да се изучи началния стадий на зараждане на първичните взаимодействия и процеси. Още от дълбока древност е известна таблицата, където е обозначен количествения състав на фантомните частички По на всяка от елементарните частици, които се намират в основата на най-разпространените и значими процеси в природата, свързани с взаимодействието на материята и нейния строеж. В нея са описани, както по настоящем известните ни частици (които в древността са се наричали с други названия и обозначения), така и неизвестните на днешен ден за науката частици. Например, частицата, която в съвременния свят наричат „протон“ е съставена от 12 По (дванадесет фантомни частички По), „електрона“ от 13 По, „неутрона“ от 33 По. Таблицата включва в състава си уникални частици, притежаващи сложна вътрешна структура, неизвестни на днешен ден за официалната наука, това са частиците съставени от 25 По, 39По, 47По, 60По, а също така и 72По. Знанията за количествения състав на фантомните частички По, влизащи в състава на една или друга елементарна частица разкриват огромни възможности пред човешката цивилизация. Например, позволяват с абсолютна точност да се изчисли коя да е реакция при какви да е условия на нейното протичане, да се изчисли формулата на състава на кое да е вещество, жив, нежив обект и т.н.

Отчитайки факта, че дадения доклад е представен с цел основно запознаване на участниците от Международното обществено движение „АЛЛАТРА“ от различни страни с ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА, ще приведем възможно най-достъпните примери. По-точно ще запознаем читателя с неизвестната на днешен ден за официалната наука информация за – уникалната фантомна частичка По, която се явява основата на коя да е силова частица, основата на силовите взаимодействия – *фантомната частица По аллат*. А също така в качеството си на пример ще дадем кратко описание на вече известните и не по-малко загадъчни частици (фотона, неутриното, електрона), притежаващи в своя състав аллатовската частичка По. Ще дадем практически примери на изчисление количеството на фантомните частички По в ядрата на атомите и проверка на формулите на ядрените реакции. Знаейки тяхната схема на изчисление, дори и обикновен ученик може да ги реши. Безусловно, съществуват и други, много по-сложни изчисления на енергетическия изход на ядрените реакции с отделящата и поглъщаща се енергия и т.н. Но те са интересни единствено на тесен кръг специалисти. Разбирайки първоосновите, всеки добър специалист ще може с лекота да вникне в този процес самостоятелно и да разбере много повече, от колкото е показано публично.

Днес битува мнението, че в дълбока древност живеели „ловците и събирачите“, които имали видите ли примитивни представи за материалния свят и неговото устройство. Премълчават се „неудобните“ факти, които не се вписват в „теорията за робите на системата“, за съществуването на цивилизации преди нашата, които многократно превъзхождали настоящата човешка цивилизация. Тази ***хипотеза*** *е заложена в умовете на болшинството хора в качеството си на мироглед появил се сякаш от нищото, за да не задават излишни въпроси, не се замислят за смисъла на своето съществуване, за собственото духовно преображение и преобразяването на цялата цивилизация. Та нали отговорите на тези въпроси в крайна сметка ще дадат разбиране по въпросите в общество с какво „примитивно и шаблонно мислене“ на нивото на потребностите на животинското начало живеят днешните поколения. А следователно, заплашват съществуващата система на потребителското общество. Но отчитайки, че съвременната цивилизация и без това стои на прага на бездната, не е ли време хората да излязат от тесните рамки на своите шаблони и да предприемат общи усилия да спасят себе си и цялата цивилизация?*

Артефактите, свидетелстващи за това, че в древността, много преди съвременната цивилизация са съществували значително по-развити в технологично отношение човешки цивилизации има предостатъчно и с всяка година тази колекция от „неудобни“ за системата факти се попълва с нови открития и находки от различни кътчета на света. Например, днес ***има неопровержими материални доказателства, че 140 милиона години назад съществувала високоразвита цивилизация, която по своето технологическо ниво на развитие много кратно превъзхождала нашата съвременна цивилизация.*** *Но ще променят ли тези факти съдбата на днешната система на потребителското общество? Не, тъй, като всичко ще завърши с банално потребителско любопитство от страна на „масите“ и желание на „върхушката“ да създаде нов инструмент на властта, плашило за подчинение на „масите“. И забележете, при това всеки един човек не се избавя от своите лични страдания, породени и преумножени от системата. Но всичко ще се промени ако хората започната да се пробуждат духовно и със своите ежедневни действия да променят както себе си, така и заобикалящия ги свят в посока духовно – нравственото развитие на обществото. Та нали вече са налични всички знания и възможности!*

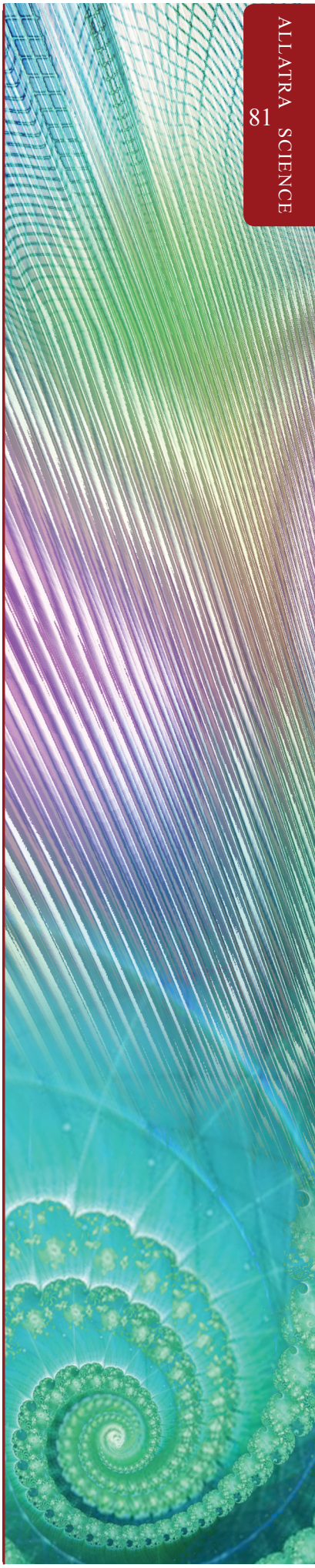
Останките на някогашното научно наследство на ранните високоразвити цивилизации може да се проследят дори и в сравнително известните страници на не далечното минало – цивилизацията на Древен Египет, Шумер, Индия, от които както се смята от официалната история, „започнало развитието на днешната цивилизация“. Достатъчно е да се проучи въпроса, с какви цифри и изчисления са си служили, какви таблици, уреди и технологии са притежавали. Всичко това предполага владеенето на науки като алгебра, геометрия, астрономия, физика, химия. Самите гърци, на чийто авторитет се обляга днешната наука, явно заявявали в своите трудове, че много от знанията са ги придобили благодарение на посещаването им на Изток, в частност от Египет. В тази страна науката на изчисленията още от древността се е считала за съвършено и основателно изследване на всички неща, даваща разбирането на тяхната същност, способстваща за опознаването на техните тайни.

АЛЛАТ

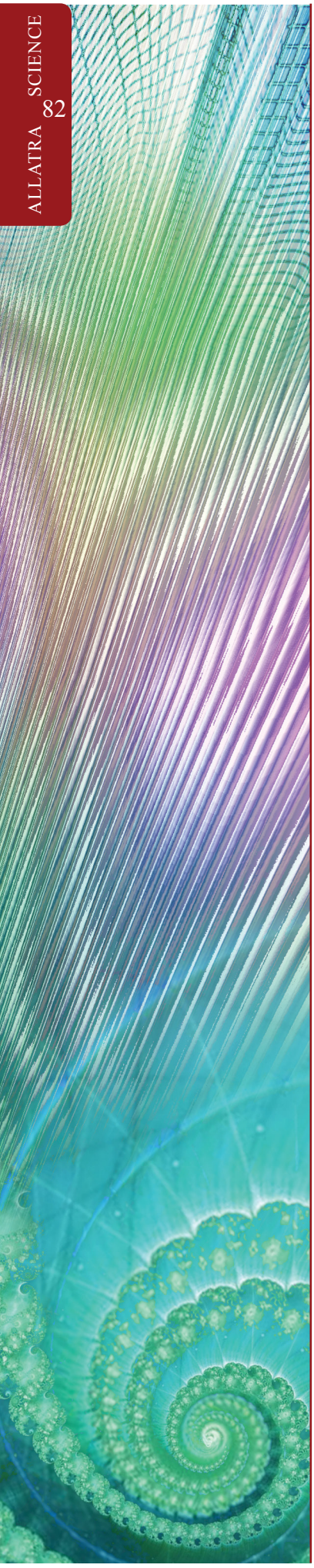
Това е най-малката по размери и най-уникалната по своите функции фантомна частичка По. Бидейки в състава на елементарната частица, тя играе важна роля като *силова частичка и универсално свързващо звено* между фантомните частички По, които притежават несъвместими вътрешни потенциали и не могат да стоят една до друга в състава на елементарната частица. Тя съществува само в комбинация с други фантомни частички По. (както вече беше споменато, фантомните частички По не са в състояние да съществуват по отделно. Ако при разпада на елементарната частица някоя от фантомните частичка По се окаже сама, то тя безвъзвратно изчезва в езоосмическата мембрана). Именно благодарение на своята уникалност и изключителност в своята природа, дадената частичка По се нарича *алатовска фантомна частичка По, или съкратено – аллат.*

Това е уникална силова фантомна частичка По. Тя е – единствената фантомна частичка По, от която реалната (стационарната) частичка По не е способна да отнеме енергия или информация. Преминавайки през езоосмическата клетка, частичката По аллат, образно казано е надарена със статут на неприкосновена (асоциативния пример с дипломатическия вагон). Именно наличието в своята структура на фантомната частичка По аллат прави уникални такива елементарни частички, например като фотона (3 По), неутриното (5 По), електрона (13 По). **Ако в състава на елементарната частица се намира фантомна частица По аллат, това говори, че дадената елементарна частица участва в силовите процеси и взаимодействия, проявява своите специфически свойства и определени особености.** Но понеже целта на доклада не се явява пълното описание характеристиките на фантомната частичка По аллат и нейното влияние на другите частички По по време на различните им взаимодействия, то ще се ограничим с описание на общите разбирания на дадените процеси.

Благодарение на своята универсална сила на Аллата, както са казвали в древността, присъща на духовния свят, а също така благодарение на уникалната функция да съединява несъединимото, фантомната частичка По аллат е обозначена от нас с древнославянската буква „ **Ѧ** “ ([а]; наименованието на дадената буква в старославянския език – е „Азъ“, също така, тя се

„Самото понятие „Аллат“ е много древно. По-рано знака на Аллата във вид на полумесец с рогчетата сочещи нагоре бил използван като указание за присъствието на висшата божествена сила в едно или друго явление, обект и т.н. То също така означава и обща единица – предтеча на времето. „Проявите на Аллата са множествени. В научните разбирания силата аллат – това е точна единица за време, която има огромно значение за цялата материя. Нейната стойност в съвременното земното време е 12 минути, по-точно 11 минути 56,74 секунди. Когато учените достигнат до тази изключително важна фундаментална частичка, така да се каже основния градивен блок на Мирозданието, то това не само ще доведе до грандиозна революция в науката, това ще бъде цял еволюционен скок. Тогава учените ще разберат, какво се крие зад тайната на времето, а разбирайки това, ще открият и основния процес, по който се образува материята във Вселената. Ако хората открият смисъла на аллата, то пред тях ще се открият огромни възможности“. (забележка: по-подробно за уникалната сила на Аллата и сведенията за нея в древността вижте в книгите на Анастасия Новых).

явява старославянско название на единицата, което е свързано с използването на кирилически букви за обозначаването на числата; съществува древнославянски израз „Азъ есм“).Това е направено по две причини. Първо, за да може на фона на вече известните величини и физични понятия (за чието обозначение се използват букви от латинската и гръцката азбука) да се покаже уникалността и изключителността на самата фантомна частичка По аллат и множеството и особености. И на второ място, по исторически причини, отчитайки това обстоятелство, че изгубените във времето човешки основи на ИЗКОННАТА ФИЗИКА АЛЛАТРА, азъ на науката, са отново обновени и възстановени в съвременния свят на славянска територия.

Елементарни частици в природата съставени от *една* или *две* фантомни частички По *не съществуват*. Света на елементарните частици образуващи цялата материя започва от връзка с три фантомни частички По и повече. Тези знания са отразени в редица древни културни традиции на народите по света. Например, в тях числата 1 и 2 въобще не се разглеждат в качеството си на числа като такива, а първото число в числовата редица се считало числото 3.

Символиката на единицата била отразена в древните знания за фантомна частичка По аллат. В най-древните текстове, като правило смисловото значение на числото „едно“ се среща крайно рядко. Единицата обозначавала не толкова първия елемент в редицата, колкото съвършената цялостност на духовния свят (висшия бог, благодарение, на когото е възникнал този свят). Тя била тълкувана като начало, първопричина, първо двигател, неделимото, основата на живота.

Символическото значение на числото „две“ било свързано с древните отгласи на знанията свързани с фантомната и реалната частички По, изграждащи основата на взаимодействията в езоосмическата решетка. Числото две се тълкувало в качеството си на основата на бинарните противоположности, с помощта, на които описвали света, разделението на единството, изкривеното изобразяване на единството (с примера на свещта, отразена в две противоположни огледала), при това се е споменавало, че нищо не съществува реално извън Единството. Числото две се интерпретирало като различие, зависимост, влечение към илюзията, създаването на двете противоположности. Във ведическата традиция е характерно съотношението 1 и 2, където двойката от една страна олицетворява противоположностите, разделянето и свързването, а от друга страна – е символ на съответствието или хомологичността на противопоставящите се части. Древногръцкия философ Платон споменавал, че цифрата две – е цифра без значение, тъй като предполага отношение, което въвежда трети фактор.

Първото число в цял ред народни традиции се е считало числото 3. Именно то оглавявало числовата редица и се тълкувало като съвършено число, динамична цялостност, акумулирано действие, универсалността на силата, множественост, съзидание, движение напред, сбор, външно изражение, началото на всички неща и т.н. Това била основната константа в митично-поетическия макрокосмос и социалната организация (три висши ценности, три върховни божества, какво да е действие извършено три пъти по време на ритуал и т.н.). За връзката на трите фантомни частички По ще поговорим по-нататък в доклада.

Литература: Митове на народите по света. 2 т. Гл. редактор С.А. Токарев. М.,1988; Енциклопедия на символите / съст. В.М. Рошал. - М.:АСТ; СПб.: Сова, 2005.

ФОТОН

От древни времена били известни явленията отразяващи и пречупващи светлината. Същността на тези явления, тяхната истинна природа до ден-днешен не може категорично да бъде обяснена от официалната наука, всичко е построено на теорията на вероятностите.

В съвременната научна литература фотон се нарича кванта на електромагнитното поле, предполагаема елементарна частица, която в светлината на съвременните теории се представя като преносител на електромагнитно взаимодействие. Макар всъщност под съвременното наименование „фотон“ да се подразбира само наблюдаем процес – най-малките „порции“, „снопчета светлина“ изграждащи вълните на електромагнитното излъчване, в това число и видимата светлина, радиовълните, рентгеновите лъчи, лазерните импулси и т.н.

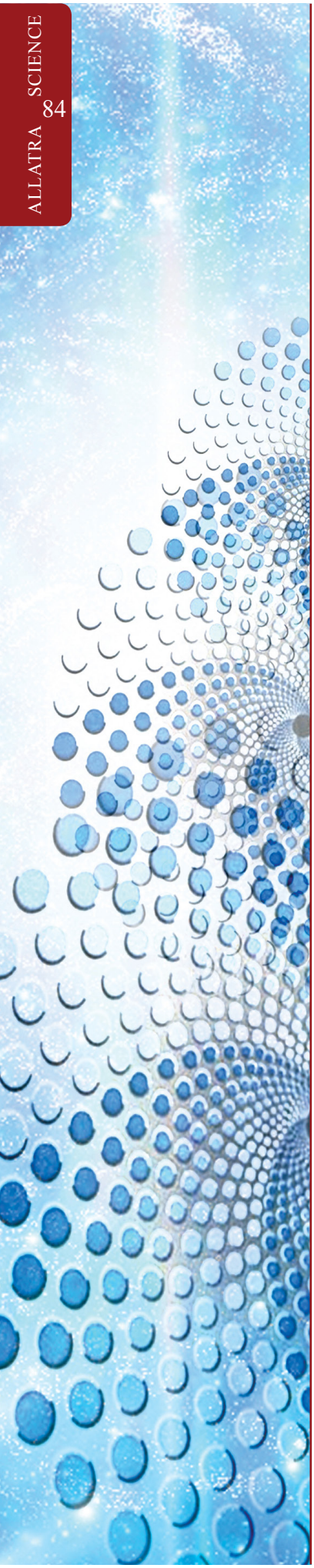
Понятието фотон (от древногръцката дума „φωτός“ (фотос) – „светлина) било въведено през 1926 година от американския химик Гилбърт Нютън Люис. Между другото той считал фотоните за „не сътворими и не унищожими“ (това е подобно на историята, когато въвели понятието атом на химика Джон Далтон, който основал своите разсъждения на древните знания за неделимите частици). Днес фотона се обозначава с гръцката буква гама – γ. Това обозначение е свързано с откритието през 1900 година на гама-излъчването, състоящо от високо енергетични фотони. То било извършено от френския физик Пол Вилар изследвайки излъчванията на радия в силно магнитно поле. В последствие английския физик Ърнест Ръдърфорд,, който по-рано наименувал два типа на радиация в урана – алфа и бета-лъчите, установил, че новия вид излъчване, което открил Вилар притежава голяма проникваща способност. Той нарекъл даденото излъчване „гама-лъчи“.

Откриването на фотона силно стимулирало развитието на теоретическата и експериментална физика, в това число и физикохимията (фотохимията), квантовата механика и т.н. Хората започнали приблизително да разбират и използват проявите на тези физични явления, както електрическия ток, фотонния поток. Но знанията за най-малката структура на тези явления са приблизителни, защото официалната наука до сега не може да обясни от какво всъщност е изграден същия този електрон или фотон (макар и

В научната статия излязла през 1926 година Гилберт Люис пише: „Изразявам хипотезата, че тук имаме работа с нов вид атом, неидентифициран обект, не сътворим и не разрушим, който се изявява в качеството си на носител на енергийното излъчване и след поглъщането се съхранява в качеството си на основен компонент от погълналият го атом до тогава, до като не излезе отново, зареден с ново количество енергия... Осмелявам се да предложа за този хипотетичен атом, който не се явява светлина, но играе важна роля във всички процеси на излъчванията, названието „фотон“. Интересен е факта, че Гилбърт Люис смятал фотона за преносител на енергията на излъчването/радиацията“, а не за самата енергия (по настоящем физиците разглеждат фотона като преносител на електромагнитната сила). От тогава думата „фотон“ бързо влязла в употреба.

Литература: Lewis, Gilbert N. The conservation of photons Nature 118, 1926. P. 874–875; Lewis, Gilbert N. The nature of light. Proceedings of the National Academy of Science 12, 1926. P. 22-29; Roychoudhuri, Chandra, Kracklauer, A.F., Creath, Kathy. The Nature of Light: What is a Photon? CRC Press, 2008.

тези знания за истинната природа на микрокосмоса да са съществували в дълбоката древност).

Природата на фотона остава загадка за учените. Но дори и да се облегнем на тези резултати от изследванията, фиксирани в процеса на множеството експерименти, били направени такива открития, които намерили широко приложение в живота на хората. Били изобретени различни технически устройства, чийто принцип на работа е свързан пряко с използването на фотоните. Например компютърната томография, квантовия генератор (мазер), лазера и т.н. Лазерът намерил най-широко практическо приложение в промишлеността, медицината, бита, започвайки от създаването на изключително точни физични прибори – сеизмографа, гравиметъра, лазерните скалпели, използвани в микрохирургията, при технологичните процеси на заваряването, рязането на металите, битовите лазерни принтери и т.н. Фотоните се използват и в спектралния анализ (с изучаването спектъра на електромагнитното излъчване на атомите се занимава атомната спектроскопия). Благодарение изследването на фотоните учените изяснили, че атомите на всеки химически елемент имат строго определени резонансни честоти. Именно на тези честоти те поглъщат и излъчват светлината (фотоните). Тоест, подобно на това, както всеки човек има индивидуални пръстови отпечатъци, така и всеки химически елемент има свой уникален спектър на излъчване и поглъщане. И всичко това е само началото на изучаването на тази уникална структура като фотона, вземаща активно участие в различните силови процеси и взаимодействия в природата.

Но какво всъщност представляват фотона и електрона, от какво са съставени тези структури? За сметка на коя своя съставна част фотона е надарен със стабилност и участва в силовите взаимодействия? Защо тази така наречена в съвременната физика

Цялата теоретическа физика на елементарните частици е построена на теорията на вероятностите. Въпреки това анализа на обективните основи в теорията на вероятностите активно се обсъждал основно в периода на създаването на квантовата механика. Днес природата на вероятностите във физиката не се обсъжда така живо. От една страна всички признават, че тя влиза в основата на микропроцесите, а от друга страна – в процеса на самите изследвания за нея не се говори почти нищо, все едно играе второстепенна роля. Това касае особено много физиката на елементарните частици, където в характеристиките на вътрешните състояния и свойства на елементарните частици, представата за вероятностите до голяма степен се премълчават. Както е казал един от създателите на квантовата електродинамика, американския учен Ричърд Фейнман: „Колкото и да се стараем да изобретим разумна теория, обясняваща, как фотона „решава“, дали да премине през стъклото или да се отрази от него и да се предскаже как ще се предвижва дадения фотон все още не е възможно. Ето условието, което води до различни резултати: Еднакви фотони летят в една посока към едно парче стъкло. Ние не сме в състояние да предвидим, дали попада дадения фотон в А или В. Всичко, което сме способни да предвидим – това е, че от 100 фотона, средно статистически 4 ще се отразят от повърхността. Означава ли това, че физиката, науката на великата точност, е доведена до ситуацията, в която се налага да се изчисляват вероятностите на събитията без да се предвиди с абсолютна точност какво ще се случи? Да. Нещата стоят по този начин“. Между другото, споменатата задача за фотоните до ден-днешен остава неразрешена от официалната наука. Но за учените на ALLATRA SCIENCE тя е отдавна решена.

Литература: Философски проблеми във физиката на елементарните частици (след тридесет години). Отг. Ред. Ю.Б. Молчанов. М., 1994; Фейнман Р. КЭД - странна теория на светлината и веществата. М., 1988.

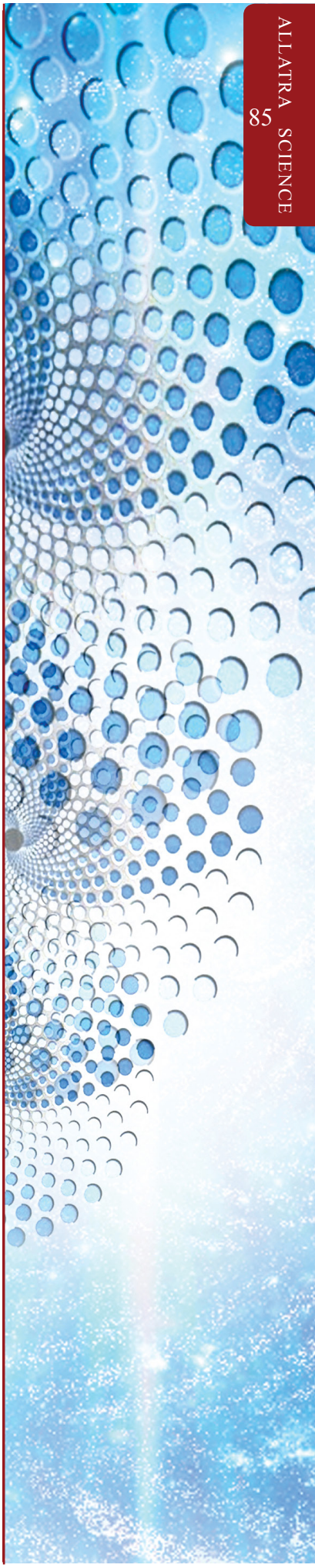
„елементарна частица не притежаваща маса“ няма електрически заряд? Защо фотонът се явява една от най-малките и най-разпространените елементарни частици във вселената? Днешната наука не е в състояние да отговори на тези въпроси, тъй като фотона до сега, независимо от натрупания богат експериментален материал все още остава за нея загадъчна елементарна частица. Но дадената ситуация може да се поправи. Знаейки основите на ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА, отговора на този въпрос може да намери дори и обикновен ученик.

Ако разгледаме ФОТОНА в качеството му на елементарна частичка, той РЕАЛНО е изграден от фантомни частички По. Фотонът може да съществува в две състояния: ФОТОН-3 ($\gamma 3$) и ФОТОН-4 ($\gamma 4$). Повечето фотони са съставени от 3 фантомни частички По (фотон-3). Но всеки от тези фотони при определени условия може да се трансформира във фотон, състоящ от 4 фантомни частички По (фотон-4), а фотон-4 да се преобразува във фотон-3. Съответно в зависимост от своето състояние, фотона може да изпълнява или функцията на силова частица (фотон-3), или функцията на „информационна“ частица (фотон-4), тоест в последния случай да функционира в качеството си на носител на информация за елементарната частица, с която взаимодейства. Интересен е факта, че спираловидното движение на фантомните частички По във фотона предвижващ се в езоосмическата решетка е доста по-ускорено, от колкото фантомните частички По на много други елементарни частици. Благодарение на това ускорено „завихряне“ на структурата на фотона неговата скорост на движение е по-висока в сравнение със скоростта на движение на много други елементарни частици.

Фотон-3 и фотон-4 се предвижват, като правило, в един енергетичен поток, като количеството на фотони-3 е много по-голямо, от колкото фотони-4. Например, от слънцето идва поток от фотони, където по-голямата част от тях – са силови фотони (фотон-3), отговорни за енергетическите и силовите взаимодействия, но сред този поток има и информационни фотони (фотон-4), носещи информация за слънцето. Потокът от фотони-3 не носят топлина, те я създават при разрушаването на частиците, с които се сблъскват. Колкото е по-голям потока от фотони-3, насочени под прав ъгъл към материалния обект, толкова повече топлина се образува. Благодарение на информационните фотони (фотон-4) човека, например вижда с очите си светлината идваща от слънцето и самото слънце, а благодарение на силовите фотони (фотон-3) той чувства върху себе си топлината на слънчевата топлина и т.н. Тоест благодарение на фотоните-3 се осигурява енергетичния поток (а също така и различни силови взаимодействия в материалния свят), а благодарение на фотоните-4 се осигурява доставянето на информацията в дадения енергетичен поток (тоест участието в процесите, позволяващи, например човек да вижда заобикалящия го свят).

Наименование	Обозначение	Количеството фантомни частички По
фотон-3	γ_3	3
фотон-4	γ_4	4

ФОТОН-3 е съставен от *три фантомни частички По, и по-точно – от две фантомни частички По, съединени помежду си с една фантомна частичка По аллат*. Именно

наличието в състава на фантомната частичка По аллат прави фотона уникален и стабилен, а също така и активен участник на силовите взаимодействия. Между другото, *фантомната частичка По аллат никога няма да заеме мястото на първата (главна) фантомна частичка По в коя да е елементарна частица, в чийто състав се намира*. Тя винаги ще бъде разположена вътре в елементарната частица между фантомните частички По, като силова основа на дадената частица.

Фотон- 3 може да се трансформира във фотон-4, а фотон-4 във фотон-3. Как протича този процес? Фотонът (фотон-3 и фотон-4) притежава уникален строеж, който го отличава от коя да е елементарна частица. И по-точно притежава необикновена първа (главна) фантомна частичка По. Ако в езоосмическата клетка възникнат съответните условия, при които в нея едновременно влизат от различни страни ***две главни*** фантомни частички По (една, от които принадлежи на фотона, а втората – към друга елементарна частица) и двете максимално се сближават, тогава се случва следния процес.

Главната фантомна частичка По на фотона за сметка на своята по-голяма скорост (съпоставена със скоростта на главна фантомна частичка По в състава на другата елементарна частица) бързо сменя своята посока. По този начин, тя позволява на предвижващата се зад нея силова частички (фантомната частичка По аллат) да улови главната фантомна частичка По на насрещната елементарна частица, явяваща се носител на цялата информация за елементарната частица.

След като фотон-3 улови главната фантомна частичка По на другата елементарна частица я присъединява към своята структура. И в крайна сметка фотон-3 се превръща във фотон-4, състоящ от 4 фантомни частички По. При това тази елементарна частица, от която е била отнета главната фантомна частичка По, претърпява разпад, вследствие, на който се освобождава енергия. Като цяло този процес на фотона отнемащ информация протича само в този случай, ако през дадената езоосмическа клетка преминава главната фантомна частичка По на другата елементарна частичка, а не някоя от другите фантомни частички По, влизащи в състава и.

Когато фотон-3 отнема главната фантомна частичка По от елементарната частица, той се превръща от „ловец“ в „преносител“ на информацията (фотон-4). Връщайки се към асоциативния пример с влаковата композиция, това е все едно влак с три вагона движещ се с пълна скорост да улови от насреща движещия се влак неговия локомотив. По този начин той се превръща във влак с два локомотива, един дипломатически вагон и един обикновен вагон, до тогава, до като не възникнат условия, при които той ще може да се освободи от уловения в своята композиция локомотив. Останалите вагони на насрещния влак, лишени от своя локомотив, се разформират в депото (в езоосмическата мембрана).

ФОТОН-4 *е съставен от четири фантомни частички По:* уникална главна частичка По, „чужда“ главна фантомна частичка По (информационна частичка), фантомна частичка По аллат и една завършваща фантомна частичка По. Именно присъствието на тази „чужда“ главна фантомна частичка По в състава на фотон-4 го прави и*нформационен носител,* носещ информация за („чуждата“) елементарна частица. Като цяло, благодарение наличието на

множеството такива фотони те носят информацията за един или друг предмет, обект, явление и т.н. Фотонът съществува в такова състояние (фотон-4) до тогава, докато отново не възникнат условия в езоосмическата клетка, при които той да се освободи от „чуждата“ главна фантомна частичка По, тоест протича процеса на „отхвърляне на информацията“. Тогава главната фантомна частичка По отново променя посоката си, и благодарение на фантомната частичка По аллат протича процеса на изтласкване на „чуждата“ главна фантомна частичка По в пределите на собственото септонно поле към идващата насреща главна фантомна частичка По на друга елементарна частица. Самият фотон отново се преобразува във фотон-3 и излиза от езоосмическата клетка. Освободената главна фантомна частичка По отхвърля информацията в собственото септонно поле на реалната частичка По и преминаващата покрай нея главна частичка По на другата елементарна частица (обогатявайки техния вътрешен потенциал с нова информация) и безвъзвратно изчезва в езоосмическата мембрана.

След отхвърлянето (предаването) на информационната „чужда“ главна частичка По, фотон-4 отново се превръща във фотон-3, тоест преминава в своето изначално състояние, в което са му присъщи множество варианти на действие. Например, фотон-3 може да участва в други взаимодействия, да влиза в състава на елементарните частици и др. Той може да изчезне (благодарение на езоосмическата мембрана) в едно място и да се появи на друго, тоест да осъществи мигновен преход в езоосмическата решетка на големи („космически“) разстояния. Разбира се, това е само кратка информация за фотона, предназначена за общо запознаване. Паралелно с това, има голямо количество уникална информация, получена по време на изследванията, свързани със закономерностите и парадоксите в поведението на фотона в различни среди, особено неговите вълнови свойства, взаимодействията с другите елементарни частици, алгоритмите за управление на поведението му и много други.

Като цяло, обобщавайки горе изложената информация, може да се каже, че основната функция на фотон-3 – са енергетическите взаимодействия, свързани основно с процесите на разрушаване на материята и освобождаването на енергия, а фотон-4 – с информационните взаимодействия, свързани с преноса на информация. Познавайки функциите и особеностите на фотона, принципите на неговите взаимодействия с другите елементарни частици и особено със септонното поле, могат да бъдат разбрани множество процеси на макро и микрокосмоса, в които той взема непосредствено участие. Благодарение на тези знания може да се намерят отговорите на множество въпроси. Например, как в действителност човек възприема зрителната информация? Какво представлява сянката, топлината или студа, разглеждайки тези процеси на ниво езоосмическата решетка? Кои са първопричините водещи до разрушаването на кое да е вещество, намиращо се под продължително въздействие на слънчевите лъчи? Какви са особеностите на връзките на фотона с гравитационното и електромагнитното поле? И много други. Знанията за фотона помагат да се разберат първопричините на едно или друго действие, протичащо благодарение на участващия в него фотон, както и да се направят точни изчисления на взаимодействията между фотоните, без да се използва скъпоструваща апаратура.

В един от ключовите философски трактати на даоизма под названието „Ле-дзъ“ (I-III в. от н.е.) са написани следните редове за абсолюта, за това как получилият име свят произлязъл от нематериалното абсолютно цяло.

„В началото била Великата Простота,
после се появило Великото Начало,
след него се появила Великата Основа,
а след нея Великата Вещественост.
Великата Простота още не притежавала дъх.
Великото Начало било началото на нейния дъх,
Великата основа била началото на всички форми,
Великата Вещественост – била началото на всички неща.

Духа, формата, нещата все още не били разделени, за това и са наричани Хаос. Вглеждай се – и няма да видиш, вслушвай се в него – и няма да чуеш. Това се нарича – „Простота“. Простото няма нито форми нито граници. След своята трансформация то станало Единно, а от Единното станало – Седем, а от Седем мигом се трансформирало в Девет. Тук трансформациите завършват и то отново се върнало към Единното. А Единното е началото на трансформациите на всички форми. Чистото и лекото се издигнало на горе и образувало Небето, мръсното и тежкото се спуснало на долу и образувало Земята, а духа, пронизващ и едното и другото, създал човека. Ето така Небесата и Земята посели в себе си семето на всичко живо и всички неща оживели“.

В древнокитайския трактат „Дао Дъ Дзин“ (глава 42) се намират следните редове: „Дао произвело едно. Едно – две. Две – три. А три – всички неща. Всяко нещо носи върху себе си ин, а в себе си ян“.

Литература: Джуан-дзъ. Ле-дзъ. Перевод Малявина В. В. Философско наследство. В 3 тома. – М: Мисъл, 1995; Дао-Дъ дзин: Книга за Пътя на живота / съст. и перев. В. В. Малявина. – М.: Феория, 2010; Werner, Edward T.C. Myths and Legends of China. George G. Harrap & Co. Ltd. London Bombay Sydney, 1922.

НЕУТРИНО

В съвременната физика дадената елементарна частица наричат неутрино (от италианската дума „neutrone” – „неутрон“). Официално хипотетичното съществуване на тази частица било предложено от Волфган Паули през 1930 година. Ученият се опитвал да обясни привидното нарушение на законите за съхранението на енергията и момента на количеството движение в процесите на бета-разпад на атомните ядра в качеството си на „крайно средство“, обясняващия този процес, извел хипотезата за съществуването на някаква слабо взаимодействаща частица. Знаменитият италиански физик Енрико Ферми (Enrico Fermi; 1901 – 1954) на основата на тази идея построил теорията на бета-разпада, смисъла, на която се състоял в това, че освен електрона при бета-разпада се отделя още някаква неизвестна на науката елементарна частица. За това той нарекъл дадената частица – неутрино. Експерименталното потвърждение за съществуването на неутриното било направено чак през 1956 година.

Неутриното е наречено „призрачна частица“. На днешен ден официалната наука знае много малко за тази уникална частица, впрочем, както и за това, какво тя представлява в действителност. Смята се, че да се засече неутриното е крайно сложно, за това е нужно създаването на специални условия, наличието на специално оборудване, скъпоструващи вещества и т.н. Известно е, че неутрино се създават и разрушават в резултат разпада на частиците, в които

е задействано слабо ядрено взаимодействие. Неутриното изключително слабо взаимодейства с веществото и се отличава с висока проникваща способност. Предполага се, че тази частица се излъчва при превръщането на атомните ядра и разпадането на елементарните частици в недрата на Земята и атмосферата, вътре в Слънцето, другите звезди и т.н. В лабораторни условия източниците на неутрино се явяват ядрените реактори и ускорителите на заредени частици. Според учените мощен поток от неутрино пронизва целия космос. Около сто трилиона от тези частици пронизва всеки човек ежесекундно. Днес неутриното се разглежда като перспективен инструмент за изследване на космическите обекти (в това число Земята и Слънцето), като възможност за получаване на точна и своевременна информация, това с успех се потвърждава и от учените от ALLATRA SCIENCE.

ДЕЙСТВИТЕЛНО НЕУТРИНОТО също, както и фотона се явява една от най-малките и една от най-разпространените елементарни частици във Вселената. Неутриното е съставено от 5 фантомни частички По, две фантомни частички По съединени чрез фантомна частичка По аллат с други две фантомни частички По.

ние на което дадената елементарна частица взаимодейства много по-слабо в материалния свят.

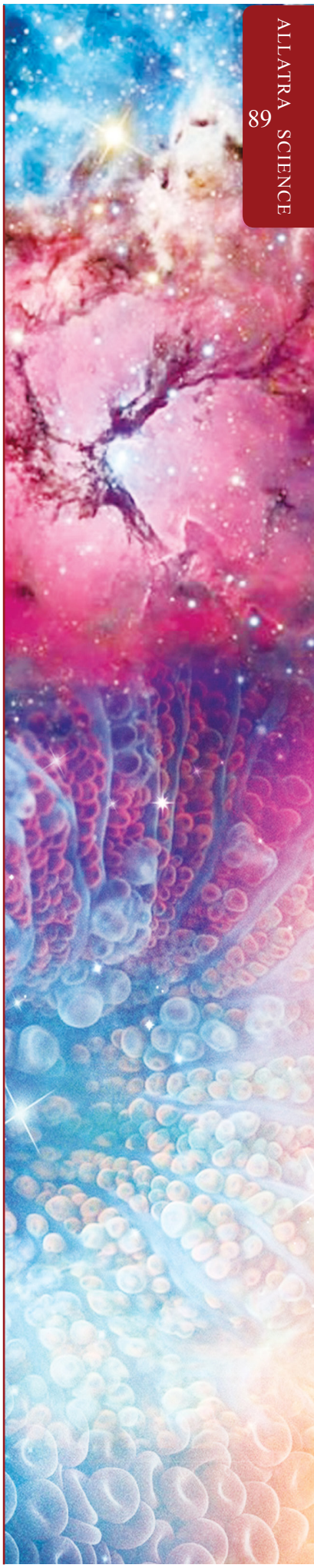
Отличителната способност на неутриното се явява всепроникващото и качество, което е следствие от нейното изключително слабо взаимодействие с веществото. Нейната основна функция се състои в преноса на „вътрешната информация“ за обектите. Но за разлика от фотона тя не разрушава елементарните частици, от които е съставен дадения обект. Преминавайки през обекта, неутриното само прочита информацията от главните фантомни частички По на елементарните частици, от които е изграден дадения обект (подобно на това, както реалната частичка По прочита информацията). По този начин, потока от неутрино се превръща в носител на информацията за *вътрешния строеж* и състоянието на обектите и явленията, за разлика от потоците фотони, които основно носят информация за *външното състояние* на обектите или явленията. Неутриното носи в себе си информацията за вътрешния строеж и състояние на материята, от която се освобождава (тоест излиза от състава на сложните елементарни частици), а също така частично носи информация за материята, през която преминава.

Наименование	Обозначение	Количеството фантомни частички По
неутрино	ν	5

Струва си да обърнем внимание на следващия факт, свързан със силовата частичка – фантомната частичка По аллат. В състава на фотон-3 тя съединява две фантомни частичка По, благодарение на което дадената елементарна частица проявява доста по-грубо силово взаимодействие в материалния свят. В състава на неутриното фантомната частичка По аллат свързва четири фантомни частички По, благодаре-

В последния случай неутриното осъществява информационна обмяна с главните фантомни частички По на елементарните частици, които влизат в състава на обекта.

Неутриното може да съществува в няколко състояния, но за разлика от фотона, при него не се променя количествения състав на фантомните частички По (той винаги се запазва неизменен – 5 фантомни частички

По). Неутриното може да преминава от едно състояние в друго, в зависимост от това, дали влиза в състава на сложна елементарна частица, или съществува само за себе си. В последния случай са му свойствени различни състояния, изхождайки от това, дали в дадения момент се явява преносител на информация или е освободен от информационен товар за другите обекти. Когато неутриното се явява преносител на информацията – то може да бъде фиксирано в третото измерение.

Неутриното – това е особена елементарна частица. Благодарение на това всепроникващо свойство, потоци от неутрино пронизват Земята, Слънцето, космическото пространство, други космически обекти и се явяват носители на уникална информация за състоянието на тези обекти. Последните изследвания в областта на физиката на елементарните частици, неутринната геофизика и неутринната астрофизика, извършени от работна група учени от Международното движение „АЛЛАТРА“, разкриват широки възможности за перспективни фундаментални и приложни изследвания. В процеса на изследванията става ясна съществената роля на космическите фактори влияещи за активизация на вътрешната динамика на Земята... Благодарение на ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА се появи възможност не само фундаментално да се изучи поведението на неутриното, излизащо от недрата на Земята и собственото септонно поле на Земята, да се изчислят определени взаимовръзки, но и да се разработят нови методи за прогнозиране активността на вулканите, много по-детайлно да се проучат съвременните магмени формации и геодинамична обстановка. Нещо повече, изниква възможност за оказване на непосредствено влияние върху дадените процеси с помощта на климатическия и вулканическия геоинженеринг. Благодарение на ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА, днес може уверено да се заяви, че вече е напълно реално да се контролират природните процеси. *(забележка: по-подробно вижте в доклада „За проблемите и последствията от глобалните климатични промени на Земята. Ефективните методи за решаване на дадените проблеми“ - http://allatra.org/ru/reports/o-problemah-i-posledstvijah-globalnogo-izmenenija-klimata-na-zemle).*

ЕЛЕКТРОН

Независимо, че електрона се явява първата открита елементарна частица във физиката (от английския физик Джозеф Томсън през 1897 година), до днес природата на електрона остава загадка за учените. Теорията на електрона се смята за незавършена, тъй като за момента са налични вътрешни логически противоречия и множество въпроси, на които официалната наука за сега няма отговори.

Името на дадената елементарна частица било предложено през 1891 година от ирландския физик Джордж Стоуни (George Stoney; 1826-1911) в качеството си на „фундаментална единица за измерване на енергията“. Думата „електрон“ произлиза от гръцката дума „electron”, което означава „кехлибар“. (Както е известно, кехлибарът – това е вкаменена изкопаема смола. При триене кехлибарът придобива електрически заряд и привлича леките тела. Това негово свойство било известно от древни времена от различни народи. Например, съдейки по съхранилите се сведения, в Древна Гърция знаели за свойствата на кехлибара още 600

г. преди н.е.). След съгласуване учените приели електрическия заряд на електрона за отрицателен в съответствие с доста по-ранно знание за наелектризирания кехлибар и отрицателния му заряд.

Електрона се явява съставна част от атома, един от основните структурни елементи на веществата. Електроните образуват електронните обвивки на атомите на всички известни на днешен ден химически елементи. Те участват почти във всички електрически явления, с които са запознати учените днес. Но какво представлява в действителност самото електричество, официалната наука не може да обясни все още, ограничавайки се с общи фрази, като: „съвкупност от явления, обусловени от съществуването, движението и взаимодействието на заредените тела или частици носители на електрическите заряди“. Известно ни е, че електричеството не се явява непрекъснат поток, а се пренася на *порции – дискретно.*

	Обозначение	
електрон	e^{0}_{-1}	13

Практически всички основни сведения за електрона, които науката ползва до днес са били получени в края на XIX – началото на XX в. В това число влиза и представата за вълновата структура на електрона (достатъчно е да си спомним трудовете на Никола Тесла и неговото изследване по темата за генерирането и безжичното предаване на енергията дистанционно). Въпреки това, съгласно оф*ициалната история на физиката,* това изследване било предвижено от френския физик-теоретик един от основоположниците на квантовата механика Луи де Бройлем (Louis de Broglie; 1892-1987; потомък на известно във Франция аристократично семейство). А експериментално потвърдено през 1927 година от американските учени Клинтън Девисън (Clinton Davisson; 1881–1958) и Лестър Гермер (Lester Germer; 1896 –1971) в експеримента по дифракция на електроните. Думата „дифракция“ е образувана от латинската дума „diffractus”, което буквално означава „пречупен, разчупен “, заобикаляне препятствията на вълните". Дифракцията – това е явление на разпръскване на вълните, например лъча на светлината при преминаването си през тесен отвор или при попадането на края на препятствието. Представата за вълновата структура на електрона послужила като основа за развитието на вълновата механика от австрийския физик – теоретик , един от създателите на квантовата механика Ервин Шрьодингер (Erwin Schrödinger; 1887–1961) през 1926 година. От този момент официалната наука е научила съвсем малко в опознаването на електрона.

В ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ ЕЛЕКТРОНА е съставен от 13 фантомни частички По и има уникален строеж. Подробни знания за електрона умишлено са пропуснати в доклада, тъй като информацията се излага публично и дадените знания могат да бъдат опасни ако попаднат в ръцете на хора, стремящи се да създадат нови видове оръжия. Само ще отбележим, че електрона притежава необикновени свойства. Това, което днес наричат електрон – всъщност е особено състояние на септонното поле, в чиито процеси в повечето случаи електрона взема участие наравно с неговите други допълнителни „компоненти“.

Интересни сведения, свидетелстващи за уникалността на електрона са изложени в книгата „АллатРа“:

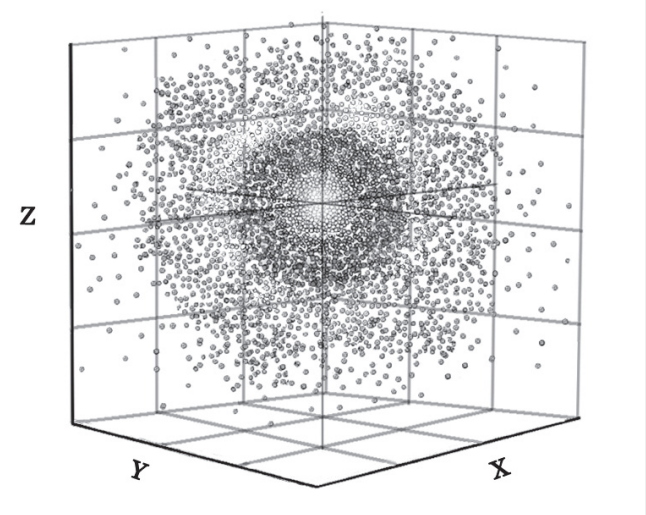
*„**Анастасия:** А как Наблюдателят може да внася изменения със своето наблюдение?*

***Ригден:** За да се разбере отговора на този въпрос, нека направим малко отклонение и се потопим в квантовата физика. Колкото повече учените изучават въпросите, които си поставя тази наука, толкова повече достигат до извода, че всичко в този свят е взаимосвързано и не съществува локално, само за себе си. Същите тези елементарни частици съществуват и са взаимосвързани помежду си. Съгласно теорията на квантовата физика, ако едновременно провокираме появата на две частици, то те ще се намират не само в така наречената „суперпозиция“, тоест едновременно на много места. Но и изменението на състоянието на едната частица, ще доведе до **моменталната** промяна в състоянието и на другата частица, независимо на какво разстояние са двете частици една от друга, дори и ако това разстояние надвишава обсега на действие на всички сили, които са познати на човечеството.*

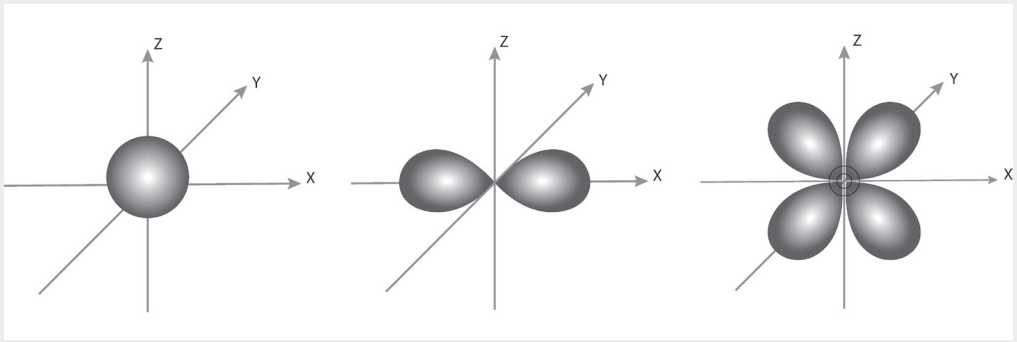
***Анастасия:** А в какво се крие тайната на това мигновено взаимодействие?*

***Ригден:** Сега ще обясня. Нека да разгледаме например електрона. Той е съставен от информационни блокчета (или както са ги наричали древните – „зрънца По“), които задават основните му характеристики и определят неговия вътрешен потенциал. Според съвременните представи електрона се движи около атомното ядро по така наречената „стационарна орбита“ (орбитала). По точно, неговото движение вече се представя, не като материална точка със зададена траектория, а във вид на електронен облак (електрона условно е изобразен „размазан“ около целия обем на атома), притежаващ области на сгъстяване и разреждане на електрическия заряд. Електронния облак като такъв не притежава резки граници. Под орбита (орбитала) се има предвид не движението на електрона по някаква конкретна линия, а част от пространството, област около атомното ядро, където се съхранява най-голямата вероятност за неговото местоположение в атома (атомната орбитала) или в молекулата (молекулната орбитала).*

Тъкмо разликата между вътрешния потенциал и външния заряд създава тези орбитали. Качеството на вътрешна енергия (потенциала) характеризира материалния обект. Тоест изразявайки се с езика на съвременната наука, тези електронни обвивки (орбитали) на атомите, в зависимост от броя и местоположението на техните електрони, определят електрическите, оптическите, магнитните, химическите свойства на атомите и молекулите, а също така и повечето от свойствата на твърдите тела. Формата на електронния облак, както вече сме учили в уроците по химия в училище може да бъде най-различна.

*Рисунка 2. **Електронният облак на водородния атом:** част от триизмерното пространство около атомното ядро, където се съхранява най-голямата вероятност за местоположението на електрона.*

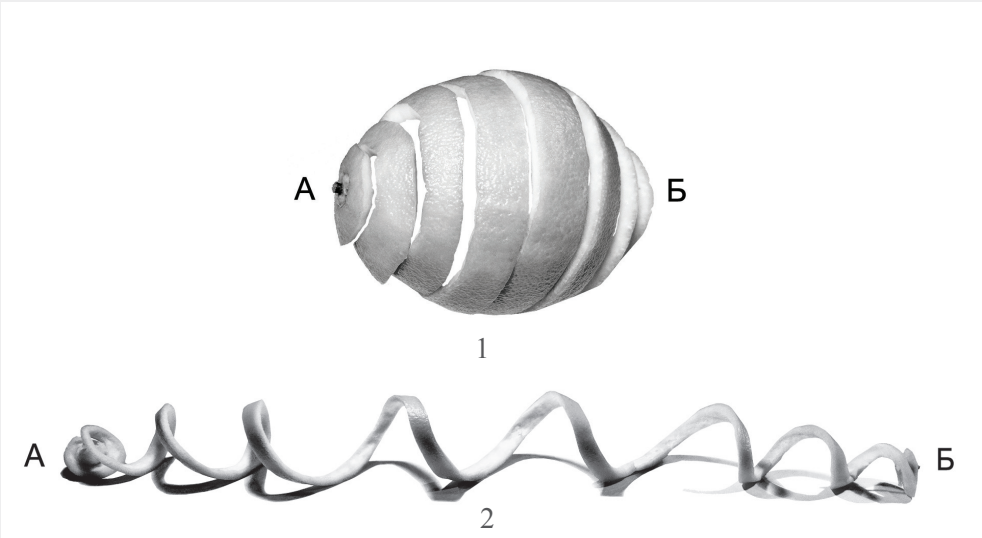

Рисунка 3. ***Различни форми на електронния облак*** *(„геометрия“ на квантовата химия)*
1) s-орбитала – електронен облак във формата на кълбо (знака кръг);
2) p-орбитала – форма на двойната круша (знака на безкрайността);
3) d-орбитала – форма на четирилистно цвете (знака на наклонения кръст)

По този начин, електрона, както е известно, в материалния свят може да съществува в две състояние едновременно: ***частица и вълна.*** *Той може да се проявява едновременно на различни места, съгласно същата тази квантова физика. Изчезвайки от своята атомна орбита, електрона моментално се премества, тоест изчезва тука, и се появява в друга орбита.*

Но, кое е най-интересното в този случай, това е нещо, което учените още не знаят. Нека да разгледаме например електрона на водородния атом – елемента, който влиза в състава на водата, живите организми, природните изкопаеми и се явява един от най-разпространените елементи в космоса. Електронния облак, разположен около атомното ядро на водорода има формата на кълбо. Това е основното, което науката може да фиксира на този етап. Но учените все още не знаят, ***че самият електрон е завъртян в спирала. При това тази спирала (една и съща) може да бъде завита както на ляво така и на дясно в зависимост от разположения в нея заряд. Благодарение именно на тази спираловидна форма и изменението на мястото на концентрацията на заряда, този електрон лесно преминава от състоянието на частица във вълна и обратно.***

Ще дам образен пример. Представи си, че в твоите ръце държиш портокал. С помощта на ножче сваляш неговата кора под формата на спирала, предвижвайки ножчето от единия връх към другия по спирала, нека условно да кажем от точка А до точка Б. Ако отделим тази кора от портокала, то в нормално състояние тя ще представлява кълбо, повтаряйки неговата форма. А ако я разпънем то тогава ще прилича на вълнообразно въже. В нашия образен пример оранжевата страна на кората ще представлява спиралата на електрона, където в района на точка А се намира външния заряд, а в района на точка Б (отвътре на бялата страна на кората) се намира – вътрешния заряд. Всяко изменение в точка А (на оранжевата страна) ще води след себе си до вътрешно еднакво по сила и обратно по посока противодействие в точка Б разположена на бялата страна на кората. Когато спадне външния заряд на електрона, то под въздействието на вътрешния потенциал спиралата се разпъва и електрона преминава в състояние на вълна. Когато отново се появи външния заряд, който се образува вследствие на взаимодействието на вълната с материята, спиралата отново се свива и електрона отново се връща в състояние на частица. В състоянието на частица електрона притежава външен отрицателен заряд и ляво странна спирала, а в състояние на вълна дясно странна спирала и външен положителен заряд, като цялото това преобразуване се случва благодарение на езоосмоза (първичния тласък)

Рисунка 4. ***Образен пример на трансформацията на електрона от частица във вълна: 1****) състояние на частица; 2) състояние на вълна.*

Наблюдателят от позицията на триизмерния свят може при осигуряването на определени технически условия да види електрона във вид на частица. Но наблюдателя от позицията на по високите измерения, който ще вижда нашия материален свят във вид на енергии, може да наблюдава друга картина на строеж на същия електрон. В смисъл, че информационните блокчета, образуващи този електрон, ще проявяват изключително свойствата на енергийна вълна (разпъната спирала). При това тази вълна ще бъде безкрайна в пространството. Простичко казано, положението на самия електрон в общата система на реалността е такава, че той ще се намира навсякъде в материалния свят.

Анастасия: *Може да се каже, че той ще съществува, независимо дали го виждаме като Наблюдатели от триизмерния свят или не?*

Ригден: *Да. За да разберем това още по-добре нека да дам още един пример – с огледала. Нека да предположим, че няколко фундаментални информационни блокчета образуват структура, която представлява локална точка, някакъв обект. Нека да го поставим в една стая, в която под определен ъгъл са поставени множество огледала, в които той се отразява. И така, обекта се намира по средата на стаята, отразява се във всяко от огледалата, съответно ние виждаме този обект, следователно информацията за него се намира и в нашето съзнание. С една дума информацията за този обект присъства на няколко места едновременно. Сега ако махнем едно от огледалата то на това място няма да можем да наблюдаваме този обект. Но когато върнем огледалото той отново се появява. По принцип това означава, че информацията за него никъде не е изчезвала. Просто при определени условия ние виждаме проявата на тази информация в случая под формата на обект, изменят ли се условията – ние не го виждаме. Макар и обективно този обект да продължава да съществува на това място под формата на информация. Отражението може да има непрекъснат поток, това означава, че този обект присъства във всяка точка на стаята (между другото и не само в стаята, но и в пространството намиращо се отвъд границите на тази стая), независимо виждаме ли го или не.*

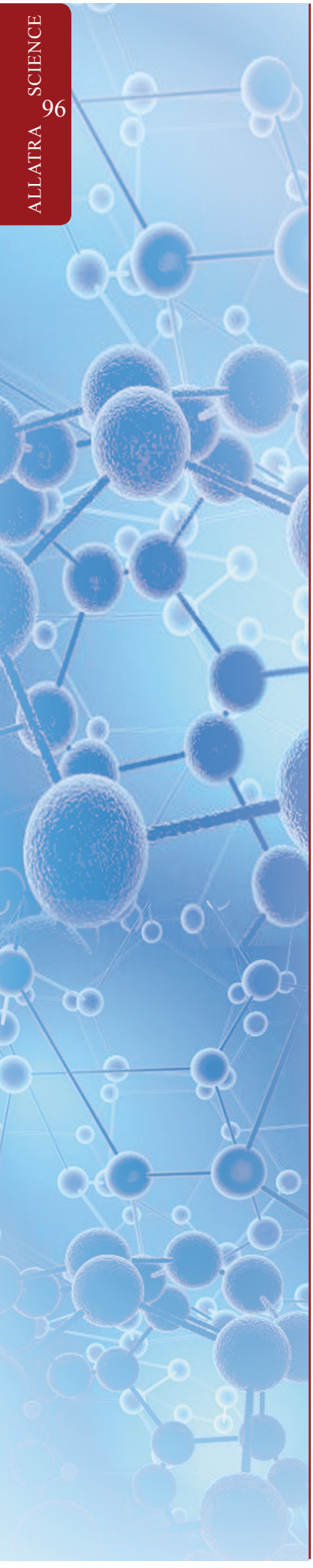
Съгласно квантовата физика, състоянието на електрона във формата на частица зависи от самия акт на измерване или наблюдение. С други думи, не измервания и не наблюдаван електрон се намира в състояние на вълна. В този случай за него съществува цяло поле от вероятности, защото се намира тук и сега на много места едновременно, или така наречената супер позиция. И независимо, че заема множество позиции, това винаги ще бъде един и същ електрон или вълна. Супер позицията – това е възможността обекта да се намира еднов-

ременно във всички възможни алтернативни състояния, докато не е направен избора, докато Наблюдателят не е извършил измерване (изчисление на дадения обект). Веднага след, като Наблюдателят фиксира вниманието си над поведението на електрона, той моментално се превръща в частица, тоест превръща се от вълна в материален обект, положението на който може вече да се определи. След като Наблюдателят извърши своето измерване, обекта ще застане само на едно място.

Анастасия: *О, това е много интересна информация! Оказва се, че изводите на квантовата физика са ценни за тези, които се занимават със своето самоусъвършенстване. Това от своя страна до някъде обяснява причината, защо, когато човек изпълнява медитация тя невинаги се получава. Кое е това, което спомага за така наречената „материализация“ на медитативния процес, тоест прехода на вълната в материално състояние, в което енергията отново придобива свойствата на материя? Именно наблюдението и контрола от Животинското начало. С други думи, медитацията не се получава тогава, когато се включват мисловните процеси, свойствени за обичайното, ежедневно състояние на съзнанието. При това, мозъкът постоянно се опитва нещо да идентифицира и да локализира обекта на наблюдение. Такава ситуация се появява тогава, когато по време на медитация Личността не се потапя достатъчно в изменено състояние на съзнанието или просто губи контрол над това състояние. Това позволява на жвотинското начало да се намеси в процеса на наблюдение, вследствие, на което се раждат асоциативните образи и се загубва Истината. Вълната се превръща в материя. Но само когато си "изключиш" мозъка с неговите мисловни процеси, и пълноценно се включиш в медитацията, благодарение проявлението на твоите дълбочинни чувства, то се случва разширение на сазнанието и наблюдаваната от Духовното начало материя се превръща във вълна. Ти се сливаш с истинската реалност на света, ставаш единно цяло с него, и едновременно усещаш цялото му разнообразие, сякаш ти си множествен и си навсякъде. Тогава и се случва истинската медитация, като процес на познание на Истината.*

Ригден: *Абсолютно вярно. Света на Животинското начало – това е свят на доминиране на материята и нейните закони. Света на Бога – това е света на съвършените енергии. Когато се намираш в медитация, в изменено състояние на съзнанието, ставаш част от процеса на божествената проява тук. В момента, в който в теб се включи Наблюдателя от Животинското начало, на теб ти се струва, че осъществяваш контрол над материята. А всъщност се осъществява контрол над теб самия от страна на материята (Животинския Разум). В резултат на това ти ставаш по-добре проявен материален обект, всъщност се превръщаш в корпускуларен обект от общата материя (корпускула, от латински corpusculum – „телце“, „най-малката съставна част на материята“) и се подчиняваш на нейните закони. Ако обаче се превключиш в състояние на вълна, ти ставаш част от божественото проявление в този свят, тоест Наблюдател от Духовното начало. Неслучайно е казано: каквото доминира в теб, това и ще бъдеш.*

В състоянието на медитация изчезва обичайното възприятие. При опитния медитиращ, и по точно ако разгледаме неговото състояние в духовната практика „Лотосов Цвят“, действително съзнанието значително се разширява, излиза отвъд границите на обичайния свят. Човек усеща, че се намира едновременно навсякъде. Може да се каже, че супер позицията в квантовата физика или придобиването състоянието на вълна, това е същото, както постигането на състояние на присъствие в по висшите измерения в медитацията, където материята отсъства. Супер позицията в състоянието на медитация, това е когато „виждаш“, в смисъл усещаш с дълбочинните си чувства целия свят и всички негови разнообразни проявления. Но когато Наблюдателят се концентрира над който и да било обект, неговото съзнание се свива и се ограничава до рамките на обекта на наблюдение. Тоест, в момента, в който извършваш избор и се съсредоточаваш върху конкретни детайли, вълната се превръща в материя. Та нали, когато се

концентрираш върху детайлите, обемното възприятие изчезва и остават само детайлите. Мисълта от Животинското начало – това е своеобразен инструмент, сила за материализация на обектите, а чувствата от Духовното начало – това е сила за разширяване на съзнанието, изход в по-висшите измерения.

Анастасия: *Да, колко сложен се оказва света, в който живеем и в същото време, колко очевидни могат да бъдат простичките неща в него.*

Ригден: *Ето така стоят нещата с квантовата физика... От една страна, това разбиране за Наблюдателя е разширило границите на познание на учените, а от друга – ги е завело в задънена улица. Позицията на Супернаблюдателя доказва, че съществува някаква огромна сила, която е способна да оказва влияние от вън върху Вселената, на всичките нейни обекти и процеси протичащи в нея.*

Анастасия: *Фактически това е още един начин за научно доказване за съществуването на Бога?*

Ригден: *Да. Човек има душа, която е частица от божествената сила. Колкото повече преобразува своя вътрешен свят, колкото повече Личността се слива с Душата и се разкрива пред Бог, толкова духовно по-силна става тя, и вървейки по този път, пред Личността се открива възможността за влияние над материалния свят от по-висшите измерения. Колкото повече такива хора, толкова по-значително и мащабно е това влияние. Супернаблюдателя това е Бог, който може да влияе на всичко. А човек, намиращ се в позицията на Наблюдател от Духовното начало – това е Наблюдател, който може да се намесва в протичащите световни процеси и да ги променя на микониво. За хората разбира се, са достъпни и определени манипулации свързани с материята при това от позицията на Наблюдател от Животинското начало. Но човек се сдобива с реалната сила на въздействие само тогава, когато се включва неговия Наблюдател от Духовното начало.“*

ПРОВЕРКА НА ИЗВЕСТНИТЕ ФОРМУЛИ И РЕАКЦИИ

Благодарение знанията на ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА днес вече съществува възможността лесно и достъпно да се проверят различни реакции и формули, без да се прибягва към скъпоструващи експерименти, също както са правили подобни изчисления и в древността. Притежавайки дадените сведения може да се сметне коя да е реакция, например на същия този ядрен разпад или синтез, да се открият несъответствията и да се намери правилното решение. Нека дадем един простичък пример за подобно изчисление, използвайки знанията за количествения състав на фантомните частички По в известните на днешен ден елементарни частици.

В началото ще направим един малък курс в А-то и Б-то на съвременната ядрена физика. Вследствие развитието на съвременната наука, били получени множество косвени доказателства за сложността на структурата на атомното ядро, също така се появило разбирането за сходството на структурните елементи на всички известни атоми. Атомното ядро се оказало изключително здраво, надеждно екранирано от външните въздействия благодарение на електронната си обвивка. Станало ясно, че налягане до хиляда атмосфери единствено леко деформира външните електронни обвивки. А нагряването му до няколко хиляди градуса води само до частична йонизация на атома. Същата частична йонизация се наблюдава и в опитите с електрическия ток с напрежения от десетки и стотици хиляди волтове. Видимото излъчване въздейства само на външните електрони. Дори мощен поток от рентгенови лъчи, въздействащ на електроните на

вътрешните обвивки, не притежава достатъчна квантова енергия, за да въздействат на ядрото.

(Литература: Зисман Г.А., Тодес О.М. Курс по обща физика. Том III. Оптика. Физика на атомите и молекулите. Физика на атомното ядро и микрочастиците (4-о издание). М: Наука, 1970).

За да се изясни структурата на ядрото, така да се каже да се „надникне“ вътре в самия атом е трябвало да се приложат много по-ефективни методи на силно въздействие. Било открито решението ядрата на атомите да се бомбардират с такива частици, които от една страна, са достатъчно малки, за да проникнат в ядрото, а от друга да притежават достатъчно голяма енергия за разкъсването му. Откриването на радиоактивността и получаването на продукти от радиоактивния разпад, помогнало да се намерят такива частици, те били наречени алфа-частици. Съгласно официалната история на физиката, за първи път изкуствената ядрена реакция (изкуственото превръщане на ядрата) била осъществена през 1919 година от британският физик Ърнест Ръдърфорд в процеса на бомбардиране ядрото на азота с алфа-частици (положително заредените частици, образувани от два протона и два неутрона, тоест атомното ядро на хелий-4). В резултат на този сблъсък, ядрената реакция протичала по следната схема:

$$N_7^{14} + He_2^4 \rightarrow O_8^{17} + p_1^1$$

По примера на дадената реакция по-нататък детайлно ще разгледаме процеса на разгърнатото изчисление количеството на фантомните частички По в ядрата на атомите. Благодарение знанието на точния брой фантомни частички По е възможно, както да се провери прецизно резултата от коя да е ядрена реакция, така и да се изчисли резултата на кои да е ядрени преобразувания.

Ядрената реакция – това е процеса, в който ядрата на атомите претърпяват трансформация в резултат на тяхното взаимодействие с елементарните частици на ядрата от другите атоми (под атом в дадения случай се разбира най-малката част от химическия елемент). Те се съпровождат с корпускуларно и електромагнитно излъчване. Сумата на заряда и масовите числа на изходното майчино ядро и встъпващата във въздействие с него частица е равна на сумата на зарядите и масовите числа на новообразуваното ядро и възникващите частици в резултат на реакцията. В природата ядрените реакции възникват при особени условия. Например, съгласно съвременните представи, термоядрените реакции могат да протичат естествено в недрата на звездите и протичат при температури от няколко милиона градуса. На земята ядрените реакции често се случват в атмосферата и литосферата вследствие на космическото облъчване и активността на ядрено – активните частици във външните слоеве на атмосферата (термосферата и екзосферата).

Съвременните изкуствени ядрени реакции, извършвани от човека се продуцират с помощта на специална апаратура. Например някои устройства (като ускорителя на частици) позволяват да се осъществи така нареченото „бомбардиране“ на ядрата на едни елементи с ядрата на други елементи или с бързи елементарни частици. По този начин стават видими промените, протичащи в ядрата, и възникващите вследствие на този процес елементарни частици. Резултатите на ядрените преобразувания се записват в специални формули, в които се отбелязват ядрата на кои атоми са участвали в реакцията и какви ядра са се образували вследствие на реакцията.

Литература: Широков Ю.М., Юдин Н.П. Ядрена физика (2-о изд.). М.: Наука, 1980; Заборенко К. Б. Методът на радиоактивните индикатори в химията: учебник за хим. спец. вузове - М.: Висшо училище., 1964; Mlađenović, Milorad. The History of Early Nuclear Physics (1896-1931). World Scientific, 1992.

СЪСТАВ НА АТОМНОТО ЯДРО. ИЗЧИСЛЕНИЕ НА ПРОТОНИТЕ И НЕУТРОНИТЕ

Съгласно съвременните представи, атома е изграден от ядро и разположени около него електрони. Атомното ядро на свой ред, е изградено от доста по-малки елементарни частици – определено количество **протони** и **неутрони** (чието общоприето название е – нуклони), свързани помежду си с ядрени сили.

Количеството на протоните в ядрото определя строежа на електронната атомна обвивка. А електронната обвивка определя физикохимичните свойства на веществата. Числото на протоните съответства на поредния номер на атома в периодичната система на химическите елементи на Менделеев, нарича се още и атомен номер или атомно число. Например, числото на протоните в атома на Хелия са – 2. В периодичната таблица той заема втора позиция и се означава като He_2. За символ на количественото обозначение на протоните се използва латинската буква Z. При записването на формулите често цифрата указваща количеството протони се разполага в долната лява или дясната страна на елемента He_2 / $_2He$.

Количеството неутрони съответства на определен изотоп на един или друг елемент. Изотопите – това са елементите с еднакви атомни номера (еднакво количество протони и електрони), но с различно масово число. **Масовото число** – общото количество на неутроните и протоните в атомното ядро (се обозначава с латинската буква А). При записването на формулите масовото число се поставя в горната лява или дясна страна на елемента He^4_2 / ^4_2He
(Изотопът на Хелия – Хелий-4).

По този начин, за да се разбере числото на неутроните в един или друг изотоп, следва от общото масово число да се отнеме числото на протоните. Например, известно ни е, че в атома на Хелий-4 He^4_2 се съдържат 4 елементарни частици, тъй като масовото число на изотопа е – 4. При това ни е известно още, че He^4_2 имеет 2 протона. Изваждайки от 4 (общото масово число) 2 (количеството на протоните), получаваме 2 – количеството на неутроните в ядрото на Хелий-4.

ПРОЦЕСЪТ НА ИЗЧИСЛЕНИЕ НА КОЛИЧЕСТВОТО ФАНТОМНИ ЧАСТИЦИ ПО В ЯДРОТО НА АТОМА

В качеството си на пример неслучайно разглеждаме Хелий-4 (He^4_2), чието ядро е съставено от два протона и два неутрона. Тъй като ядрото на Хелий-4, наречено алфа-частица (α-частица) притежава най-голяма ефективност в ядрените реакции, то често бива използвано в подобни експерименти. Струва си да се отбележи, че във формулите на ядрените реакции често вместо He^4_2 се използва символ α.

Именно благодарение участието на α-частиците, била извършена първата в историята на официалната физика ядрена реакция на трансформацията от британският учен Ърнест Ръдърфорд. По време на дадената реакция благодарение α-частиците на (He^4_2) са били „бомбардирани“ ядрата на изотопа на азота (N^{14}_7), вследствие, на което се образувал изотопа на оксигена (O^{17}_8)и един протон (p^1_1). Дадената ядрена реакция изглежда по следния начин:

$$N^{14}_7 + He^4_2 \rightarrow O^{17}_8 + p^1_1$$

Ще направим изчисление на количеството фантомни частички По преди и след дадената трансформация.

ЗА ИЗЧИСЛЕНИЕТО НА КОЛИЧЕСТВОТО ФАНТОМНИ ЧАСТИЧКИ ПО Е НЕОБХОДИМО:

Стъпка 1. Да се преброи количеството на неутрони и протони във всяко ядро:

– количеството на протони указано в долния показател;

– научаваме количеството на неутрони изваждайки от общото масово число (горния показател) количеството на протоните (долния показател).

Стъпка 2. Преброяване на количеството фантомни частички По в атомното ядро:
– да се умножи количеството на протоните по количеството на фантомните частички По намиращи се в 1 протон
– Да се умножи количеството на неутроните по количеството на фантомни частички По, намиращи се в 1 неутрон;

Стъпка 3. Да се събере количеството на фантомните частички По:
– да се събере полученото количество фантомни частички По в протоните с полученото количество в неутроните в ядрата преди реакцията;
– да се събере полученото количество фантомни частички По в протоните с полученото количество в неутроните в ядрата след реакцията;
– да се сравни количеството на фантомните частички По преди реакцията с количеството фантомни частички По след реакцията.

ПРИМЕР НА РАЗГЪРНАТО ИЗЧИСЛЕНИЕ НА КОЛИЧЕСТВОТО ФАНТОМНИ ЧАСТИЧКИ ПО В ЯДРАТА НА АТОМИТЕ

(Ядрената реакция с участието на α-частиците на (He), проведена от Ъ.Ръдърфорд през 1919 година)

$$N_7^{14} + He_2^4 \rightarrow O_8^{17} + p_1^1$$

ПРЕДИ РЕАКЦИЯТА $(N_7^{14} + He_2^4)$
N_7^{14}
Количеството на протоните: 7
Количеството на неутроните: 14 – 7 = 7
Количеството на фантомните частички По:
в 1 протон – 12 По,
това означава, че в 7 протона има:
(12 x 7) = 84;
в 1 неутрон – 33 По,
това означава, че в 7 неутрона има:
(33 x 7) = 231;
Общото количество на фантомните частички По в ядрото: 84 + 231 = **315**
He_2^4
Количеството на протоните: 2
Количеството на неутроните: 4 – 2 = 2
Количеството на фантомните частички По:
в 1 протоне – 12 По,
това означава, че в 2 протона има:
(12 x 2) = 24
в 1 неутрон – 33 По,
това означава, че в 2 неутрона има:
(33 x 2) = 66
Общото количество на фантомните частички По в ядрото: 24 + 66 = **90**

Общо, количество на фантомните частички По преди реакцията
$N_7^{14} + He_2^4$
315 + 90 = 405

СЛЕД РЕАКЦИЯТА $(O_8^{17} + p_1^1)$:
O_8^{17}
Количеството на протоните: 8
Количеството на неутроните: 17 – 8 = 9
Количеството на фантомните частички По:
в 1 протон – 12 По,
това означава, че в 8 протона има:
(12 x 8) = 96
в 1 неутрон – 33 По,
това означава, че в 9 неутрона има:
(9 x 33) = 297
Общото количество на фантомните частички По в ядрото: 96 + 297 = **393**
p_1^1
Количеството на протоните: 1
Количеството на неутроните: 1–1=0
Количеството на фантомните частички По:
В 1 протоне – 12 По
Отсъстват неутрони.
Общото количество на фантомните частички По в ядрото: **12**

Общо, количество на фантомните частички По след реакцията
$(O_8^{17} + p_1^1)$:
393 + 12 = 405

Нека да сравним количеството на фантомните частички По преди и след реакцията:

Преди реакцията		След реакцията
405	=	405

Количеството фантомни частички По преди и след реакцията е равно.

ПРИМЕР НА СЪКРАТЕНО ИЗЧИСЛЕНИЕ НА КОЛИЧЕСТВОТО ФАНТОМНИ ЧАСТИЧКИ ПО В ЯДРЕНАТА РЕАКЦИЯ.

От тук нататък изчисленията на количеството фантомни частички По са

приведени в съкратена форма, в която е изведено общото количество на фантомните частички По във всяко ядро, а също така и техния сбор преди и след реакцията. Често използвана ядрена реакция се явява взаимодействието на α-частиците с изотопа на берилия, по време на такава реакция бил открит неутрона, който благодарение на ядреното преобразуване се проявил като самостоятелна частица. Откритието било направено през 1932 година от английският физик Джеймс Чедвик. Формулата на реакцията:

$$Be\,{}^{9}_{4} + He\,{}^{4}_{2} \rightarrow C\,{}^{12}_{6} + n\,{}^{1}_{0}$$

213 + 90 → 270 + 33 — количеството на фантомните частички По във всяко от ядрата

303 = 303 – общата сума на фантомните частички По преди и след реакцията. **Количеството на фантомните частички По преди и след реакцията е равно.**

НАЧИНИ НА ЗАПИСВАНЕ НА ЯДРЕНИТЕ РЕАКЦИИ

Записването на ядрената реакция може да се извърши по няколко начина, в зависимост от използваните символи. Например, често се използват следните записи:

H_1^1 (протий; протон) – p
H_1^2 (деутерий; деутон; деутрон) – d (D)
H_1^3 (тритий; тритон) – t (T)
H_1^3 (Хелий-4, α-частиците) – α

Също така си струва да се отбележи, че при записването на ядрената реакция може да бъде пропуснат ядрения номер на елемента и да бъде обозначено само общото масово число, сочещо изотопа. Например, гореспоменатата формула може да се запише по следния начин:

$$N^{14} + \alpha \rightarrow O^{17} + p$$

Освен това, в ядрената химия е прието следното съкращение в изписването на формулите на ядрената реакция: A(a,b)B, където A – е изходното ядро; Б – новообразуваното ядро; a – частицата, встъпваща във взаимодействие с ядрото; b –частицата, която се образува вследствие на взаимодействието (изхвърлена от ядрото). Горе описаната формула в този случай ще изглежда така:

$$N^{14}(\alpha\, p)\, O^{17}$$

По-нататък (вижте таблиците) ще разгледаме няколко вида ядрени реакции и ще изчислим количеството на фантомните частички По. Във втората колона на всяка таблица е приведена пълната реакция и количеството фантомни частички По. А в третата колона – примери на реакции излагани в специализираната литература. Литературните източници са изложени под таблиците, обозначени са страници, на които се намират формулитена реакциите.

ФОРМУЛИ НА РЕАКЦИИТЕ, ЛЕЖАЩИ В ОСНОВАТА НА КОНТРОЛИРАНИЯ ТЕРМОЯДРЕН СИНТЕЗ

Реакция: Проверка:	$H_1^2 + H_1^2 \rightarrow He_2^3 + n_0^1$ 45 + 45 → 57 + 33 **90 = 90**	$d + d \rightarrow {}^{3}He + n$
Реакция: Проверка:	$H_1^2 + H_1^2 \rightarrow H_1^3 + p_1^1$ 45 + 45 → 78 + 12 **90 = 90**	$d + d \rightarrow t + p$
Реакция: Проверка:	$H_1^2 + H_1^3 \rightarrow He_2^4 + n_0^1$ 45 + 78 → 90 + 33 **123 = 123**	$d + d \rightarrow {}^{4}He + n$

Литература: Прохоров А.М. Физична енциклопедия от 5 тома. Том 5. – М.: Съветска енциклопедия, 1988. С. 104.

ФОРМУЛИ НА РЕАКЦИИТЕ НА ПРОТОНА – ПРОТОННИЯТ ЦИКЪЛ (PP – ЦИКЪЛ)

Протон–протонният цикъл – е цикъл протичащ в термоядрените реакции в звездите, в резултат, на които водорода се превръща в хелий. Съгласно представите на съвременната ядрена физика, pp – цикъла се явява главния източник на енергия в Слънцето.

Реакция: Проверка: Правилно:	$H_1^2 + p_1^1 \rightarrow He_2^3 + \gamma$ $45 + 12 \rightarrow 57 + 3$ **57 ≠ 60** $H_1^2 + p_1^1 \rightarrow He_2^3$ **57 = 57**	$H^1 + H^2 \rightarrow He^3 + \gamma$
Реакция: Проверка: Правилно:	$He_2^3 + He_2^4 \rightarrow Be_4^7 + \gamma$ $57 + 90 \rightarrow 147 + 3$ **147 ≠ 150** $He_2^3 + He_2^4 \rightarrow Be_4^7$ **147 = 147**	$He^3 + He^4 \rightarrow Be^7 + \gamma$
Реакция: Проверка:	$Li_3^7 + p_1^1 \rightarrow He_2^4 + He_2^4$ $168 + 12 \rightarrow 90 + 90$ **180 = 180**	$H^1 + Li^7 \rightarrow 2He^4$

Литература: Путилов К.А., Фабрикант В.А. Курс по физика. От 3 тома. Том 3. – М.: ФИЗМАТГИЗ, 1963. С. 626.

ФОРМУЛИ НА РЕАКЦИИТЕ НА ВЪГЛЕРОДНИЯТ ЦИКЪЛ (CN – ЦИКЪЛ)

Въглеродният цикъл – е последователност от термоядрени реакции в звездите, в резултат, на които от водорода се образува хелий. В качеството си на катализатор в дадените реакции участва въглерода, азота, кислорода и флуора. Прието е, че въглеродния цикъл се явява източник на енергия на масивните звезди в началните стадии на тяхното съществуване.

Реакция: Проверка: Правилно:	$C_6^{12} + p_1^1 \rightarrow N_7^{13} + \gamma$ $270 + 12 \rightarrow 282 + 3$ **282 ≠ 285** $C_6^{12} + p_1^1 \rightarrow N_7^{13}$ **282 = 282**	${}_6C^{12} + {}_1H^1 \rightarrow {}_7N^{13} + \gamma$
Реакция: Проверка: Правилно:	$C_6^{13} + p_1^1 \rightarrow N_7^{14} + \gamma$ $303 + 12 \rightarrow 315 + 3$ **315 ≠ 318** $C_6^{13} + p_1^1 \rightarrow N_7^{14}$ **315 = 315**	${}_6C^{13} + {}_1H^1 \rightarrow {}_7N^{14} + \gamma$

Реакция: Проверка: Правильно:	$N_7^{14} + p_1^1 \rightarrow O_8^{15} + \gamma$ 315 + 12 → 327 + 3 **327 ≠ 330** $N_7^{14} + p_1^1 \rightarrow O_8^{15}$ **327 = 327**	$_7N^{14} + _1H^1 \rightarrow _8O^{15} + \gamma$

Литература: Физика на космоса / глав. ред. Сюняев Р.А. Второ издание, редактирано и допълнено. – М.: Съветска енциклопедия, 1986; Савелев И.В. Курс по обща физика. Т.3. Оптика, атомна физика, физика на атомното ядро, - М.: Наука, Гл. ред. физ-мат. лит., 1970. С. 474.

ФОРМУЛИ НА ФОТОЯДРЕНИТЕ РЕАКЦИИ

Фотоядрени реакции се наричат процесите на взаимодействие на високо енергетичните фотони с ядрото, съпроводени с отделянето на един или няколко гама-кванти, неутрони, протони и др.

Реакция: Проверка: Правильно:	$\gamma + H_1^2 \rightarrow n_0^1 + p\ _1^1$ 3 + 45 → 33 + 12 **48 ≠ 45** $\gamma + H_1^2 \rightarrow n_0^1 + p\ _1^1 + \gamma$ **48 = 48**	$\gamma + {}^2H \rightarrow {}^1H + n$
Реакция: Проверка: Правильно:	$\gamma + Be_4^9 \rightarrow 2He_2^4 + n\ _0^1$ 3 + 213 → 180 + 33 **216 ≠ 213** $\gamma + Be_4^9 \rightarrow 2He_2^4 + n_0^1 + \gamma$ **216 = 216**	$^9Be(\gamma, n)2\alpha$

Литература: Давидов А.С. Теория на атомното ядро. – М.: Държавно издателство по физико-математическа литература, 1958; Byrne, James. Neutrons, Nuclei and Matter: An Exploration of the Physics of Slow Neutrons. Dover Publications, 2011.P. 17; Lieser, Karl Heinrich. Nuclear and Radiochemistry: Fundamentals and Applications. John Wiley & Sons, 2008.P. 130.

ФОРМУЛИ НА ЯДРЕНИТЕ РЕАКЦИИ С УЧАСТИЕТО НА НЕУТРОНИТЕ

Реакция: Проверка:	$Li\ _3^6 + n_0^1 \rightarrow He_2^4 + H\ _1^3$ 135 + 33 → 90 + 78 **168 = 168**	$^6Li + n = {}^4He + {}^3H$
Реакция: Проверка:	$Al_{13}^{27} + n_0^1 \rightarrow Mg_{12}^{27} + p_1^1$ 618+33 → 639 +12 **651 = 651**	$^{27}Al + n = {}^{27}Mg + {}^1H$ $^{27}Al\ (n,p)^{27}Mg$
Реакция: Проверка:	$Zr_{40}^{90} + n_0^1 \rightarrow Zr_{40}^{89} + 2n_0^1$ 2130 +33 → 2097 + 66 **2163 = 2163**	$^{90}Zr(n,2n)^{89}Zr$

Литература: Esposito, Salvatore. Neutron Physics for Nuclear Reactors: Unpublished Writings. World Scientific, 2010. P. 167, 169; Camilleri, Aidan N. Radiation Physics Research Progress. Nova Publishers, 2008. P. 413.

РЕАКЦИИ С УЧАСТИЕТО НА α –ЧАСТИЦИ

Реакция: Проверка:	$F_9^{19} + He_2^4 \rightarrow Ne_{10}^{22} + p_1^1$ 438 + 90 → 516 + 12 **528 = 528**	$^{19}F + {}^4He \rightarrow {}^{22}Ne + {}^1H$
Реакция: Проверка:	$C_6^{12} + He_2^4 \rightarrow O_8^{15} + n_0^1$ 270 + 90 → 327 + 33 **360 = 360**	$^{12}C + {}^4He \rightarrow {}^{15}O + {}^1n$
Реакция: Проверка:	$U_{92}^{238} + He_2^4 \rightarrow Pu_{94}^{241} + n_0^1$ 5922+ 90 → 5979 + 33 **6012 = 6012**	$^{238}_{92}U + {}^4_2He \rightarrow {}^{241}_{94}Pu + {}^1_0n$
Реакция: Проверка:	$Pu_{94}^{239} + He_2^4 \rightarrow Cm_{96}^{242} + n_0^1$ 5913 + 90 → 5970 + 33 **6003 = 6003**	$^{239}Pu + {}^4He \rightarrow {}^{242}Cm + {}^1n$
Реакция: Проверка:	$Be_4^9 + He_2^4 \rightarrow C_6^{12} + n_0^1$ 213 + 90 → 270 + 33 **303 = 303**	$^9_4Be + {}^4_2He \rightarrow {}^{12}_6C + {}^1_0n$

Литература: Sharma B. K. Nuclear and Radiation Chemistry. Krishna Prakashan Media, 2001. P. 106

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

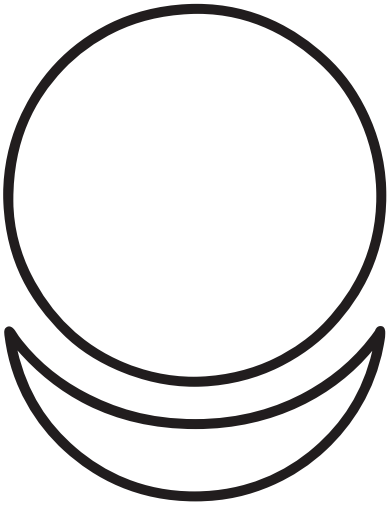
Знанията, които ни носи ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА помагат не само да опознаем по-добре света в основата на неговите прояви и принципите на неговото съществуване, но и най-важното, да осъзнаем относителността и илюзорността на всички протичащи процеси, временността и несъществеността на битието, дълбочината и важността на духовния свят за човека. Материята няма вътрешен смисъл, а само външно проявление, тъкмо за това хората никога не се замислят за вътрешния строеж на нещата, а просто ги възприемат като нещо по подразбиране. Всичко, което човек вижда в заобикалящия го свят, започвайки от раждането на чуждото му тяло – обвивка и завършвайки със светлината на отдавна угасналите звезди е резултат от временното въздействие на фантомните частички По, частичките – призраци на този свят, появяващи се за кратко, като пара и на мига изчезващи. Всичко, което гнети човека в този свят, започвайки от натрапчивите мисли, агресивните емоции и завършвайки с шаблоните и желанията на егоиста–потребител е резултатът от неговия избор в полза на септонното поле – материалната разумна система, която шаблонно експлоатира човечеството. Но ако човек следва избора на своето духовно начало, тогава той става безсмъртен. И в това няма религия, а чисти физични знания и тяхната изконна основа.

На съвременния човек не му достига едно нещо – цялостен поглед върху света, поглед от позицията на Духовния наблюдател, от позицията на Личността, притежаваща огромен духовен потенциал – силата на аллата (душата). Системата (септонното поле) отвлича човека с поток от безкрайни проблеми, свивайки неговото съзнание до точката на временното битие. Системата разделя хората, кара ги да страдат, кара ги да живеят или в миналото или в бъдещето, да концентрират силата на своето внимание ден след ден, за всичко друго,

но не и към своята духовна съставна, защото там се крие истинската човешка свобода от оковите на зомбиран субект в материалния свят. Материалния свят е празен в своята основа, тъкмо за това, каквито и достижения човек да не постига – власт, богатства, контрол над масите и своите близки – всичко в крайна сметка ще се окаже безсмислена пустота, изразходвани сили в посока септонното поле на Животинското начало. В мечтите за бъдещето и в разправите за вчерашното няма да има утре. Утре – това е само смяна на деня с нощта, тяло старее въпреки вътрешните чувства на човека, човека, който още дори не е започнал да живее.

Септонното поле само стимулира и провокира, но самите хора посредством своя избор извършват действията. За да се промени света в по-добра страна, е нужно първо да започнем от себе си, игнорирайки системата. Нужно е да се обединяваме с другите хора на основата на изконните Знания. Не да се водим от системата, която само усложнява всичко, а да намерим в себе си смелост да променим нещата в техния корен. Достатъчно е да започнем от това, самите ние да не умножаваме злото и да не усилваме потребителската система, а във всеки ден, по всякакъв начин да утвърждаваме своите духовно – нравствени ценности. *(забележка: подробно четете в последните 50 страници на книга „АллатРа“)*. Промени условията и всичко ще се промени!

ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА дава разбирането за основите, благодарение, на които науката може да бъде изведена до невъобразими висоти и значително да облекчи живота на човешката цивилизация, насочвайки я в руслото на духовно – нравственото развитие. Сега в световното общество е назрял момента на избора, момента, когато всичко стои на ръба. Повечето хора се страхуват да променят системата не защото не виждат нейната пагубност, а защото не виждат друго решение за справедлива организация на света, опора за своите духовни действия. Но парадокса се крие в това, че тяхната главна опора не е в постоянно възбуждане на собственото септонно поле (мислите за безкрайните им страдания), а в силата, която може да управлява септонното поле, и тази сила – е духовното начало на човека. Защото коя да е трансформация в този свят зависи от силата на вътрешния потенциал и точката на неговото прилагане!

E-mail: science@allatra.org

www.allatra-science.org

ALLATRA SCIENCE